

0a 44

Jahresbericht

über

das Königliche Katholische Gymnasium in Conitz

in dem Schuljahre 1843—1844,

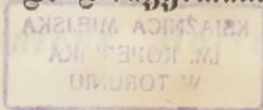
mit welchem

zu der öffentlichen Prüfung am 23. August

ergebenst einladet

der Director des Gymnasiums

Dr. *J. Brüggemann.*

Quaestiones de adiectivis graecis, quae dicuntur, verbalibus. Scripsit

Dr. *Henricus Moississtzig.*

Conitz.

Gedruckt in der Buchdruckerei bei F. F. Harich.

1844.

Inhaltsverzeichnis

über

das königliche katholische Gymnasium

in Torun

in dem Schuljahre 1843-1844

mit welchem

zu der öffentlichen Prüfung am 22. August

begonnen wird

der Direktor des Gymnasiums

Dr. J. J. J.

KSIAZHNICA MIEJSKA
IM. KOPERNIKA
W TORUNIU

Dr. J. J. J.

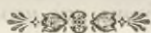
~~Stadtbibliothek
Chorn~~

RB 1469

Dr. J. J. J.

Dr. J. J. J.

QUAESTIONES
DE
ADJECTIVIS GRAECIS, QUAE
DICUNTUR, VERBALIBUS.

SCRIPSIT

DR. HENRICUS MOISZISSTZIG.

CONICIL.

TYPIS F. F. HARICHI.

MDCCCXLIV.

QUESTIONES

DE

ADJECTIVIS GRAECIS QUAE

DICUNTUR VERBALIBUS

*Εἰ δέ πη ἄλλη ἔχει, ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκοῦειν οὐ μόνον παρὰ
Κρατύλον ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλον ὀνομαζόντων.*

Plat. Cratyl.

SCHRIFT

DE HERBERTS HOESLINGS

CONIIT

LEIPZIG, R. HARTSCH

INDICATA

Timido certe quisque animo ad studiorum primitias accessit in
lucem proferendas, neque me Horatianum illud non exercuit:

nonumque prematur in annum
membranis intus positis. Delere licebit
quod non edideris: nescit vox missa reverti. —

Excitatus autem, quum harum quaestionum fundamenta jeci, a Lo-
beckio, praeceptore meo pie venerando, operi instare idque postea
emittere, incitatus praeterea a Gerlacho, cujus auspiciis docendi tiro-
cinium annuum posui, viro liberalissimo atque eruditissimo optimeque de
me merito, coeptum augere, impulsus denique a Brueggemanno, viro
doctissimo atque humanissimo, qui hujus urbis gymnasium moderatur,
rem non abjicere typisque mandare, haec conata foras dare ausus sum.
Fundamenta esse velim hanc commentationem opusculi majoris, quod,
si vires non deficient, neque virorum doctorum judicia de hisce facta
duriora sint et acerbiora, post annum apparebit. Plura his etiam deesse,
quibus perfecta reddantur, haud abnuimus, sin, rem plus habere operis
quam ostentationis, perspexeris, operam a nobis non sine oleo navatam
esse infitias non ibis. Acri studio his quaestionibus diu me dedidi,
omnibus ex partibus rem pertentavi atque occulta et quasi involuta

aperui, quoad potui non quoad volui, res enim erant, quas ob materiei defectum incultas relinquere coactus eram, quibusque accedere non potuit extrema manus, de quibus si decrevissem, nodum fortasse secuissem non solvissem. —

Multa licentius ficta, neque ad satis firma annisa esse adminicula videbuntur, at haec in iis ponenda, quae propria sunt cujuslibet linguae et consuetudini condonanda. Non instar machinae ceterum lingua est habenda, non externo enim movetur pulsu, sed interno agitur. Connexus ei copulatusque cultus humanus, utrumque it, quo natura fert. Quo majora vitae capit incrementa societas, eo magis in dies linguae copia et ubertas augetur. Fons vivus sub civitatum radicibus profunditur, una cum iis crescit, augetur, viget. — Libere ac solute incedit, et natura ei dextram tetendit, suumque pollicita est praesidium. Quam ob rem neque in claustra compingi, neque repagulis, quae superari nequeant, concludi potest, atque semper in tortores suos vindicavit. Nec tamen est sine lege. —

Ad extremum pro certo exspectare me affirmo, remissuros in hisce judicandis frontem viros doctos, neque rigore et severitate ea esse perstricturos. —

Scripsi Conicii Kal. Mai. MDCCCXLIV.

Adjectivorum, de quibus disputatio instituitur, usus, late in lingua graeca patet, neque formatio eorum, neque motio et vis artis circumscriptae sunt finibus. Quam ob rem, si res in disceptationem vocatur, plus habet difficultatis in recessu, quam fronte minatur. His accentum partis eorum adjicias diligenter cognoscendum; procul enim, tam firmum et constantem eum esse, ut vulgariter tradunt, putans, a recta via aberrares, et timemus, ne ex contrario vagum paene et instabilem eum existimes, nisi indiscretam adjectivorum farraginem ad obrussam exegeris. Haec in antecessum. —

PARS PRIOR.

Agitur de iis, quae ad formam adjectivorum attinent.

Particula I.

DERIVATIO.

Ex iis, quae *Lobeck.* paral. pag. 446. in medio ponit, et *Matthiaci* et *Buttmanni* sententiam, de hisce adjectivis prolatam, parum firmam, titulumque ipsum huic particulae praefixum, falsum esse, satis colligi licet. Sed lacte alti disciplinae, qua ita loqui consueti sumus, ac si ab altera forma alteram, vicinia quadam inter utramque intercedente, expressam et repetitam putemus, rationem illam ordinis et dispositionis causa retineamus. Hisce vero omnibus remotis, quin etiam formis illis solivagis omissis, ut *λεγωντός* Callimach. h. Dian. 12. Br. Anal. 2, 467. *ἀπεδίλωτος* Callimach. h. Cerer. 125. *πτοιωνός* Nicand. Alex. 243. *πιλωτός* Pollux 6, 10. *πηδαλιωτός* Aristot. categor. 7. *μορμωτός* Lycoph. 342. *ζαβδωτός* Aristot. h. a. 11, 4. Xen. Cyr. 8, 3, 8. *ζοπαλωτός* Dio Cass. 1218, 26. *σανρωτός* Hesych. *σχοινωτός* Cosm. Indopl. pag. 140. *ψαμμωτός* Sirach 22, 20. *χειριδωτός* Herodot. 7, 61. *δακτυ-*

λωτὸς Ion. ap. Athenae. 11, 43. ὄμφαλωτὸς Pherecrat. ap. Athenae. (verborum πε-
διλοῦν, λεγνοῦν, πτοιοῦν, πιλοῦν etc. nulla prorsus exstant vestigia) praecepta a
viris doctis proposita claudicant, atque a vero plane sunt aliena, quum exempla in-
veniantur, quae non Perfecto et Aoristo I., Passivi temporibus, assimilata, sed ad
Praesentis, Futuri, Aor. II. Act. aliarumque formarum similitudinem efficta sunt.*)

CAPUT I.

Gregem ducant ea, quae a Perfecto vel ab Aoristo I. Pass. formam et originem
traxisse videntur, quorumque mira est fecunditas.

§. 1. *Pura.* λωβητὸς Tryphiod. 21. ἀμφιβόητος Musae. 187. κολλητὸς Nonn.
Dionys. 25, 284. πλωτὸς Dionys. Perieg. 1139. ἐξαιρετος Hom. II. 2, 227. Eurip.
Iphig. Taur. 775. Troad. 258. διαίρετος Soph. Trach. 162 etc.

ἄπλετος, ἄπλητος, ἄπλαιος (sexcenties apud epicos) ἄπλασιος Hesiod. theog. 151.
falsa scriptura) ejusdem esse stirpis, praeter formae similitudinem ex perpetua signifi-
cationis eorum confusione cernitur. cf. Piers. ad Moer. pag. 25. — πελάζω haud
dubie forma paragogica ex πέλω nata, et ex hoc, metathesi ἄπλετος, ex illo, con-
cisione ἄπλαιος (ion. ἄπλητος) ortum est. cf. Buttm. s. v. πελάζω.

§. 2. *Nou pura.* — νεόστρεπτος Nicand. Alex. 299. φρικτὸς Orph. Argon. 465.
ενκτὸς Nicand. Ther. 108. Oppian. Cyneg. 4, 107. Nonn. Dionys. 14, 235. χρο-
σεότευκτος Orph. h. 54, 18. νεότευκτος Hom. II. 21, 592. (τένγμαι, τέτευγμα,
ἐνχθην ἐτεύθην) ἐλεόθρεπτος Nicand. Ther. 597. (ἐθρέφθην) εὔστρεπτος Orph.
Argon. 236. (ἐστρέφθην) αὐτόθρεπτος Oppian. Cyneg. 2, 567. (ερχθῆναι) etc.

De γναπιός, significatione: curvatus, quod Manetho Apotelesm. 5, 195. libr.
vacill. cf. Wernicke ad Tryphiodor. pag. 418. Eadem codicum nutatione Maneth.
Apotelesm. 4, 80, 548. 6, 378. θεόλημπτος legitur pro vulgari θεόληπτος. Si forma
sana, Perfecto ionico λέλαμφθαι assimilata est, praeterquam quod in Adjectivo Io-
nismus accuratius est expressus. Ad similitudinem Perfecti illius accurate expressum
est ἐπίλαμπτος, quod Herodot. 3, 69. Major autem haesitatio de ἀμαμμάκειος est.

*) Nec opinanti mihi, quum jam prelum expectaret opusculum meum, ab
Haubio, bibliothecario nostro, programma Mariae ins. anni MDCCCXXXIX
traditum est, cui inest Grossii quaestio, de hac particula partis prioris prima,
habita. Jucundum gratumque mihi erat viri docti commentationem multo
cum judicio conscriptam meae disputatiunculae comparare, ejusque, quantum
feri potuit, rationem habere. —

Ex iis, quae E. M. 76, 10. affert, nullum prorsus solatium et utilitas capi, sed unice intelligi potest, quantopere grammatici in hoc vocabulo explicando sint discruciatī, quantumque trepidaverint. Falsis opinionibus, quas veteres glossographi sparserunt, nostri quoque aevi viri multi abrepti mihi esse videntur. E. M. l. all. haec leguntur: "Ὀμηρος, ἴστων ἀμαιμάκετον: παρὰ τὸ μῆκος μάκετος διπλασιασμοῦ μαμάκετος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς καὶ ὑπερφνής· τὸ δὲ — πνεύουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ: — παρὰ τὸ μαιμῶ, μαιμακα. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, ἀμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβεράν, ἀνυπόστατον· ἢ ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην· παρὰ τὸ μαιμῶ μαιμῶ, τὸ προθυμοῦμαι, μαιμάκετος· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν μετὰ τοῦ σιερητικῷ α, πρὸς ἣν οὐδεὶς προθυμεῖται μάχεσθαι. ἢ παρὰ τὴν μάχην, ἀμαιμάχητος, καὶ ἀμαιμάκετος, καὶ ἀμαιμακέτη. —

Plane, ut videtur, a μαιμάσσω vox est derivanda, ita ut posita sit pro ἀμαί-
μακτος (Ζεὺς μαιμάκτης) ε inter stirpem et inclinamentum inserto, ut in δυσδέοκτος,
ἀριδείκετος, ἀλάμπειος et similibus. — α autem intensive accipiendum, et quam
arctis circumscriptae sint limitibus notiones: magnopere saevientis, potentis, ingentis,
vasti, quis est, qui non videat? —

ἀτριγγετος apud epicos vulgatum, adjectivi verbalis formam eminentium tanquam
subditiutius fetus familiae est submovendum. Idem valet de τηλόγετος. — Derivatio
adjectivi ἀφρυσγετὸς non satis dilucida et expressa, quin imo dubia relinquenda est.
E. M. s. v. ἀφρυσγετὸν τὸ ἰλυῶδες καὶ συρφετὸν. παρὰ τὸ ἀφύω (ἀφ' οὗ τὸ ἀφύσσω,
ὡς ἰλάω ἰλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω, τὸ ἀργίζομαι) γίνεται ἀφρυσγετὸς, ὡς πῆσσω παγετὸς.
καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀφρυσγετὸς. τὸ ἀφρυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ζεύματος. τρέπει γὰρ τὸ
δύο σσ εἰς γ' ἢ παρὰ τὸ φεύγω, φρυσγετὸν, καὶ ἀφρυσγετὸν τὸ μὴ ἀποφεῖγον τῆ κατα-
φορᾷ τοῦ ζεύματος. — ἀφρυσγετὸς et ἀφύσσειω cognatione inter se contineri, ex signi-
ficatione patet. — ἀφρυσγετὸν νέκτωρ Nicand. Alex. 584. non ut Schneider. vult „vinum
multum“ vertendum, sed „vinum omni sorde liberatum“, et potestas, qua vox apud
Homerum, substantivi naturam induens, legitur, „limus“ nihil aliud est, nisi: „a fluvio
secretum.“ Ex eodem fonte manavit ἀφύξιμος Nicand. Ther. 603. (τρεῖς ἀφύξιμον
οἶνον) ter despumatum i. e. repurgatum vinum; sin verbum a φεύγω repetas, ut idem
valeat, quod μόνιμος, ut nonnulli volunt, sub verbis allatis quae sit subjienda sen-
tentia, non intelligo. — Tamen vero rationem et viam, qua ortum putat vocabulum
etymologus, nunquam prebabo, quamvis alia non praesto sit, nam ante omnia ἀφύσσω
et πῆσσω comparari nequeunt, et σ insertum nulla analogia munitum. —

Mirum et insigne literae dentalis exterminatae exemplum θαναματὸς praebet, pro
θανασιστὸς h. Hom. Bacch. 34. Mercur. 80. 440. Hesiod. Scut. 165. Huic Ilgenius

doctissimus alterum ex propria officina proditum, subjunxit: ἀφρατος h. Hom. Mercur. 80, ubi omnes libri ἀφραστός, quod Gross. sine locis repetit. Ejusdem explanationi vocis θανματός adstipulari non possumus.

Vocem ἐφθός, de qua Buttm. §. 22. adnot. 2. non satis firmatam profert explanationem, μονήρες intactam reliqui. Exempla analogā afferri nequeunt, quod et ἐψω, unde repetendum est, μονήρεσι adnumerandum. Eustathii opinio ad Od. 4, 66. pag. 146, 9. proposita, ἐφθός ductum esse ab ἐπω, et ἐπίτος in ἐφθός mutatum, ne cum numero septenario confundatur, quam Gross. immeritissimo collaudat, minime probabilis est, nam ἐπω nunquam coquendi vi legitur. Nihil stabilitatis habet Grossii comparatio adjectivi cum ἀγαθός, quod, ut simile tenuis in aspiratam conversae exemplum asserat, Eustathii verba repetens, ex ἀγατός, ἀγαστός ortum vult. Maximum enim discrimen est inter utrumque adjectivum, et equidem omnino sententiae, qua alibi Eustath. utitur, indulgeo, ἀγαθός originem traxisse ab ἄγαν. —

CAPUT II.

Non tam proclivi lapsu ejusmodi adjectiva profluunt, quae ad aliorum temporum normam sunt efformata, et compressius de hac re licet dicere, quod ab Grossio satis est pertractata. —

In similitudinem Aoristi II. incurrunt: νήρετος Tryphiod. 368. Hom. Od. 13, 80. Mosch. 3, 11. etc. (ἠγρόμην) nisi traiectione ortum velis. ἄσχετος Oppian. Cyneg. 2, 60. 4, 176. ἀάσχετος Hom. Il. 24, 708. ἄσχετος Bion. 1, 40. Hom. Od. 2, 53. ἀνασχετός Orph. lith. 15, 37. Eurip. Hipp. 332. frgm. Dict. XVI. Soph. Trach. 734. περίσχετος Oppian. hal. 4, 146. (ἐσχόμην). ἄσπετος sexcenties; ab Aor. epico ἔσπον pro εἶπον, cujus exstat Imperativus ἔσπετε. — etc.

Praesente tanquam duce sunt usa: ἀχίνετος Nicand. Alex. 174. (χύνω) παριτός Callimach. h. lavaer. Pallad. 90. ἐξίτον Hesiod. Theog. 732. quod Buttm. unicum habet exemplum, in quo adj. verb. ἰτός cernatur. ἰτέος Plat. Phaedr. 29, 41. de legg. I, II. et διτέος de republ. 8, 2, 545. Plenioris formae ἰητέος apud Aristoph. Nub. 131. Xenoph. Memorab. I, 1, 14. ἐξίτητέος. In substantivi vim abiit αἰτέος Aesch. Pers. 203. ab αἴμι (ἄετον, ἄετε) αἰτός et cum α privativo αἰατος, αἰτός Hom. Il. 5, 388. 836. verbi formae αἰω est attribuendum. — etc.

Exempla, quae sibi ad imitandum sumsere Futurum: οἰστέος Soph. Antig. 310. ἀγοιστέος ibid. 272. ἀπροσοιστέος Aesch. Pers. 89. δόσοιστός Aesch. Choeph. 741 etc. et συγαστέος Plat. Protag. pag. 313. etc. De formis ἀτάγχετος, παλινάγχετος cf. Buttm. lexil. I, 33. —

Particula II.

Plura sunt, et quidem graviora, quae hic in censum veniunt; adjectiva dico, quae inter stirpem et inclinamentum nunc σ inserunt, nunc literam negligunt.*) Lumen quidem rei afferri conati sunt viri docti, sed opiniones eorum praesidio non satis esse firmatas, si propius ad eas accesseris, statim tibi liquebit. — Vossius ad Arat. Phaen. 359. πολύκλαστος scripturae mendo ex πολύκλατος, quam formam poeticam vocat antiquiorem, ortum, atque ἀκλαστος eandem ob causam ex Homero removendum esse docet. Temere ac fortuito, arbitror, a viro clarissimo et doctissimo, dictum, nulla enim est ratio, attentare vocabulum analogiae conveniens, exemplisque satis contestatum. ἀκλαστος Hom. Il. 22, 386. scriptura est vulgata, et postea demum auctoritate codd. Lips. Vrat. etc. ἀκλατος repositum, sed eodem jure πρῶκλαστος quoque expellendum esset, quod Hom. Il. 13, 564. sine ulla librorum discrepantia legitur. Codicum autem nitamur fide, opus est, qui si inter se dimicent, liberum est, fateor, in quam quisque descendere velit partem, sin omnes uno ore consentiant, nunquam, nisi argumenta gravissima et potentissima mutationem extorqueant, ab iis devertendum. — Heynius doctissimus, ad locum, de quo quaestio est: „scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — αὐσι“ — Huic causae nihil fere addere possumus, inter omnes enim constat, quid quantumve nos de soni suavis et grati regulis linguae tot saecula jam abolitae decernere possimus. — Hermannus praeterea, formis sigmatismo implicitis, potentialem, σ carentibus, passivum inesse significatum censet. Sententia duobus vel tribus exemplis fulta, sexcentis refutatur, et vir summus ipse, in verba sua leviter fortasse effusa, profecto non juraret. Fieri quidem potuit, ut Graeci ab eadem radice duos elicuerint surculos, modo soni variandi, modo significationis causa, sed quae diximus, ex paulo infra sequentibus, satis intellectum iri putamus. Clarior ceterum foret res, si nobis ad illibatas antiquitatis copias aditus pateret. — Ilgenius, vir celeberrimus, rem extremis modo tetigit digitis ad h. Hom. Mercur. 80. et Apoll. Pyth. 337. — ἀφραστος, ἀφρατος

*) De industria adjectiva relinquimus, quorum formae sigmatismo percussae solae increbruerunt, aut Perf. et Aor. I. Pass. aut Aor. I. solo speciem sigmaticam prae se ferentibus. e. g. ἄσβεστος (ἔσβεσμαι ἐσβέσθην) ἀπόπτυστος (ἔπτυσμαι ἐπτύσθην) ἀκουστός (ἤκουσμαι ἤκούσθην) ἀθραστος (ἔθρασμαι ἐθράσθην) ἐπίσπαστος (ἔσπασμαι ἐσπάσθην) ἀτιοκίλιστος (κεκίλισμαι ἐκλίσθην) πολύμνηστος (ἐμνήσθην μέμνημαι) ἀνώϊστος (ὠϊσθην) etc. — Haec enim sunt ad analogiam concinna. —

(cf. I, 1, 1, 2.) *Θαυμαστός Θαυματός, ἀδάμαστος ἀδάματος, cum γνωστός γνωτός, ἐραστός ἐρατός comparat, eandemque sigmatismi causam esse constituit. Eandem viam ingressus est Heinrich. ad Musae. 236. —*

Ante omnia, adjectiva, quorum paenultima brevis, ab iis sunt internoscenda, quorum ultimae proxima longa est. Horum sigmatismi saepe metrum est causa, horum autem utriusque formae promiscuus, ut videtur, apud Graecos erat usus, et licentia caeco impetu huc atque illuc versabat. Maxime illud ex eo cernitur, quod formae apud eundem scriptorem, nullo observabili discrimine, alternant, nisi libris fallimur, qui non solum in his adjectivis, sed etiam in sigmatismo temporum, quibus assimilantur, magnopere inter se dissident. —

CAPUT I.

Ad partes vocemus ea, quorum ultimae proxima longa est.

(*κέκλαυμαι et κέκλαυσμαι*) *κλαυτὸν δ' ἀριτρόποις, ὄμοδρόπων — νομίμων προπάροιδεν διαμεΐψαι — δωμάτων συγγεγὰν ὁδὸν. Aesch. Sept. 323. miserabile nubilibus est, nuptias morte commutare. — οὐ κλαυτὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Soph. Oed. Col. 1425. (ll. vacill.) cf. II, 3, 4. — μαῖα τ' ἐρικλαύσιων πολέμων Ἔρις Orpian. Hal. 2, 668. discordia, bellorum magnopere deploratorum (lacrimarum fontium) mater. — εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων Anal. 3, 102. etiamsi procul a propinquis ejulantibus moriaris. — μηδὲ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ γίλοισι — καλλείπομι θανῶν, ἄλγεα καὶ στεναχάς. Anal. 1, 65. ne indeplorata sit mors, sed etc. — Ἀχαιοὺς — ἀκλαύσιους κτερέων νόστισαν Αἰνεάδαι ibid. 2, 1. Achaeos indefletos exequiis privarunt. ἦγε μηδὲ πρὸς θεοῦς — ἔξεσι ἀκλαύσιω τῆςδ' ἀποσιῆναι στέγης Soph. Elect. 1085. cui non lamentatae domo exire non licet. — ἐῶν ἀκλαυστον ἄταφον Soph. Antig. 29. sign. pass. — ὦλετ' ἀκλαυστος, αἴστος Aesch. Eumenid. 565. indefletus ignotus periit. — ὄμμασι ἀκλαύστοισιν ἐπίκλαυσας Ὑμεμαίω Nonn. Dionys. 29, 99. oculis non flentibus deplorabat etc. ubi Graeſius ex lubidine, ut videtur, ἀκλαύτοισι scripsit. — κείναι νέκυσ ἀκλαυστος loco ex Hom. jam supra allato: corpus indeploratum jacet; eadem γὰρ autem Od. 11, 54. σῶμα ἀκλαυτον. — οὐκ ἀκλαυτον ἔχων τάφον Anal. 3, 203. — ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασι Aesch. Sept. 693. (var. ll.) oculis non flentibus. — οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἀκλαυτον Soph. Oed. Col. 1786. (var. ll.) sign. pass. μύρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ῥεῖθροισι Mosch. 3, 74. multum flentibus fluminibus i. e. lacrimarum rivis Thrañenfluth. — θανάτιο πολυκλαύστοιο δοτείραν Nicand. Alex. 625. multum deploratae (deplorandae) mortis etc. πολυκλαύστοιο ποταμοῦ Arat. Phaen. 360. λύχνοιο πολυκλαύστοιο Musae. 236.*

lucernae multum defletae i. e. quae multas lacrimas ciebat. — *χυμαίνουσα πολυκλαύ-
τοισι μερίμναις* apud eund. 332. sollicitudinibus agitata acerbis. — *ὃ πολυκλαύτω
φίλοισι θανών* Aesch. Pers. 674. mortue ab amicis multum deplorate. — *πολυκλαύτω
ἐπὶ τύμβῳ* Anal. 1, 30 et 76. 2, 304. *πολυκλαύταν δὲ παρέρπων — στάλαν* Anal.
1, 58. *πολυκλαύτω παρὰ Λήθῃ* Nonn. Dionys. 4, 153. sign. pass. — *πολυκλαύτοιο
λελασμένοι ἰωχμοῦ* Quint. Smyrn. 3, 380. proelii multum complorati, obliti. — *μαῖα
πολυκλαύτοιο τόκου* Tryphiod. 390. partus multum deplorati mater. — *πολυκλαύτων
τ' αἰγείρων* Orph. Argon. 956. Gesner. ad h. l.: „sed variatur, inquit, ab ipsis,
credo, auctoribus, orthographia verbalium a κλαίω.“ — *τύμβον ἐς ἀμφικλαυτον*
Oppian. Hal. 4, 257. sepulcrum lacrimis stillatum. — *πάγκλαυστον αἰῶνα* Soph.
Elect. 1085. *πάγκλαυτον θέρους* Aesch. Pers. 822. *παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιζήθου*
Sept. 374. ὄφρ' οὖσι *παγκλαύστοις* Soph. Antig. 831. (var. II.) sign. pass. — De
significatione horum ab adjectivis compositor. cf. II, 3, 5, 1. —

(*πέκαυμαι ἐκαύθην*) *πυρίκανστον γυρὸν* Nonn. Dionys. 7, 158. conjectura est
Falkenburgii, pro *πυρίκανστον*, quod in editione principe legebatur. — Cur mutaverit,
nescio, nam 10, 74. 21, 173. 23, 245. 38, 429. vox sigmatismo etiam non insignita
reperitur. *σκόλος πυρίκανστος* Hom. I. all. *ἀλιόκανστος* Theocr. Id. 10, 27. *εἰς τὰς
ἀκαύστους κόμας* Xenoph. Anab. 3, 5, 8. — Omnibus his locis passiva voces prae-
ditae sunt vi. — Eandem significationem prae se ferunt: *νεόκανστον ὕλην* Aristot.
Probl. 12, 2. et *νεόκαντος ὕλη* Theophr. C. Pl. 6, 17, 7. —

Eodem jure in hunc gyrum compellenda sunt adjectiva biformia verbo *γιννώσκω*
adscribenda. *γνωτα κ' οὐκ ἄγνωτά μοι* Soph. Oed. tyr. 58. nota neque ignota mihi.
γνωστὸν quod cognosci potest ibid. 369. *εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγω*
Xenoph. Hell. 2, 3, 28. nisi aliunde colligi potest, vera me dicere. — *σημεῖον —
γνωστὸν ἰοῖς τῆς ἐαυτῶν τάξεως* Xenoph. Cyr. 6, 2, 3. signum quod cognosci po-
terat etc. Sed Anal. 1, 243. *γνωστὴ πρόκειται πᾶσιν Ἀττικῇ κούλις* Culullus Atticus,
quem omnes noverunt; et Anal. 2, 348. *τὰ δ' ὅστέα πού ποτ' ἐκείνον, πύθεται,
αἰθρῖαις γνωστὰ μόναίς ἐρέπειν* mergis solis notum. — *ἄγνωστος* Pausan. 2, 2, 2.
Hom. Od. 2. 175. Eurip. Hel. 504. Iphig. Taur. 94. Anal. 2, 364. sign. pass. —
Nonn. Dionys. 1, 371. 5, 392. Anal. 1, 61. 2, 319. 2, 202. potent. vi. — *συγ-
γνωστὸς* II. infra affer. vi potentiali. — *εἴγνωστα καὶ εἴμαθῆ* Xenoph. Oec. 20, 14.
facilia cognitu et intellectu. — *γνωτὸς* Hom. II. 7, 401. et *ἀλλόγνωτος* Od. 2, 365.
intellectu pass. — *ἀρίγνωτος* Hom. II. 13, 72. Od. 4, 207. Maneth. apotelesm. 3,
108. 6, 177 etc. pass. et uno modo loco vehementer suspecto Maneth. apotelesm. 3,

223. ἀρίγνωστος eadem vi praeditum, ubi *Rigler*. ἀρίγνωτος scripsit. — εὐγνωστός Soph. Aj. 714. sign. pot. cf. praeterea Addend. ad *Steph. Glossar.* —

(κέκλειμαι κέκλεισμαι) ἐγκατάκλειστος Eurip. frgm. Dan. 1, 39. ἀκλειτος Dionys. Halicar. pag. 305. vi pass.

(ἐξώσμαι) ἄζωστοι Hesiod. op. 318. non cincti, ἄζωστοι autem mulieres vocari dicit *Steph.* in gloss., quae vestibus brevioribus offendunt. —

CAPUT II.

Jam illorum lustremus cohortem, quorum paenultima brevis est.

(ἀνώ att. ἀνώτω. ἡνυσμαι ἡνύσθην). Formae sequentes sine controversia ab ἀνώ sunt repetendae. — ἀνυσά περ ἀντιώσαν Apoll. Rhod. 3, 717. quum, quae petis, perfici possint. — οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν Eurip. Hec. 964. — σιγῇ ὡς ἀνυστὸν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυστὸν μετριωτάτω Xenoph. Lac. 1, 3. modico, quam maxime fieri potuit, pane. ἀννύσιω ἐπ' ἀέθλω Apoll. Rhod. 4, 1307. pugna infinita (quae finiri non potest). ἀννύσιω ἐπὶ ἔργῳ Hom. Od. 16, 111. re imperfecta. — δέσμον δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθείς Eurip. Hipp. 1281. vinculo inextricabili ligatus rapitur. — σύ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πι τοῖς ἀννύτοις — τρέφου σὺ σατιήν Hel. 1285. tu vero, infelix femina, ne infectis (pot.) te maceres. — πάντεσσι δ' ἀννύτος εἶσατ' ἀέθλος Apoll. Rhod. 3, 502. omnibus autem pugna videbatur inexplicabilis. — Eadem signif. Nonn. Dionys. 16, 315. οὐδὲ μόθον τέλος ἦεν — καὶ δῆρις ἀννύτος. — Tryphiod. 299. ἀννύστοις ἐπ' ἀέθλοις et ibid. 447. ἀννύστοις ἐκατόμβας; utroque loco potent. Omnes hae formae sigmaticae metri necessitate progenitae. —

(ἀγαμαι, ἡγάσθην, ἀγασμένος) ἀγατὸν κθαρίζων h. Hom. Apoll. Pyth. 337. dulciter citharizans; sin paenultima longa requiritur, aut σ inseritur, aut α in η producitur. — οὐκέτι μοι βίος ἀγαστός Eurip. Hec. 162. vita non jam aestimabilis. — βρότοις πάντεσσι ἀγαστή Anal. 3, 291. omnibus mortalibus admirabilis. οἶκον ἀγητὸν ibid. 3, 51. ead. signif. — Δηήσαντο φηὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν — Ἐπιτορος Hom. Il. 22, 370. staturam, atque admirabilem intuebantur Hectoris speciem. δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς Hom. Il. 24, 376. eod. sensu, et Oppian. Cyneg. 1, 364. pluribus heroibus enumeratis, pergit: τοῖν' ἐν μακάρεσσιν ἀγητοί, ubi adjectivum manifesto potentialiter est vertendum. — In prosa oratione ἀγαστός increbruit, vi potentiali. —

(ὄνομαι) ὄνοτός Apoll. Rhod. 4, 91. detestabilis, et eadem potestate ὄνοστός, Lycophr. 1235. βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὄνοστός ἐν μάχαις. — Metri causa σ insertum. —

(τέθνημαι ἐτύθην) ἄθυτος, quod saepe in prosa oratione legitur, metri causa litera σ augetur Anal. 1, 126. ἄθυστα δ' ἰσθὰ πολλὰ κίς κατεσθίει. —

ἀδάματος, quod semel apud Homerum, Il. 9, 158. et Orph. h. 3, 7., huc esse referendum, jam per se incurrit oculis, quum δαμάζω poetae prorsus erat ignotum. Forma primaria ἀδάματος apud Aeschylum legitur: Sept. 219. —

CAPUT III.

His non confundenda sunt haec: ἐρασίδος. (νυμφέων ἔργος ἐραστὸν Orph. h. 45, 4. — Thr. ἐρατὸν. nympharum flos amabilis. — κάλλος ἐραστὸν Anal. 1, 8. pulchritudo venusta. etc.) ἐπέραστος. (τὴν ἐπέραστον ἐταίρην amabilem amicam Anal. 3, 291. ἐρατὸς, ἐπήρατος, πολυήρατος saepissime, ubicunque fiunt obvia, potentialem induere naturam. Illa enim ab ἐρῶμαι (ἡράσθην) haec ab ἔραμαι sunt repetenda. — Neque ἀκήρατος et ἀκέραστος, quorum illud saepissime apud poetas, hoc solum apud scriptores pedestris orationis increbuit, huic familiae sunt adnumeranda, nam ἀκήρατος non ortum ducit a κεράννυμι, ut Schneider et Passov. putant, sed ex substantivo κῆρ egerminavit. In eundem errorem, in quem lexicographi, Grossius incidit. ἀκήρατον est latinum: „integrum, intactum i. e. fato“ et non incommoda est Suidae vocis interpretatio: ἄφθαρτον, ἀθάνατον, ἀπαθές. — Per multis locis vocabulum per speciem modo „non mixtus“ verti potest. cf. exempla, quae Schneider in lex. s. v. assert. — Dissimillima eis vero sunt: τοίλλιστος Callimach. h. Cerer. v. ult. πολύλλιστος Hom. Od. 5, 445. h. Hom. Apoll. Pyth. 169. Orph. h. 31, 14. etc. — πολύλλιτος Orph. h. 11, 4. Maneth. apotelesm. 6, 741. — Formae sigmaticae originem traxere a λίτομαι, non sigmaticae a λίω. cf. Butt. s. v. λίτομαι. — πολύκτιτος Orph. h. 9, 2. ὁμόκτιτος Oppian. Hal. 4, 352. εὐκτιτος Cyneg. 201. sine dubio Perfecto ἐκτιμαι sunt assimilata, et εὐκτιστος et ceteris sigmaticis formis κίζω ἐκτιμαι ortum dedit. — κιστὸς h. Hom. Apoll. Pyth. 121. apertum est vitium pro ξιστὸς. — De his satis. —

Particula III.

De motione et accentu adjectivorum verbalium in τος cadentium.

Quaestio de accentu horum adjectivorum et disputatio de eorum mobilitate artissime sunt conjunctae, et naturae quodam vinculo inter sese continentur. Res

autem ipsa maxima circumfusa est caligine, partim ob librorum vacillationem, partim ob consuetudinis inconstantiam, qua re motionis atque accentus usus tam vagus et instabilis redditur, ut inquirenti ea obijciantur impedimenta, quae vix superare possit. Regulae, quas de hac re proponunt veteres grammatici, non semper sufficiunt, eorumque infirmitatem et levitatem subtiliter *Lobeckius* in paralipomensis et exquirat, et rem ipsam ad vivum resecat. Ratione, quae ex exemplis inter se comparatis patet, imprimis autem *summi viri* auctoritate innisus, hoc praeceptum primum in medio pono:

Syntheta gravantur, parasynthetorum pars gravatur, pars acuitur, illa duorum sunt generum, haec trium, simplicia denique acuto finiuntur et moventur per genera. —

CAPUT I.

S Y N T H E T A.

Lex, quam de accentu eorum posuimus, licet nunquam violatur, multa tamen inveniuntur exempla, quibus regula de genere allata negligitur, quae, nisi licentia quadam poetica defendantur, enormia sunt, nec procul a vitio. Judiciorum ceteroquin primariorum, quae de hac re exstant, optimum est *Lobeckii*. „Sunt quaedam, ad Ajac. ed. pr., inquit, prisci usus vocabula, quae vel necessitas genuit, vel antiquitatis recoluit favor.“ *Porsonus* autem: „Omnia adjectiva composita et in *τος* terminata, apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur, ἀπὸ θητος, η, ου. Femininas formas, quum jam paulatim obsolevisent, poetae et Attici vel ornatus vel varietatis ergo subinde revocabant.“ — *Hermannus*: „Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirit, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homoeoteleuton hiatumve vitandum conferant.“

Plurima quidem ejusmodi exempla in melicis leguntur, ubi oratio numerose et volubiliter funditur, cui altius assurgenti formae rariores sermoni communi non concessae partim inserviunt. Illi autem, qui omnia haec exempla elegantia sonove dulci metiuntur, multas regulas, quas nos in conformatione et in collocatione vocabulorum sequimur, a Graecorum consuetudine abhorretere, immemores sunt. Caput igitur hujus disquisitionis sententiae *Hermanni* sit tentatio, et si utique aliqua causarum ab eo allatarum quadamtenus in rem valeat, eam adscribam, si vero nulla in exemplum quadret, nihil denotabo. —

Innumerabilis ferme synthetorum copia, si compositionis rationes respicias, in complures ordines est dividenda.

§. 1. A substantivis inducta. —

τῆς οἰστροδινήτου κόρης Aesch. Prom. v. 590. λίταις Θεοκλύτοις Sept. 131. ἡλιοβλήτους πλάκας Eurip. Bacch. 14. χρυσόδετον ἀλκήν Eurip. frgmt. Dan. 1, 39, etc. — Euripides autem in Hecuba 193. σκίμμον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν et Orest. 1381. τοῖς δ' ἐξ ἀρκυσιάταιν μηχανὰν ἐμπλέκειν. Utrumque exemplum in cantico legitur, et vocis ἀρκυσιάταις per genera motae causa sine dubio in dictionis gravitate posita. Idem adjectivum communis generis in diverbiis invenitur. Aesch. Agam. 1386. ἀρκυσιάταις πημόνη. — Apud Pindarum unum idemque adjectivum modo trium modo duorum est generum: Δάλου Θεοδμήτας Ol. 6, 101. et Θεοδμήτω ἔλευθερία Pyth. 1, 119. — δορικτήτην περ εὐδσαν Hom. Il. 9, 343. οἶα δορικτήτην μετανάστιον Nonn. Dionys. 21, 19. δορικτήτην σέο Ψείη 30, 286. δορικτήτην τινὰ Βάκχην 34, 31. δορικτήτης πόθον εὐνῆς 34, 207. δορικτήτην τε γυναῖκα 37, 616. δορικτήτην βριάτην 40, 28. (gravitas). δορικτήτην Ἀριάδην 47, 558. et δορικτήτην ἄτε κούρην Nonn. Dionys. 27, 197. (metrum). δορικτήτη παρὰκοιτις Tryphiod. 630. Wernicke ad h. l. „seniores epici, inquit, qui Nonnum sibi exemplum sumpserunt, formam sexus feminini constanter praepondere maluerunt, aurium sensum fastidiosissimum, non temere cohibentes.“ Non verum, nam apud Nonnum ipsum 43, 92. legitur: δορικτήτοιο Θαλάσσης et Quint. Smyrn. 10, 384. δορικτήτω ὑπ' ἀνάγκη. Hermannus quidem, de sectis poetarum epicorum, hunc poetam ex versuum componendorum ratione ante Nonnum scripsisse demonstrare studet, sed Lobeck. in scholis suis, de literis Graecis, versuum et linguae structurae ratione habita, post Nonnum eum vixisse probat. —

αὐτὰρ λιγιάδεσσι δορικτήταις περιάνον Apoll. Rhod. 1, 806. ναυσικλείτη τ' Εὐβοία h. Hom. Apoll. Delph. 31. (elegantia). ναυσικλειτῆς Εὐβοίας h. Hom. Apoll. Pyth. 41. (hiat. vitand.). —

§. 2. Ab adjectivis composita. —

πανδάκρυτον βιοτὰν Soph. Phil. 700. κακόβαπτον εὔμαριν Aesch. Pers. 665. πολυκλαυταν τ' Ἰφιγένειαν Agam. 1587. ubi Porson. ad Eurip. Med. 882. ad rationem ibi propositam probandam πολυκλαυτήν legi jubet, quam conjecturam Wellauer ad Aesch. Agam l. all. magnopere collaudat. — Apud Aristophanem autem in uno eodemque cantico idem adjectivum πολυμίμητος in deae Pacis invocatione diverse

movetur. Pac. 978. δέξει δῆτ' (Θυσίαν) ὦ πολυτιμήτη et 1014. ταῦτ' ὦ πολυτιμήτ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου et Thesm. 292. δέσποινα πολυτιμήτε Δήμητερ φίλη. Forma illa per genera mota nisi in cantico legeretur, ubi oratio elatior paulo et ornatior est, sermonibus poetae per humum repentibus minime conveniret. — Pindarus itidem Nem. 1, 3. metri quodam vel euphoniae emolumento νεοκτίσταν εἰς Αἴτναν scripsit. πολυμνήστη βασιλεια Hom. Od. 4, 774. πολυμνήστην τε γυναῖκα ibid. 14, 64. ἴσα πολυμνήστησιν αἰεὶ ἰούσ' ἀλόχοισι Maneth. apotelesm. 6, 145. — ἐν καμπῆσι πολυστρέπτῃσι Nicand. Ther. 480. (Cod. Med.) elegantia. κόρη δημογνήτη μεγάλοςρονος Orph. Argon. 1213. πολυλλίστη βασιλεια Orph. h. 31, 17. 34, 2. 40, 9. πολυγάμπτησιν ἐλισσόμενος προχοῆσι Quint. Smyrn. 1, 286. πολυγάμπτης ἐλίνοιο Dionys. Perieg. 1157. *Wernicke* ad Tryphiodor. frustra formam adjectivi femininam usu et analogia sancitam eliminare conatur. cf. *Passov.* ad Dionys. Perieg. l. all. ὠδινεσσι πολυτλήτησι Quint. Smyrn. 11, 25. sed 14, 267. πολυτλήτοιο θυγατρὸς. — νεημέλετη ἐνὶ πέλλῃ Nicand. Alex. 311, et πολυκλαύταν δε παρέρπων — στάλαν I, 2, 1. —

§. 3. Quae a partibus orationis indeclinabilibus ordiuntur. —

Ejusmodi vocabulorum tam magnus literas Graecas perlegenti occurrit numerus, ut ingenti eorum cumulo paene obruatur. — τὰν ἄβατον φυλλάδα Soph. Oed. Col. 707. χειρὸς τῆς ἀνικήτου Oed. Col. 1585. et sexcenta alia. — Anal. 2, 300. ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀκινήτην καὶ ἄστυλον et apud eundem poetam in eodemque carmine septem versibus interjectis ἀκινήτοί τε θείαναι. — κόρυς ἀκινήτης ἐλελίξει Nonn. Dionys. 25, 423. — Αἴλιν ἀκλύσταν Eurip. Iphig. Aul. 118. quam scripturam *Bremi* ex *Mathiaci* sententia recte tuetur. *Marklandus* autem in καῶλιν ἀκλύσταν mutavit. Hanc conjecturam *Lob.* ad Ajac. pag. 244. ob crasin insolentiorum optimo jure aspernatur, et Αἴλιν τε κλυτὰν conjecit, quo neque sensus, neque grammicae leges violantur. — οἴκοι δ' ἀτανώτη διάξω τὸν βίον Aristoph. Lys. 217. *Lobeck.* l. all. ἰν ἀτανώτει mutat similiaque ad conjecturam probandam affert exempla: ἀκλαντεῖ, ἀνοιμοκτεῖ, ἀτανώτη a levi comicorum scripturae genere abhorreere contendens. — ἄβαταν ἄλα κίονων ὑπερ' Ἡρακλέος Pind. Nem. 3, 36. ἐξ ἀμετροῦτας ἀλὸς Isthm. 1, 53. οὐδ' Αἴδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον Ol. 9, 50. — ὄν ἔργω' ἀκάματα προσημένονο' Soph. Elect. 165. — ἀθανάτος saepe apud scenicos, apud epicos semper fere per genera movetur. — ἄν ποτ' ἐδφιλήταν ἔθου Aesch. Sept. 108. (H. var.) gravitas dictionis et metrum. — τῆς πρόςθεν ἀδμήτης χρόνω Soph. Oed. Col. 1386. elegantia. — ἀδμήτας ἀδμήτα Aesch. Suppl. 149. ad hiatum vitand. et gravitat. causa. — ἀλλ', οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν Soph.

Elect. 1253. gravitas et metrum. — αὐ σοι λώβαν ἐχθίσταν — ἀρρήταν τ' ὠρσέν τις δαίμων. Eurip. Hec. 190. — χώρας ἀπορρήτας ἀποφερβόμενοι Med. 789. gravitas et hiatus. — Sed Aesch. Pers. 354. ἀπόρρητος πόλις. — ἀλλοτριή φιλόνητος ἀπειρήτη Κυθρεΐνης Nonn. Dionys. 15, 172. homoeoteleuton. — ἀπειρήτην ἑμεναίων Nonn. Dionys. 33, 232. 42, 374. 47, 186. metrum. — ἀπειρήτην τοκέτιο ibid. 40, 41. ἀπειρήτησι δὲ νύμφαις 43, 93. — ἀπειρήτην Ἀφροδίτης 48, 220. metrum. — Manetho autem apotelesm. 1, 26. γυναῖκας — ἀπειρήτους φιλόνητος. — ἀδμήτην, βρέφος Hom. Il. 23, 266. — ἀδμήτην ἢ τ' ἀλγίστη Il. 23, 655. metrum et elegantia, et eandem ob causam ἀδμήτην ἦν οὐτω Od. 3, 383. — χήλην δ' ἀρρήτην ἱερὸς Orpian. Cyneg. 4, 255. eand. ob causam. — ἀσβέστη κέχυτο φλόξ Hom. Il. 16, 123. φλόξ — σίνεται ἀσβέστη ἕγαθεν Nicand. Ther. 821. ἀσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην ibid. 798. — ἀλλήκησι μελήδοσι Maneth. apotelesm. 3, 103. — εὐπλέκτησι κόμαις Nonn. Dionys. 13, 200. et ibid. 37, 25. εὐπλέκτιο δὲ σειρῆς. — καὶ εὐδυνάτη θεᾶ ἀγνή Orph. h. 75, 10. ubi *Herm.* scripturam recipit, quae est apud Dinnarum: εὐδύνατοι θεαὶ ἀγναί. — εὐγνάμπτησι λαχαίνοντες μακέλησι Dionys. Perieg. 1115. (var. Il.) εὐνήσι εὐγνάμπτοισι Quint. Smyrn. 9, 435. — πύλης εὐποιήτησι Hom. Il. 5, 468. *Wolf.* — Harl. Townl. εὐ ποιητοῖσι incidit in Scyllam volens vitare Charybdim. Vrat. b. εὐποιήτοισι. — βόων τ' εὐποιητάων Il. 16, 636. Vrat. b. d. εὐ ποιητάων, sed Od. 3, 434. εὐποιήτόν τε προάγορον et h. Homer. Vener. 75. κλισίας εὐποιήτους. Nonn. Dionys. 37, 465. εὐποιήτον ἔην. — Mira in varietate autem versatur εὐξέστος. — εὐξέστη ἐπὶ φάνη Hom. Il. 24, 280. (optimor. libror. auctoritate). εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη Hom. Od. 6, 75. εὐξέστη ἐπὶ χήλω Od. 13, 10. εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης Il. 24, 275. (optimor. libror. et plurimr. a.) εὐξέστον δ' ἀπ' ἀπήνης Il. 24, 578. εὐξέστησ' ἐλάτησι Il. 7, 5. (Mori εὐξέστης. *Arg.* εὐξέστοις et εὐξέστης Barn. — At est Apollon. lex. in ξεστήν τὸ αὐτὸ τὸ εὐξέστον θέλει λέγειν, συνθέτως δὲ, εὐξέστησ' ἐλάτησι. *Heyn.* ad Hom. Il. l. all. εὐξέστης μελίησιν Quint. Smyrn. 1, 344. 2, 219. et apud eundem 6, 282. εὐξέστοί τε τράπεζαι, quod et Hom. Od. 15, 33. μίκραι, εὐξέστοι. Il. 18, 276. εὐξέστης σανίδεσσι Od. 21, 137. εὐξέστιας σανίδεσσι Maneth. apotelesm. 6, 524. — ἐς ἧ' ἀσάμινθους βάντες εὐξέστιας λούσαντο Hom. Il. 10, 576. Od. 4, 48. 17, 87. — Positionibus, modisve quibusdam gravibus, ut Dativ. Pl. gen. fem., prae ceteris sine dubio indulserunt poetae. —

§. 4. Praeceptum, quod de accentu proposuimus, haecce adjectiva nunquam migrant. — Emergunt quidem monstra quaedam horrenda, quorum adpectu imperitorum in vultibus pavor eminet, formidoque animos eorum subit, quae ut *Fata*

Morgana, si ab alia parte invadis, in nihilum recidunt. — Homericam dico cum κλειτός, κλιτός, κλητός composita: ἀγακλιτός, ἀγακλειτός, τηλεκλιτός, τηλεκλειτός, τηλεκλητός, δουρικλιτός, δουρικλειτός, δουρικλιτός, δουρικλειτός, δουρικλιτός, δουρικλειτός, ναυσικλιτός, ναυσικλειτός, de quorum paenultima mutabilitate *Buttm.* lexil. tom. I. pag. 93 seq. accurate agit, de accentu autem eorum sub finem disputationis alios consilium exorat. In altero demum tomo scholia, quae de hisce exstant, componit, quibus diversa et inter sese vehementer repugnantia efficiuntur, quin vera rei causa cernatur. — Vocabulis allatis accedat *ὄνομακλιτός*. — E. M. s. v. βροτολογιῆ 215, 21. hanc regulam proponit: τὸ δὲ κλιτός καὶ κλειτός, εἰ μὲν μετὰ ἀπώτου συντεθῆ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν τάσιν· οἶον, κλειτός ἀγακλειτός. εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ, ἢ ἀπώτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται· πρόκλειτος, ὄνομακλιτός. τὸ δὲ δουρικλιτός ἐν παραθέσει. — Totum praeceptum neque linguae ingenio atque indole, neque iudicio critico, sed solis hisce monstris non perpensis inniti jam ex fronte ejus satis colligitur. — Omissa librorum discrepantia, unde accentus cujusvis vocabuli allati erraticus redditur atque instabilis, neglecto praeterea *πολύκλητος*, quod II. 4, 438. et 10, 420. sine ulla librorum ambiguitate gravatur, rem ita percipiendam esse censeo. — *τηλεκλ.*, *δορικλ.*, *ὄνομακλ.* non syntheta sunt, sed paratheta, quae, ut indicaretur, non esse divellenda, a primis Homeri editoribus signo ὕφ' ἐν conglutinabantur. Nota autem haec, saepe utique abundanter posita, sensim atque pedetentim ex editionibus discessit, et quae librarii adhuc consueti erant continuo efferre, ita scribebant quoque. Quum vero duobus tonis vocabulum pronuntiare non possent, stupore animi paene incredibili capti eum retinuerunt accentum, qui, si adjectivum solum proloquerentur, aures acrius pellebat. Jam luxuriari illa notandi ratio coepit, et *ἀγακλειτός*, quod apertum est synthetum, ab iisdem hominibus sagacibus oxytonesi instruebatur, qui hanc vocem nil differre putarent a *τηλεκλειτός*. Eadem ratio, quae *ἀγακλειτός*, est voci *ναυσικλιτός*, synthetae, si respicimus Homero Dativum *ναυσί* prorsus ignotum, non parathetae. — E. M. 605, 28.: *χοῆται οὖν ὁ ποιητὴς καὶ ταῖς τῶνάς, νησί, νεσί, νέεσσιν, νήεσσιν· οἱ Αἰολεῖς, νέεσσιν. τί οὖν; οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν ναυσί; ναί, ἐν συνθέσει, Ναυσίδουρ, ναυσίκλιτος.* Quamquam parum apta et idonea etymologus de re argumentatur via, tamen verbis ejus sententia nostra promptissima et apertissima redditur. Ejusdem coloris, cujus *ὄνομακλιτός* et cetera, est *δορικλητήν*. — Erroris isti fetus altiores in dies jecere radices, et vetustate verenda munitos nemo jam in posterum impugnare ausus est. — Ab omnibus autem regulis alienum: *ἀδμηται νίμφαι* Orph. h. 54, 25. (libris minime mutantibus), quod *Hermannus* ipse intactum reliquit. Non secus rem explicandam esse censeo atque hoc modo. Librarii animo eodem momento, quo descripturus erat vocabulum, *ἀδμητες* obversabatur (*ἀδμητές*

κόραι Apollon. Rhod. 1, 811. et 3, 34. ἀδμητας παρθενικάς) opinione autem cogitatum a se scribi vocem implicitus veram conscripsit accentu cogitatae, sensibus, quos hic verbo ipso acrius percusserat, motus. Haec explicatio minime artificialis, sed naturae accommodata esse videtur. δακτυλοδεικτῶν μελάθρων Aesch. Ag. 1305. haud dubie falsa scriptura est excusandum. Merito illud contendere possumus, immensam enim istam Aeschyli, imprimis Agamemnonis textus corruptelam quis est, quin noverit? —

CAPUT II.

PARASYNTHETA.

Disputatio de iis instituta, respectu potestatis eorum habito, duabus constat partibus, quarum in altera de adjectivis, quae significationem passivam, in altera de illis, quae vim potentialem exhibent, agitur. Pars prior nullo discrimine, neque accentu neque genere a synthetis distinguitur. Sicuti vero gravatio, genus commune, vis passiva inter se colligata atque implicata sunt, ita oxytonesis, motio per genera, significatio potentialis naturae quodam vinculo inter se continentur. —

§. 1. Parasyntheta, quibus passiva subjecta est vis. —

ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Soph. Trach. 259. ἐπισσύτους τύχας Aesch. Eumenid. 927. τῆς ἀμφιρότου Σαλαμῖνος Soph. Aj. 134. κῆρες ἀμπλάκητοι Oed. tyr. 480. — ἔξαιρετόν νιν intell. Κασσιάνδραν Eurip. Troad. 253. Κέω ἐν ἀμφιρότῳ Pind. Isthm. 1, 9. ἡ δὲ τλάσ' ἐγὼ κατάρατός ἐμι Eurip. Hel. 54. ἐγκατάκλειστον intell. αὐτήν Eurip. Irgmt. Dan. 1, 39. ἀμφήριστος γενέθλη Oppian. Hal. 1, 90. λεοντοδέρη κατὰστικτον Orph. Lith. 16, 17. θήρην περίσχετον Oppian. Hal. 4, 346. ἡ γὰρ κατὰστικτος Dionys. Perieg. 183. περίπυστον ὀπώρη Coluth. 75. σύμφυτος οὐρή Nonn. Dionys. 10, 168. ὄχη σύμφυτος ὄχη 3, 144. — γυναῖκες — εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἔξαιρετοι Hom. Il. 2, 227. ἀσπίδα ἐξήλατον 12, 295. τήνδ' Ἀχιλλέως ἔλαβε παῖς ἔξαιρετον Eurip. Troad. 274. περικλόσιω ἐνὶ Αἴηνω Quint. Smyrn. 4, 385. περικλόσιω ἐνὶ Αἴῃ 4, 389. εὐνέας ἀμφιέλικτος Nonn. Dionys. 25, 523. χθὼν πᾶσα κατάρουτος 3, 206. ἀπόρουτος Σελήνη 4, 282. κατάρουτος ἱμάς 11, 163. Οὐρήνην, χιόνι τὴν κατάρουτον Eurip. Andr. 214. ἀμφιζώστον Παταλήνην Nonn. Dionys. 27, 158. περιόρουτον Κύπρον Hesiod. Theog. 193. τῆς περιόρουτον χθονός Soph. Phil. 1. περιόρουτον ἐν Ἐρυθρίῃ Hesiod. Theog. 290. ἃ δὲ λίθω πρόσδετος, Ἀνδρομέδα Anal. 2, 172. Γοργῶ μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος Eurip. Rhos. 307. — καὶ γυράς ἀμφιθέτους ἀρίδας Anal. 2, 215. — δειλινοῦ χαρίεσσα

Μενεκρατὶς ἔκκλιτος ὑπὸν κείτω 3, 75. — σύμπλεκτον πλατάνιστον Anal. 1, 2. περιβλήτους ἀκίδας 1, 7. ἀμφίκλυστον πέτρων Soph. Trach. 793. — κώλων ἔκλυτος ἀρμονίη Anal. 2, 230. ἔκλυτος οὐρή Tryphiod. 82. περικλήμιστον νύμφην ἱμερόεσσαν Coluth. 285. δεκάς ἦν ἔκκλιτος Aesch. Pers. 340. etc. —

Sed interdum per genera quoque moventur: περιζήντας πόλεις Aesch. Eumenid. 77. sine ulla librorum discrepantia neque in canticis sed in diverbiis repertum. — Aesch. Pers. 596. περικλύστα νᾶσοι et apud eundem in eadem fabula v. 880. νᾶσοι περικλύστοι. Utraque forma in melicis carminibus legitur. — πρόχρηται substantivi formam induit. Praeter alias, usitatissima vocabuli explicatio substantivi κριδαὶ supplemento efficitur. ἀμφιούτη Κῶς Anal. 3, 102. Χίον ἐς ἀμφιούτην ἰ, 144. ἀκτὴν ἀμφιούτην 3, 229. ἀμφιούτην Ἐλεοῦσαν Oppian Hal. 3, 209. Αἴη ἐν ἀμφιούτη Hom. Od. 11, 325. νήσω ἐν ἀμφιούτη 1, 50. et 198. 12, 283. Αἴη ἐν ἀμφιούτη h. Hom. Apoll. Del. 27. sed ἀμφιούτους νήσους h. Hom. Apoll. Pyth. 113. et ibid. 73. (Flor. Ald. ἀμφιούτας). Πάρον ἀμφιούτην h. Hom. Cer. 490. νήσων ἐπ' ἀμφιούτης Dionys. Perieg. 452. Τήνω ἐν ἀμφιούτη Apollon. Rhod. 1, 1305. sed Αἴη ἐν ἀμφιούτῳ apud eund. 4, 425. ζώνη ἀμφήριστα Arat. Phaen. 711. —

Sunt praeterea, quae non solum per genera moventur, sed etiam acuto finiuntur. —

περικλυτός inn. II. περικλυτή Orph. Argon. 131. ἐπικλυτός Apoll. Rhod. 2, 236. περιζεσσή intell. πέτρῃ Hom. Od. 12, 79. ἐπιγναμπτὰς ἑλικας h. Hom. Ven. 87. sed Barnes. εἶχε δ' ἐπὶ γναμπτὰς etc.; eodem modo ed. Ceph. — ἐπίακταν ἔταν Eurip. Phoen. 343. Flor. A. γάμον ἐπακτὸν scripturam habet Flor. 10, 18, 21, 33, 34. ἐπακτὴν et Mosq. D. ὑπακτὴν exhibentibus. — χαλαῖτε συναπιτὸς ἠρίας Λακωνικὰς. Aristoph. Eccles. 508. περικλειτὰ Βερενίκα Theocr. Id. 17, 34. περικλειτῆς Φιλίνης Theocr. epigr. 22, 3. συμφερετὴ Nonn. Dionys. 3, 241. ἀνασπαστὸς τε δεράγγας Anal. 2, 10. — ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης — συμφερετὸς γυνάμην ἑξαπίνης Σάτυρος 3, 14. — ἀνασπαστὸς πύλη Soph. Ant. 1171. ἐπισπαστὸς βρόχοι Eurip. Hipp. 793. ἐπίακτὰ φάρμακα Eurip. figmt. Belleroph. XXII. μέτρον ἐπίακτον Pind. Pyth. 4, 421. — ἐνδονοῖς ἐσθήμασι Aesch. Eumenid. 1014. ἐνδονοῖς στεφάνων Eurip. Troad. 257. στέμμασι γ' ἐνδονοῖς Jon. 224.; in substantivi naturam versum eundem retinet accentum: ἐνδονοῖον Bacch. 111, 138, 745. etc. — κατερικυῖων Aristoph. Ran. 508. οὐκ ἀσιὸς ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χροῖός Eurip. Jon. 293. Eadem significatione ἐπακτὸς Soph. Trach. 491. Thucyd. 6, 20. ἀπωσιὸς

γῆς ἀποθήκη θήσομαι Soph. Aj. 1038.; ead. vi Herodot. 6, 5. σῶμα διασπαρακτὸν Eurip. Bacch. 1220. — δεσμῶ προσπορατὸς Aesch. Prom. v. 141. Οκ. προσπαριτὸς Guelf προσπατὸς. Med. πρὸς πατρὸς. — θύρσοισι καὶ νεβρῶν δορατὸς καθαπιτὸς verba Eurip. ex Aristoph. Ran. 1212. συναπιτὸς ἡγίας Aristoph. Eccles. 504. ἀμφελικτὸς δοράκων Eurip. Herc. fur. 399. μόσχον — χειρὸς ἀναρπαστῶν σᾶς ἀπο Hec. 210. πένθος θεόθεν καταληπτὸν Hipp. 1347. luctus divinitus immissus, sive acceptus. — κνίσση τε κῶλα συγκαλυπτὰ Aesch. Prom. v. 496. γίλημα περιπετασιὸν Aristoph. Acharn. 1201. συσπασιὰ βαλανία Athenae. 11, 26. — Ὁ μὲν δὴ ὡς ἀπωστὸς τῆς ἐώντοῦ γίνεται, ἀπικνέεται ὀπίσω ἐς τὴν Χίον Herodot. 6, 5. Rejectus a patria Chium rediit. — καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὀπλισμένους προὔταξεν. Thucyd. 6, 100. et nonnullos ex militibus levis armaturae delectos etc. οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ δορῶμενοί τε καὶ καταίροντες Thucyd. 7, 49. non ex brevi circumscriptoque spatio impetum facientes. —

§. 2. Parasyntetha, quae vim potentialem prae se ferunt. —

Λιδὸς οὐ παραβατὰ ἐστὶν μεγάλη γρήν Aesch. Supp. 1062. et Hom. Od. 13, 109. quum poeta de duabus nympharum antri portis loquutus est, pergit: αἱ μὲν πρὸς Βορέαιο καταβαταὶ ἀνθρώποισι. haec porta hominibus accessa. (jugänglich.) τύχας οὐ λόγῳ διαορατὸς Thucyd. 1, 84. casus, qui verbis definiri non possunt. ἀμβατὸς οὐρανός Pind. Pyth. 9, 42. ἀλλὰ τὰ μὲν χερσαῖα καὶ ἀμβατὰ ἀνθρώποισιν Anal. 1, 477. κράτος οὐ παραβατὸν Soph. Antig. 874. ξυγγνωστὸν Soph. frgmt. Creus. Anal. 2, 100. Eurip. Elect. 1033. Hec. 1107. Med. 490. (ubi libri plurimi congruunt) Med. 701. Alcest. 139. Hecld. 435, 981. ubi Musgravius ἀσίγνωτος coniecit, et sententiam Hermannus probat sensu repugnante. Bacch. 1037. Andr. 937. — τοῖς οὐκ ἐξιστόν ἐστι Hesiod. l. all. ὦ Ἐλίκων οὐκ εἴ μοι παριτέ Callimach. l. all. ὀσιέον οὐκ ἐπιεικτόν Oppian. Hal. 1, 526. μένος οὐκ ἐπιεικτόν Hom. Il. 8, 32. γελασιὰ καὶ οὐκ ἐπιεικιά Od. 8, 307. οὐδ' ἀνεκιά Il. 1, 573. οὐκ εἴ' ἀνεκιά Quint. Smyrn. 14, 427. ἀνεκτόν κακόν Hom. Od. 20, 83. οὐ γὰρ εἴ' ἀνοσιεῖα ἔργα τετεύχεται 2, 63. παραρῆτοί ἐπέεσσι Hom. Il. 9, 526. — Ἐπιτορ ἀμήχανός ἐστι παραρῆτοισι πνθέσθαι intel. ἐπέεσσι 9, 526. Hoc exemplum, quod activam habet significationem, levissimam excitat opinionem, activa praedita potestate easdem fortasse in accentu sequi regulas, quas significato potenciali insignita. καταληπτὸς activ. signif. Hipp. 1286. cf. Both. Hecub. adnot. ad v. 657. — Adjicias huic: ἀσπίδα ἐπιφρικτὴν φολίδεσσι Nicand. Ther. 157. serpentem squamis horrentem. Conjectura est Bentley. pro vulgata lectione ἐπὶ φρικτὴν. innisa Dionysii Perieg. illo: ἐπιφρίσων φολίδεσσιν 443. Verisimiliter librarius enormitatem vitare voluit sensus im-

memor. His accedit ἐπεικὶς Maneth. apotelesm. 5, 402. quod activo praeditum est sensu, et pluribus quoque II. supr. allat. ita potest verti. — ἡμῖν γὰρ ἦν τὸ τ' Ἄργος οὐκ ὑποστατὸν Eurip. Supp. 739. nos enim et Argos possidebamus, urbem, cui nemo resisteret. — Ὀρέστης ἀναβοήσεται οὐ συνετὰ συνετῶς Iphig. Aul. 931. — σὺνετὸς sexcenties idem valet quod: intelligens. — ἡ δεινὰ τλάσσα, κ' οὐκ ἀνεκτὰ, παρθέρος Iphig. Aul. 931. οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ἔπο Herc. fur. 286. ἀνεκτὸν Eurip. frgmt. Philoct. IV. ἀνασχετὸν Eurip. frgmt. Dict. XVI. κείνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν — εἶκειν ὄδον χαλῶντα τοῖς κακίοσιν Eurip. Jon. 638. τὸ γε μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν Pind. Pyth. 12, 54. Ζεῦ πάτερ, οὐκ ἔτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται — ἀνερες Quint. Smyrn. 14, 427. — καταπλαστὸν φάρμακον Aristoph. Plut. 717. non medicamentum est, quo corpus unguitur, ut Schol. ad h. l. dicit, sed quo unguendum est, ut convalescat. (var. II.) περιχρηπτὰ βροῦάζεις execranda effundis Aesch. Supp. 891, nisi Schuetzii conjecturam sequimur, qua regula omnino violatur. — γενσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται Herodot. 1, 71. quum enim bona nostra degustaverint, retinere ea cupient, neque se abigi patientur. — ὅταν διαβατὸν τὸ ἕξεθρον ἴδωνται γενόμενον, ἐσιέναι αὐτῆ εἰς τὴν πόλιν Herodot. 1, 191. Cyrus Babylonem obsidens militibus mandavit. τῶν λίθων παρασκευάσασθαι ἓνα ἑξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου Herodot. 2, 121. cod. F. „exemtilis“, sed ἑξαιρετος sexcenties „exemtus“. ποταμοὶ προσπλωτοὶ ἀπὸ θαλάσσης 4, 47. fluvii, qui a mari adnavigari possunt. — ταφαὶ δὲ τῶν βασιλῶν ἐν Γέβροισι εἰσὶ, ἐς δ' ὁ Βορυσθένης ἐστὶ προσπλωτός 4, 71. sepulcra regum Gerrhis sunt, eo loco quousque Borysthenes navigabilis. οἰκήματα περιφορητὰ 4, 190. domus portatiles. — κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος ἀλλὰ διωκτός Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. computatio sine symbola non accipienda modo, sed et ambienda est. — ποταμὸς διαβατός Xenoph. Anab. 1, 4, 17. pot. et Plural. 3, 2, 13. ὄρος προσβατὸν ibid. 4, 8, 7. οὐ προσρατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. — περιστατὸν βοῶσα τὴν νόμῃν ποιεῖ Theopomp. ap. Athenae. 11, 70. clamore fecit, ut totus circumstaret pagus. — ἡ ὑπερβατὸν ἦν τὸ τείχισμα Thucyd. 3, 25. ubi munitiones transiri poterant. ποταμὸς οὐ διαβατός 2, 5. — His omnibus nihil commune est cum καταθνητὸς, sexcenties apud epicos, καταθνητῆσι γυναιξὶ h. Hom. Ven. 39. 250. ἀλλὰ καταθνητῆ τε γυνή h. Hom. Ven. 110. et ἡ δ' ἐπιμωμητή Hesiod. op. 3. in quibus praepositiones abundant. cf. Eustath. ad Hom. II. 6, 123. —

Regulae de accentu positae non respondent: σέβας οὐκ ἐπέλεπτον Oppian. Hal. 4, 311. miraculum, quod sperare non licuit. ἐκπαγλὸν τε καὶ οὐ φρατὸν οὐδ' ἐπί-

ελπιον 5, 468. οὐκ ἐπιέλπτα παθόντας Quint. Smyrn. 14, 291. ἀπόβλητον ἔπος Hom. II. 2, 361. ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγγομαι ἐσσομένοις Theocr. Id. 17, 136. Τῶν μηδὲν ἀπόβλητον γυνέσθω Arat. Dios. 241. ὄφελος οὐκ ἀπαίμητον h. Hom. Mercur. 35. ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος Arat. Phaen. 25. δυοὶ μὲν προτίοπτοι ἦδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρατοί Maneth. apotelesm. 2, 311. κἄν ἄποπτος ἦς, ὅμως φώνημι' ἀκούω Soph. Aj. 15. Ulysses Minervam invocans dicit. — οὐ διάκριτοι ζοιῆσι Maneth. apotelesm. 2, 60. ἐπεὶ οὐ περίβλεπτος βίος δούλης γυναικὸς Eurip. Andr. 89. ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις Aesch. Prom. v. 741. γοῶται δὲ δῆ- πουθεν καιάπνυστον Aesch. Choeph. 602. ὦ καιάπνυστον κἄρα Eurip. Troad. 1017. ἀπόρρητα potent. sexcenties. — σὺ δ' ἔρῳ' ἀπόπνυστός τε κ' ἀπᾶνω ἐμοῦ Soph. Oed. Col. 1448. — Exemplo μοῖραν διαιρετὸν Soph. Trach. 163. lex de genere proposita violatur, et *Lobeck*. ad enormitatem vitandam διαιρετος „exemtus“ scribit, potentiali enim significatione scribendum erat διαιρετή, quod et in Harl. et Flor. invenitur. — οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κνόςβατος οὐδ' ἀνεμόνα πρὸς ἤδα Theocr. Id. 5, 92. — Sequentibus genus violatur: ὄσμα ἦσαν οὐκ ἀνεκτοί Thucyd. 7, 87. — γῆν ἐσβατὸν Thucyd. 2, 41. —

Duplicem generis quidem et accentus inaequalitatem praebent: τὴν ἀπόπνυστον φρένα Eurip. Med. 1370. τὴν ἀπόπνυστον δρόσον Aristoph. Equit. 1282. ἐπήρατος ὀπώπη Nonn. Dionys. 10, 267. et inn. II. ἄμβατός ἐστι πόλις Hom. II. 6, 434. τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα Hesiod. op. 626. δάκρᾰ μοι σπένδουσιν ἐπήρατον οἰκτρὰ Θεανώ Anal. 3, 75. τὴν ἐπέρασιον ἐταίρην I. all.

Rem in transitu solum tractanti, nulla prorsus praecepta observare, atque in vasta linguae regione quodammodo deserta illa videntur enormia, dum is, qui diligenter et subtiliter linguam perscrutatur, illa quoque exempla analogiae cuidam sub- jicere conatur. Ita nobis quoque formas ultimo loco nominatas respicientibus levis obrepit suspicio, vim quandam in accentum exercere quasdam praepositiones. At in sola existimatione ad tempus acquiescendum. Ceterum, ad huncce locum quum sit perventum, nobis imperare non possumus, quin, totum parasynthetorum gregem perscrutati, parvamque acuto finitorum copiam magno gravatorum cumulo compo- nentes, nullam primis temporibus obtinuisse differentiam in eorum vocatione nobis videri profiteamur. Confusionem autem, qua in nostris libris notata legimus vocabula, explicasse arbitramur, sensim demum, sumentes, usu aliquot adjectiva oxytonesin nacta, postea vero regulas nobis intellectu jam difficiles propositas esse, quas non omnes observaverint. —

CAPUT III.

S I M P L I C I A .

Haec, sive passiva, sive activa, sive potentiali sunt significatione, ultimam semper erigunt, triumque, aliquot modo exceptis, sunt generum. Pauca modo in promptu sunt exempla a recta et communi via aversa, quorum multa haud dubie metro danda. Illa enim, quae *Schol.* ad Aristoph. *Nub.* 53. affert, ineptiarum farragini ex foetutinis grammaticis procreatarum adnumeranda esse videntur. κλυτός Ἰπποδάμεια *Hom.* II. 2, 742. 8, 440. κλυτός Ἀμφιτρίτη *Od.* 5, 422. κλυτός Ὠκεανίγη *Hesiod.* *Theog.* 956. ed. *Trincav.* — κλυτός Ἥοιγένεια *Oppian.* *Cyneg.* 1, 15. var. II. Θηκιοῖσι γενέσσι 2, 535. apud *Turneb.* et in *codd. Vatic.* et *reg. Θηκῆσι.* Scripturam *Θηκιοῖσι* germanam, atque a poeta usurpatam esse puto, ad repetitas unius soni syllabas vitandas. — ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστός ἔφν ἤρσιος αὐτή *Oppian.* *Cyneg.* 2, 542. Metro datum, mollius enim versus it, ac si ita esset compositus: ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστὴ γῶ ἤρσιος αὐτή. — πλεκιοῖσι λαγόνεσσι *Oppian.* *Cyneg.* 4, 146. In lexicis λαγόν quidem comm. gen. esse docetur, sed loci, quos *Schneider* affert, sententiae repugnant; quantum ex poemate ipso conjicere licet, *Oppianus* hoc vocabulo feminino usus est: γλαγέρησι λαγόνεσσι *Cyneg.* 1, 332. Ubicunque ipse vocem legi, cum adjectivi forma feminina erat conjuncta. *Nonn.* *Dionys.* 14, 246. 20, 141. 36, 326. 40, 318. 48, 374. *Batrachom.* 230. *Anal.* 3, 114. 3, 315. — θεῖος ἢ σίγη *Aristot.* *Metaph.* 97, 22. — ἢ δ' εὐανδρία διδακτός II. var. *Eurip.* *Supp.* 914. quod *Atticum* defendit *Brodaeus.* θεῖαν, Παλλάδ' ἐν μωνίχοις ἔχων περωτοῖσιν ἄρμασιν, θεῖον. *Eurip.* *Iphig. Aul.* 251. τί δὲ δὴ σὺ τὰςδε τρεβήρεις ἔδρας — γάρει καλυπτός, ὦ ξένη *Aristoph.* *Thesm.* 897. metri et *hiat. vit. causa.* — ἐκ ποίε τις φοκιοῖο θεῖας *Anal.* 2, 13. metr. — ἰαλτός ἐκ δόμων ἔβην *Aesch.* *Choeph.* 20. chorus, qui ex mulieribus constat, loquitur. περωτός ἦδε βροντή *Soph.* *Oed. Col.* 1530. et *Deianira Trach.* 446. ληφθέντι, μεμπτός ἐμι, κάρτα μαινομαι *versui datum.* ζηλωτός ἐν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ *Eurip.* *Andr.* 5. — καὶ κατθανούσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν — ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. *Eurip.* *Med.* 1035. — Ἦρε στυγητός πρὸς βίαν γυμνάζεται *intell.* *Jonem.* *Aesch.* *Prom. v.* 594. *Viteb.* *στυγητός.* — δακρυτός ἔλλπς σπέρματος σωτηρίου *Choeph.* 233. Κίπρις οὐ φορητός *Eurip.* *Hipp.* 421. alii *codd.* φορητὸν. Hanc scripturam *Bothius* summopere collaudat, amareque eum loquendi modum, ait, *Euripidem.* *Hel.* 825. μί' ἔσιν ἔλλπς etc. *Menel.* ὠνητός ἢ πολμητός ἢ λόγων ἔπο; ἢ repetiti vitand. *caus.* — ἦν ἐμοὶ πόλις — δωρητὸν οὐκ αἰρητὸν εἰσεχέρισε *Soph.* *Oed. tyr.* 384. — πορευτοῖο λαμπάδος *Aesch.* *Ag.* 278. πλαγτιός οὐσ' ἐφαινόμην *ibid.* 602. — ἀδλαῖαι ζωοτοῖ *Chares ap. Athenae.* 12, 54. —

Quod ad motionem per gradus attinet, adjectiva verbalia in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ terminata usitata et pervulgatas semper fere constantissime servant leges. — ἀκορεσιότατος Aesch. Pers. 551. ἀκορεσιότατος Soph. Oed. Col. 120. quam formam Musgravius sine causa ab ἀκόρεστος ortam putat, quum optimo jure ab adjectivo ἀκορής repetenda sit, praesertim quum hoc eandem vim habeat, quam illud. ἀτεκμαριότατος Aesch. Pers. 907. πολυπλαγκτιότερος Eurip. Herc. fur. 1169. ἀξύστατος Aesch. Ag. 1476 ab ἄξυστος ducendum, sed prorsus enorme. ἐλληπιότατον Xenoph. Cyr. 1, 3, 7. ἀξιόπηγηότατα Herodot. 1, 17. συνειωτέρη Herodot. 1, 185. ὀνομαστοτέρην 6, 126. ἀδυνατώτερος Athenae. 1, 2. ὀπιότατος Cratin. ap. Athenae. 9, 34. πισιότερον Thucyd. 3, 38. πισιότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. ὀνομαστοτέρην Herodot. 6, 126. ὀνομασιότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. etc. —

PARS ALTERA.

S I G N I F I C A T I O.

Particula I.

Adjectiva verbalia in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ exeuntia.

CAPUT I.

Adjectivorum verbalium in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ desinentium apud Homerum, Hesiodum eorumque imitatores, quos sunt nacti, nec vola nec vestigium apparet, et scriptorum recentioris demum aetatis usu nobilitata, imprimis autem in sermone communi et arte celebrata esse videntur. Pertenuis eorum usus est apud lyricos vates, neque communior apud Aeschylum grandiloquum, plus exemplorum praebet Sophocles τραγικώτατος, proluxe autem fluunt apud Euripidem, philosophum scenicum, et Aristophanem comicorum principem, quorum illius diverbia ob sententiarum jejunitatem et famem saepe, hujus vero ob rem comicam saepissime ad sermonem vulgarem relabuntur. Atqui scriptores quoque, qui soluta oratione scripserunt, discrimine sunt separandi. Apud patrem historiae, instar senis, ut Wytttenbachii verbis utar, in solio sedentis, narrantem, perpauca modo leguntur exempla, nec multo plura inveniuntur apud

Thucydidem gravem et magnificum, sed uberrime scaturiunt apud Xenophontem candidum, fusum, facilem, quamquam et ipsius librorum severiorum et leviorum delectus est habendus; in his enim effusius prosiliunt, quam in illis. Partim ob scriptorum lubidinem et arbitrium, partim ob variandam orationem et distinguendam, vices horum adjectivorum vario modo supplentur. Interdum vero alia vocabula in eorum locum sufficiantur necesse est, quoniam non omnium verborum hujusce generis adjectiva formantur.*) —

De iis, quae ultimo loco commemorantur, dicere exordiamur. — ὡς χρεὸν εἶη τὸν μὲν στρατὸν τῷ στρατῷ μὴ ἀνακινδυνεύειν συμβάλλοντα Herodot. 3, 29. non debere exercitum cum exercitu proelio commisso periclitari. — ἡ μὲν Ἀρταβάζου (γνώμη) ὡς χρεὸν εἶη ἀναξεύξαντες τὴν ταχίστην πάντα τὸν στρατὸν ἵεναι ἐς τὸ τεῖχος τὸ Θηβαίων Herodot. 9, 41. Artabazi sententia censentis, quam primum movenda esse castra, et ad murum Thebanorum eundum. — ἐβουλευόντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὸν εἶη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι. 9, 106. Deliberarunt de Ionia in aliam terram transferenda, et qua parte Graeciae sedes Ionibus sint assignandae. — τοὺς (ποταμοὺς) πᾶσα ἀνάγκη διαπορθμεῦσαι ἔστι 5, 52. qui trajiciendi sunt. — δεῖ ὑπάρξαι Xenoph. de re equ. 11, 1. καθιστάναι δεῖ Xenoph. de magist. eq. 1, 9. προσυλάττειν δέη ibid. 4, 10. ἡμᾶς γὰρ δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν Xenoph. Anab. 5, 6, 3. ὡς χρὴ ταῦτα πράττειν, λέγοντες, ἀναπαύσασθαι γημὶ χρῆναι ibid. 5, 6, 17. — δεῖ διαδικάζειν Xenoph. r. publ. Athen. 13, 4. οἶσθαι χρὴ ibid. 13, 8. — ἀνάγκη δὲ καὶ τοξεῦσαι θήριον καὶ ἀκοντίσαι ὄπου ἂν παραπίπτη Xenoph. Cyr. 1, 2, 10. — παῖειν δεῖ ibid. 1, 2, 10. μνησθῆναι δεῖ ibid. 1, 4, 27. — χρὴ ἐπιμίγνυσθαι ibid. 7, 4, 3. δεῖ συμπαρομαρτεῖν ibid. 7, 5, 26. ἀνάγκη συμπαρομαρτεῖν 8, 7, 3. — ἀνακινδυνευτέος, ἀναξενκτέος, κατοικιστέος, διαπορθμευτέος, καταστατέος, προσυλακτέος, ποριστέος, ἀναπαυστέος, διαδικαστέος, ὑπαρκτέος, οἰστέος, τοξευτέος, ἀκοντιστέος, παίστέος, μνηστέος, ἐπιμικτέος, συμπαρομαρτητέος, nusquam, quantum equidem scio, leguntur. —

*) Pind. Ol. 2, 10. γεγωνητέον. Anal. 3, 58 et 70. τακτέον. λεκτέον 3, 80. — συγκαλυπτέον Aesch. Prom. v. 532. φυλακτέος Sept. 495. κομιστέος Sept. 597. ζογαστέον Choeph. 287. — βουλευτέον Agam. 856. — Apud Sophoclem viginti quatuor, apud Euripidem quinquaginta sex et apud Aristophanem quinquaginta octo inveniuntur exempla. Apud Herodotum viginti, apud Thucydidem triginta, apud Xenophontem centum octoginta duo leguntur.

Sed et variationis, ut diximus, et vicissitudinis ergo vicaria iis supponuntur, et imprimis id, de quo disputatur, apud Xenophontem promptum et propositum est. De re equestri: ὑππαστίον, ἀνιληπτίον 8, 8. εἰδέναι δὲ χρὴ 9, 4. ποιητίον 10, 11. ἀνακρονστήον 10, 12. δεῖ ὑπάρξαι 11, 1. δεῖ διδόναι 11, 3. δεῖ ἐπιδείκνυσθαι 11, 6. ἀφαιρετίον 12, 6. στεγαστίον 12, 7. δεῖ σκεπάζειν 12, 8. De magist. eq. ἐπιμελητίον 1, 3. δεῖ ἐπιμελεῖσθαι 1, 4. ἀσκητίον 1, 5. δεῖ σκοπεῖσθαι 1, 6. παρασκευαστίον 1, 7. δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι 1, 9. καθιστάγει δεῖ 1, 9. πειρατίον 1, 12. δεῖ εὐρίσκειν 1, 26. θρεπτίον 8, 8. μεμνήσθαι χρὴ 1, 9. φενκτίον 8, 12. ποιῆν δεῖ 9, 1. θεραπεύειν ἔδει Cyr. 7, 5, 18. θεραπευτίον 7, 5, 19. ἐπιμελητίον 4, 4, 2. ἐπιμελεῖσθαι δεῖ 4, 4, 14. πεζῇ ποιητίον. οὐ γάρ ἐστι πλοῖα. ἀνάγκη δε πορεύεσθαι Xenoph. Anab. 6, 4, 9. et multa alia exempla, quae non tam insigniter sub oculos cadunt.

Ab hac orationis variandae et mutandae ratione licet una ex parte, ut vidimus, Xenophon non abhorreat, altera tamen ex parte acervatim hisce adjectivis passim utitur. ἀναγκαστίον, κολαστίον, κωλυτίον, ἐπιτρεπτίον Hier. 8, 9. ποιητίον, μιμητίον, παρασκευαστίον, ληπτίον Memor. 1, 7, 2. διαμενητίον (forma solita μενετίον), προνοητίον, φυλακτίον, ἐπιμελητίον, ἐπιμελητίον Oec. 7, 36. Maxime vero conspicua sunt haec exempla: θεραπευτίον, εὐεργητίον, ὠφελητίον, πειρατίον, θεραπευτίον, ἐπιμελητίον, μαθητίον, ἀσκητίον, ἐδιστίον, γυμναστίον Memor. 2, 1, 28. et παραχωρητίον, ὑπανασιατίον, θρεπτίον, ὑφεκτίον, περιοπτίον, ἀποπιστίον, πλανητίον, μιμητίον, ληπτίον Lac. r. publ. 9, 5. Illa decem adjectiva quatuordecim, haec novem sex amplectuntur versus. —

Si non nulla, at saltem gravis et manifesta causa non est, quod hisce vicaria expédiantur: ἐπιτρεπτίον. ὡς τὸ ναυτικὸν Ἀθηναίοισι χρεὸν εἶη ἐπιτρέπειν Herodot. 8, 3. — ποιητέα. — Τουτίων δὲ ἀπιγμένων, ἀναγκάως ἔχει μοι ποιέειν ταῦτα 8, 140. ἐβουλεύοντο οὐα χρεὸν εἶη ποιέειν 9, 23. — σταιτίον. — ὑμέας μὲν χρεὸν ἐστὶ τοὺς Ἀθηναίους στήναι κατὰ τοὺς Πέρσας 9, 46. — ἰτίον. — χρεὸν ἐστὶ ἵεναι ὑμέας μὲν ἐς τόδε τὸ κέρασ 9, 46. — μενετίον. — τῶ οὖν Δημοσθένει οὐκ ἔδοκει εἶαι χρῆναι μένειν Thucyd. 7, 48. — ἑξακτίον. — ἀνάγκη γὰρ ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἑξάγειν Xenoph. Anab. 6, 4, 6. ἀνάγκη ἐστὶν ἐπιμελεῖσθαι Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. et simil. —

CAPUT II.

De significatione et structura adject. in τίος terminatorum sat actum a *Matthiae*, et singulae modo rationes, quibus junguntur, hic proponuntur. Aut imperso-

naliter juncta eundem requirunt casum, quem verba, unde sunt ducta, aut personaliter constructa, ut latinum Particip. Fut. Pass. adaequantur subjecto. Utraque quidem structura verbo duntaxat inter se discrepat, re unum sonat. Persona, cui aliquid faciendum est, sicuti latino Particip. Fut. Pass., in Dativo apponitur. — Saepe pro neutro singularis idem genus pluralis legitur. Utrum vero idem sit utriusque numeri usus, an diversus, cognosci non potest. *Schol. ad Aristoph. Acharn. 393.*: „βαδιστέα ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ (1086) συνεκποτέ' ἐσί σοι καὶ τὴν τρύγα. ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον. καὶ ὁ Θουκυδίδης: πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. — Proprium illud judico, quo alii alio modo utebantur. Xenophon nunquam pluralem pro singulari ponit. —

Haec adjectiva paroxytonesi percutiuntur, et per genera moventur. Hanc legem nunquam excedunt. Causa, qua non moventur per gradus, ab eorum significatione proficiscitur. —

Particula II.

His rebus pro copia perfectis sermo suborietur de adjectivis in ιμος desinentibus, in quorum maxima parte stirpem Futuri cognoscimus. Causa, qua moti hanc rem inserimus, ex sequentibus elucebit. Horum vocabulorum vis triplex est, aliis enim quod fieri potest aut debet, significatur, aliis quod factum est, et nonnullis Participii Praes. Act. vis subjicitur. Ad similitudinem insignem adjectivorum verbalium latinorum in ilis cadentium accedunt.

Κερδὸν δ' οὔτε λόχοισιν ἀλώσιμος, οὔτε βροχοῖσι Oppian. Cyneg. 4, 448. vulpes neque insidiis neque tendiculis capi potest. — καὶ μὲν ἦν ἀλώσιμος ναῦς διώγμασιν Eurip. Hel. 1637. et si capi posset navis persequendo. — τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμᾶ φροντίδι, παῖ, πόνος ὁ μὴ φοβῶν κρατίστος Soph. Phil. 884. Hoc vero menti meae comprehensibile, puer: impavido omnia succedunt. — Τίπτ' ἐμὲ τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον, ἤλειέ τέκτον, τὴνδε πίπν τεύχεις νῆα θαλασσόπορον; Anal. 3, 32. Cur me, quae ventis moveri potest etc. ὤδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτριον — Λαομεδοντιάδης. Orph. Lith. 11, 44. expugnabilem praesagiebat patriam Atridis i. e. expugnatum iri. — πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκεε ἀλώσιμος εἶναι ἢ Βαβύλων Herodot. 3, 153. — ἐκείνοις τε βιαζόμενοις τὴν ἀπόβασιν, ἀλώσιμον τὸ χωρίον γίνεσθαι Thucyd. 4, 9. et si illi per vim in terram exscendere conarentur, castrum facile capi posse. Ἀγασίτας ὁ Ἥλειος μάντις παρῶν εἶπεν, ὅτι κάλλιστα

εἶεν τὰ ἱερά αὐτῶν, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ ἄν ἀλώσιμος εἴη. Xenoph. Anab. 7, 8, 6. et posse omnino hominem capi. καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων — φύξιμος οὐδεὶς Soph. Antig. 799. te nemo effugere potest. καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὄδμην Nicand. Ther. 54. odorem foedum habet, qui aliquem fugare possit. εὐδεν' ἐμὰ βρέφρα γλυκερον καὶ ἐγέροσιμον ἔπνον Theocr. Id. 24, 7. somno dulci, ex quo excitari potestis, fruamini. — τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἀτὲρ βιώσιμος; Soph. Antig. 572. quid sine hac soli mihi vita praebebit? i. e. sine hac vivere non possum. χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον. Eurip. Held. 606. oraculo non perfecto non potuissemus vivere. — λέγων οὐδέ οἱ εἶη βιώσιμον. Herodot. 1, 45. se vivere non posse dicens. — εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν ἀλέξιμ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον etc. Aesch. Prom. v. 488. si quis in morbum cecidit, nullum erat remedium, neque epotando aptum etc. ἐπὶν ὁ πατήρ ὁ πελαργὸς ἐκπειθήσιμους πάντας ποιήσῃ Aristoph. Av. 1355. si eo adduxit ciconia pullos, ut alis uti possint. — καὶ γλυκὴν νᾶμα θάλασσα βρότοις ἀρντήσιμον ἔξει Anal. 2, 218. mare aquam habebit dulcem et potabilem. — ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουσίδον, οὐδ' ἐπόψιμον. Soph. Oed. tyr. 1312. chorus Oedipo dicit, in terribile is; in illud, quod nemo audire, quod nemo adspicere audebit. — θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμονες Aesch. Prom. v. 883. nuptias sequentes, quas assequi nequeunt. — Aristoph. Acharn. 783. seq. Dic. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστίν αὐτηγί, Meg. σαμάν; πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; at haec non apta ad immolandum. Meg. cur non etc. — οὐκ ἔχεις — εἶρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Aesch. Prom. v. 484. malus es medicus, qui nescis, quibusnam remediis ipse sis sanabilis. καὶ τέλεα δέ μοι, πῶς πελόμενά μοι λύσιμα. Aesch. Supp. 818. quomodo solvi possint nuptiae. — οὐποτε καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον Soph. Elect. 1261. quod nunquam solvi, haud unquam deleri potest. cf. Butt. s. v. λανθάνω. — πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον Soph. Oed. Col. 695. mare non navigabile. — ἐκτείν' εἰρέσθην, ἦνπερ ἦν πορεύσιμον Eurip. Elect. 1046. occidi, converti me ad illam viam, per quam licebat ire. — εἰ πορεύσιμον εἶη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ Xenoph. Cyr. 7, 5, 8. explorari jussit, an vadum fluminis permeari possit. — ἅ μὲν (intell. ἀλώπηξ) ἄν ὄρχως φοιτῆ σινόμενα τὰν τρώξιμον (intell. ἀλωῶν πηργαίων σταφυλῶν) Theocr. Id. 1, 49. arrodens esculentas i. e. maturas uvas, μίασμ' ἔλεξας οὐκ ἵπερτοξεύσιμον Aesch. Supp. 471. nequitiam dixisti inexsuperabilem. — πράσιμος venalis. — πωλεῖν δέ τοις καπήλους, ὃ, τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον Xenoph. Cyr. 4, 5, 14. — κρύπττον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον Orph. Argon. 1335. actionem nuptiarum venerabilem occultarunt. — οὔτε ἵππασίμη ἢ χώρη ἦν ἢ Ἀττικὴ Herodot. 9, 13. Αἴγυπτον, τὸ πρὶν εὐῶσαν ἵππασίμη 2, 108. καὶ ἵππασίμον ποιήσαντες τοῦτον τὸν χώρον 5, 63. loco equitibus habili reddito.

ἰππάσιμα χωρία Xenoph. Cyr. 1, 4, 14. — καὶ οἱ ὄρχιες αὐτοῖσι εἰσι χρήσιμοι ἐξ ὑστερέων ἄκισιν Herodot. 4, 109. et testiculis uti possunt etc. — ἵνα ἴδη τε ναυπηγήσιμος ἐστὶ ἀφρονος 5, 23. ubi copiosa materies est ad construendas naves. — ξύλα ναυπηγήσιμα Thucyd. 7, 25. — ἐπὶ θαλάσῃ — ἐς τὰ πέρατα οὐ πλωίμω. Pausan. 1, 3. mare, quod in finibus navibus adiri non potest. — οὐκ ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην Xenoph. Hell. 3, 5, 4. et 3, 5, 3. de quo controversia esse potest. — ἐν τῇ στρατεσίμῳ ἡλικίᾳ Xenoph. Hell. 6, 5, 12. στρατεύσιμα εἶη Cyr. 1, 2, 4. εὐεργεσία δὲ καὶ ἡδονὴ τὸ θηρίον τοῦτο ἀλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐστιν Xenoph. Memor. 3, 11, 11. beneficio et voluptate bestia illa (amasius) capi et cogi potest, ut maneat. — ὁ δὲ ἀναβάς, ἕως μὲν βάσιμα ἦν Xenoph. Anab. 3, 4, 30. — ἐκέλευε δὲ καίειν ἅπαντα, ὅτι ἐντυγχάνοιεν καύσιμῳ Xenoph. Anab. 6, 3, 9. et jussit comburi, quidquid offenderent, quod comburi posset, et 6, 3, 12. ἔκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἐόρων quaecumque exuri posse videbant, incendebant. — εἴ που εἶη αἰρέσιμον τὸ τεῖχος Xenoph. Cyr. 5, 2, 2. num alicubi castellum capi posset. — αὐτοῖσι δὲ ἐπὶ τῇ ἀφρονίᾳ καὶ ἀφρονίᾳ ἔστιν ἡ ἀφρονία. — Sequuntur, quibus passiva inest sententia. — καὶ τε σὺ πτεῖτην ὀθόνης ποκνωπὴν κόλπτω — φύρσιμον ἡθήσιμο Nicand. Alex. 323. coagulum in linteum infusum percola. — ἔξοικῆσιμος Soph. Oed. Col. 27. Passovius mihi non recte vertisse videtur „βερωθηνбар.“ Manifesto hic passive accipiendum. Oedipus caecus filiam interrogat: „ubi sumus?“ Respondet: „regionem non novi, sed visne perquiram?“ Huic ille: καὶ τέκνον, εἴπερ ἐστὶ γ' ἔξοικῆσιμος. percontare filia, si regio est habitata. Illi refert filia: ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἶομαι δ' δεῖν οὐδέν. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὄρῳ. certo habitata est; puto quidem nihil deesse, nam video haud procul a nobis hominem. — ὅταν δ' ἀπενικτὰ πῆματ' ἄγγελος πόλει — στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρει Aesch. Ag. 648. exercitus ad internecionem redacti. — θανάτου λούσιμον ἄταν Eurip. Ion. 1239. mortis infortunium lapidatum i. e. qui lapidationis mortem obiit. — ἐργάσιμα χωρία Xenoph. Cyr. 1, 4, 16. — μόριμον et μόριμον sexe. quod fato est constitutum. — ἔστιν ἡ ἀφρονία ἡ ἀφρονία.

Sunt praeterea, quibus Partic. Fut. Pass. inest intellectus. ἀφρόσιμοι γὰρ χ' ἀπέρων εἰσὶν γῆραι. Soph. Antig. 575. et aliorum ager arandus est. — ἀνήρ ἀκομπός, χεῖρ δ' ὄρῳ τὸ δράσιμον Aesch. Sept. 550. sed manus videt, quod faciendum est. — ἵνα ἐὰν ἦ πλησίον τὸ ἀρνησιόσιον τῶν ζητησίμων Xenoph. Cyn. 6, 6. si retia prope feras inquirendas tendantur; in die Nähe der Thiere, welche aufgesucht werden sollen. — Non, ut Grammaticus „tempora vel loca indagandi,“ quem Schneider in

lexico sequitur, sed *θηρία ζητήσιμα*, quod ex verbis sequentibus facile conjici licet: *μὴ φοβῆσαι, ἀκούων ὄμου τὸν ψόφον* ne fera terreatur, audiens strepitum. —

Agmen claudant, quae potestatem activam prae se ferunt. *τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξιμον εἶη* Nicand. Ther. 702. valde defendens i. e. utile esset. — *σιγή γὰρ πάσῃσιν ὀφέλιμος ἐπλετο θήραις* Oppian. Hal. 3, 49. silentium omnibus venationibus utile. *οὐδὲ πόλει τόσ' ἐνειμεν ὀφέλιμα, τόσσα Κυρήνη* Callimach. h. Apoll. 94. Nulli urbi tot commoda tribuit, quot Cyrenae. — *εὐρείσιμον στέγος* Eurip. Iphig. Taur. 48. totum corruens vidi tectum. *σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον* h. Hom. Merc. 30. haec tessera utilissima mihi. et Soph. Antig. 1007. Trach. 1031. Aj. 674. Aesch. Eumenid. 924. vi act. — *μέγα γὰρ σφιν ὀφέλιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θνητολῆς* Orph. Argon. 467. magnam haec sacra utilitatem hominibus praebent. — *ἐργάσιμον θρασύντητος* Orph. h. 68, 11. et apud eundem h. 77, 12. πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις sensu act. — *θανάσιμος* saepenumero. *λευσίμω χειρὶ* Eurip. Orest. 835. manu lapidante. — *πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῖρα δ' ὀφελήσιμοι* Soph. Aj. 1041. cf. Musgr. ad h. l. — *τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ* Athenae. 2, 25. —

Particula III.

De significatione adjectivorum verbalium in τὸς cadentium.

Magnis hanc quaestionem obstructam esse difficultatibus, illi, qui contendit, nullo objectabilis pacto, eum in scirpo quaesivisse nodum, si rudem, ut ita dicam, indigestamque molem horum adjectivorum, varietatem significationis, quae primo ad spectu nullis ferme limitibus finita esse videtur, strigosas exilesque disputationes de hac re institutas ponderaveris; quo sinuosior enim et lascivior est materies, eo jejuniore mirum in modum sunt disquisitiones de hisce adjectivis habitae. *Buttmannius*, *Matthiacus* ac totus Grammaticorum exercitus rem quasi per transennam adspiciunt, et ne omnes quidem horum adjectivorum significationes noverunt, nedum rationes proposuerint, quibus singula potestatis genera sint adnexa. —

Significationes principes, quas haec verbi forma sortitur, potentialis sunt et passiva, quarum hac perinde fere utuntur atque illa, quam ob rem ratio, quae in utraque obtinet, dissimillima est ei, quam Romani in iisdem Part. Perf. Pass. potestatibus observant. Tertia, quam sibi vindicant, vis, Participii Praes. Act. antecedentibus multo rarior est. Quartum intellectus obtinet locum vis et natura lat. Part. Fut.

Pass. cum omnibus et tenuissimis discriminibus; quam saepius vocabulo inesse putamus, quam inest, quamque et omne scriptorum genus excutiens, non saepe firmis sultam invenias adminiculis. De exemplis, quorum intellectus in nullum supra propositorum ordinum genus quadrat, in extrema commentatione dicetur. Jam vero tempus est, inquirere, utrum leges quaedam possint investigari, in quibus singulae potestates sint nisae, an arbitrio cujusvis fuerit permissum uno eodemque vocabulo modo hanc modo illam exprimere notionem.

Totum adjectivorum collectorum gregem perlustranti et scrutanti persuasum est:

„Simplicia et parasyntheta omnibus uti posse supra positis significationibus, reliquorum autem vim ex compositionis ratione pendere.“

CAPUT I.

De significato potentiali et passivo simplicium et parasynthetorum.

Praeter sermonis consuetudinem, qua nonnulla firmam sortita sunt vim, maximi est momenti in eorum potestate constituenda intellectus et notio verborum, unde sunt ducta. Quam ob rem hoc praeceptum primum in medio pono:

Illis, quae a verbis sub sensu cadentia aut ab iis orta significantibus repetita sunt, potestas passiva, iis autem, quae a verbis animi motus et agitationes exprimentibus sunt derivata, vis potentialis devincta est. —

Inde fit, ut neutri significationi palmam adjudicemus, neque ex copia eorum, quae vim passivam habent, licet majori, colligamus, in hanc partem magis inclinare adjectiva, sed causam hujus rei casui tribuamus. Lex plurima complectitur, praeter singula quaedam infra defendenda, et nonnulla, quae originem trahunt a verbis pervulgatissimas corporis effectiones notantibus: eundi terra marique (navigandi, trahendi) edendi, bibendi, videndi, audiendi. —

Jam singula examinabimus exempla. —

§. I. SIMPLICIA.

A. Agmen agant a verbis profluentia, functiones, quae sensu percipiuntur, exprimentibus. —

αἱμακτὸς sanguine conspersus. τρισσα φέρονσα τὰδ' αἱμακτὰ σύγγονα Eurip. Phoen. 1507. haec tria ferens cruenta cognata intell. corpora. —

αίρετος delectus. — επεσθαί οί τῶν ἀστῶν αίρετούς ἀνδρας τρεῖς ἀπὸ τοῦ κοινου Herodot. 8, 135. comitatus eum esse, ajunt, tres viros publice delectos. — οί αίρετοί Xenoph. Anab. 1, 3, 21. electi. —

άλιστός salsus. — χηνός άλιστα λίπη Anal. 2, 411. adeps anserinus sale conditus. —

άλωτός captus. — τὸ δὲ ζητούμενον — ἀλωτόν. — Soph. Oed. tyr. 111. —

ἀναγκαστός coactus. — επεάν γὰρ ἀποθάνη βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδάιμονος, χωρὶς Σπαρτιητέων, ἀριθμῶ τῶν περιοίκων ἀναγκαστούς ἐς τὸ κῆδος ἰέναι Herodot. 6, 58. — οί μὲν ἀναγκαστοί ἐσβάντες Thucyd. 7, 13. alii coacti naves conscenderunt. — καὶ Σικωνίοι ἀναγκαστοί στρατεύοντες Thucyd. 7, 58. —

ἀριθμητός numeratus. — ψάμμον ἀριθμητὴν ἀριάσαι ψεκάδα Anal. 3, 158. sabulum Libyae vastitatis numeratum accurate referre i. e. numerare. —

ἀρπαστός raptus. — φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μύσικε — ἀρπαστόν κόμισαι ὁ γλυκίδακρος Ἔρωσ Anal. 1, 14. abreptum cantibus me ad te fert dulciter flens Amor. —

ἀσκητός elaboratus. — σιάμονος ἀσκητοῦ Anal. 2, 12. subteminis diligenter elaborati. — ἀσκητός εὐστρόφοισι κορύμβοις 2, 13. ornatus coma in gradus fracta. — νήματος ἀσκητοῦ Hom. Od. 4, 134. filorum accurate netorum. — ἀσκητοῖς χρίμασι Xenophan. ap. Athenae. 12, 31. exquisitis unguentis. —

βαπτός tinctus. — βαπτὸν ἀλὸς πολιῆς ἀνθεσι κεκούφαλον. Anal. 2, 1. reticulum floribus maris ravi intinctum. — βαπτῶν ἱματίων Athenae. 12, 29. vestes tinctae. — βαπτὰν κάλλισι ἑντὰν παγὰν. Eurip. Hipp. 114. —

βαστακτός nisus. — εἴθ' εἶην δελφίς, ἢν' ἐμοῖς βαστακτός ἐν ὤμοις Anal. 1, 5. utinam essem delphinus, ut puer humeris meis innisus etc. —

βλητός jactus. — ἡ βληταὶ θνήσκουσι λεχώιδες Callimach. h. Dian. 127. aut caesae moriuntur puerperae. — βλητόν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρεσ ἐπερῆξαν apud eund. h. Cerer. 102. Ab Apolline percussum manus meae sepeliverunt. —

γλυπτός sculptus. — γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστάγαλον Anal. 1, 242. talum sculptum in tumulo jacentem. — γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον Anal. 2, 30. signum caelo incisum. — διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου γλυπτὴ intell. Ἴνγξ Anal. 3, 173. —

γναμπτός curvatus. — γναμπτήσι γένυσσιν Hom. II. 11, 416. χαλκείους γναμπτοῖσιν ἐπέικελοι ἀγκίστροισιν Oppian. Cyneg. 2, 167. — γναμπτόν ἐδος σκολιοῦ λαβυρίνου Callimach. h. Del. 311. — ἀμπελος ὡς γναμπτοῖσι καθελκομένη θυ-

σάνοισι Tryphiod. 83. intell. cauda densis crinibus obsita trahitur, sicuti etc. —
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισι Hom. Od. 4, 369. —

γραπτὸς scriptus. — Κορωνίς, ἐρκοῦρος, γραπταῖς πιστότατα σέλισι Anal. 1,
 38. οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχαίου intell. Ἔρωτα Anal. 1, 230. non ad alius
 exemplaris similitudinem pictum. — κάλλος ἱμερώτατον οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἐμψυχὸν
 ἐξεμάζετο Anal. 1, 231. non pictam deae formositatem, sed animatam expressit. —
 κάλλος ὄλον γραπτοῦ μελάθρου Nonn. Dionys. 3, 182. — Sin illa stella hora na-
 tali exoritur. Maneth. apotelesm. 3, 161. δέικει καὶ κρίσις γραπτῶν χάριν ἢ
 παλαιῶν — ἔργων ἰσχυρῶν, θωῆν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔιλησαν. γραπτὰ ἢ παλαιὰ veteres
 habeo pactiones, neque opus est παλαιῶν in μεταίωρον mutetur, et male hic cessisse
 puto conjecturam Astio, viro alioquin ingenioso. —

δινωτὸς rotundatus. — δινωτὴ δ' ἄλυσις Oppian. Hal. 5, 139. — ἀντία δι-
 νωτοῦ Θυητίου Arat. Phaen. 439. „gegen den Sternaltar den geründeten“ Voss. —
 ἐν δινωτοῖσι λεχέεσσι Hom. Il. 3, 391. — ἢ δ' ἄρα μούνη — ἦστο δόμῳ δινωτὸν
 ἀνὰ θρόνον Apoll. Rhod. 3, 44. —

δωρητὸς donatus. — εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν
 εἰσεχέουσαν cf. 1, 3, 3. —

ἐλικτὸς flexus. — ἐλικτὸν ὄμβρον Anal. 1, 229. — μινύθεσκεν ἐλικτῆ — ἀρ-
 μονίη ἤχηθεῖσα φρεσσακῶν τελαμώνων Tryphiod. 10. imminuitur fibula torta lora-
 rum clypeos ferentium disrupta i. e. belli tumultus desiire. δράκων ἐλικτὸς Soph.
 Trach. 12. — ἐλικτὰ κοίλλουσα δυσφράσιως ἔπη Lycophr. 1466. verba flexa gar-
 riens i. e. obscura. — ἀνάπτωζας κύτος ἐλικτὸν ἀντίπηρος Eurip. Jon. 40. —
 κισσὸς ὃν περιστεφῆς ἐλικτὸς εὐθὺς εἶ βρέφος χλοηφόροισι ἔρνεσιν intell. Βρόμιον
 Phoen. 655. — ἐλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν pedem flexum i. e. se flectentem Elect.
 180. —

ἐφθὸς coctus. — Τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθὰ καὶ τετηγότα Eurip. Cycl. 245. —
 ἐφθὰ τε δανύμενος ibid. 371. etc. — cf. s. v. ὀπιός. —

ἐψητὸς coctus. — ὄξος ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν Xenoph. Anab. 2, 3, 9. —

ζευκτὸς junctus. — ἴγρον ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων Anal. 1, 171.
 labium ad junctum applicans calamum. —

θετὸς positus. — καὶ ἦν τις θετὸν παῖδα ποιέεσθαι ἐθέλη, βασιλῆων ἐναντίον
 ποιέεσθαι Herodot. 6, 57. et si quis adoptare voluerit filium i. e. si acceptum etc.
 — cf. 1, 3, 3. —

θηκτὸς acuminatus. — ἔκτανε θηκτῷ σαυρώτηρι Anal. 1, 228. θηκτὸν ξίφος

Anal. 1, 505. *θηκῶ σιδήρω* Eurip. Phoen. 68. *θηκὸν φάσγαγον* Med. 40. —
θινὸς σχιστὸς θηκτὸς ab Oppiano Cyneg. 2, 528. *elephanti cutis nominatur.* — cf.
Ballu ad h. l. —

θλαστός elisus. — *τὰς δὲ θλαστὰς μελαίνας (ελαίας) εἰστομαχοτέρας* Diphil.
ap. Athenae. 2, 47. et Aristoph. apud eundem ibid. *θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖσσόν*
ἔστιν ἀλμάδος. *olivae contusae.* —

θαλιτὸς ejectus. — cf. 1, 3, 3. —

καλυπτὸς occultus. — *νύμφα ἀπειρογάμος τεύτλω περὶ σῶμα καλυπτὰ etc.*
anguilla. — Eubul. ap. Athenae. 7, 56. *καὶ καταδύουεις — μηροὶ καλυπτῆς ἐξέ-*
κειντο πιμελῆς Soph. Antig. 1011. —

καυστὸς ustus. — *οἴκοῦν σὺ τάξεις, οὔστινας πρώτους χρῶν — καυστὸν μο-*
χλὸν λαβόντας ἐκκᾶειν τὸ φῶς etc. Eurip. Cycl. 626. —

καμαρωτὸς fornicatus. — *τῶν δὲ παραθέντων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν*
ξυλίνων ἀρμάτων φέρονται Didym. ap. Athenae. 4, 17. *Virginum autem aliae cana-*
thris, fornicatis ligneis carpentis vehuntur. —

καπνιστὸς fumo siccatus. — *κρέως δὲ καπνιστοῦ* Athenae. 6, 108. —

κεδρωτὸς cedrio unctus. — *κεδρωτὰ πασιτάδων ὑπὲρ τέρεμνα* Eurip. Orest.
1365. —

κεραστὸς mixtus. — *καὶ τὰ κεραστὰ δάκρυα τοῖς λύπης πᾶσιν ἔμιξε πόνοις*
Anal. 3, 213. *omnia lacrimis perfudit.* —

κεστὸς incisus imaginibus compunctus, arte phrygionica nota: „acu pictus.“ —
κεστὸς ἱμάς Hom. Il. 14, 214. Nonn. Dionys. 48, 282. —

κλαστὸς fractus. — *σοὶ τὰ νεοπλήκτον κλαστὰ κίττελλα μέθης* Anal. 3, 84. —

κλειστὸς clausus. — *καὶ εἴ τι ἄλλο βεβαίως κλειστὸν ἦν.* Thucyd. 2, 17. et si
quis alius locus bene clausus erat. — *καὶ ὀλκιάδας προῶρμισε πρὸ τοῦ σφαιτέρου*
σταναρώματος, ὃ αὐτοῖς πρὸ τῶν νέων ἀντὶ λιμένος κλειστοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπεπλήγει
Thucyd. 7, 38. et *onerarias produxit ante vallum, quod ab ipsis, portus conclusi*
loco, ante naves in mari defixum erat. —

κλιτὸς vocatus, clarus. — *sexcenties.* —

κλωστὸς netus. — *κλωστὴν ἐκπληροῦσι βίου θνητοῖσι πορεῖν* intell. *γενεαὶ*
τέχναι Maneth. apotelesm. 4, 169. *homini netam sive attributam explent vitam i. e.*
sortem constituunt, qua utetur. — *κλωστοῖσι κατέπλεκον ἄνθρῳσιν ἵππον* Tryphiod.

346. sertis redimiverunt equum. — κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνουσι, νὰός ὡσεὶ — σκάφος κελαινόν Eurip. Troad. 540. —

κνηστός concisus. — κνηστοῦ ἄρτου concisi panis Hegesipp. ap. Athenae. 12, 12. —

κνιστός ead. signif. — ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις (οὕτω δ' εἶρηκεν Ἀριστοφάνης τὰ σύγκοπτα λάχανα) Athenae. 9, 15. concisis oleribus. —

κολλητός conglutinatus. — ὄμμασι κολλητοῖσι Nonn. Dionys. 25, 284. ἄρμασι κολλητοῖσι Hom. Il. 4, 366. — κολλητὰς σανίδας apud eund. ibid. 9, 575. κολλητῶν ὄχων Eurip. Hipp. 1225. — ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητόν Herodot. 1, 25. scutella ferruminata aenea. —

κοπιτός tusus. — τυρὸς κοπιτός Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. —

κρεκτός pulsatus. — ὄμοῦ κρεκτόν γοήτων νόμον μεθήσομεν Aesch. Choeph. 777. —

κρεμαστός suspensus. — ὄξικόμοιο κρεμαστός ἀπ' εὐλίπεος κατὰ πεύκης Anal. 3, 212. — οὗ δὴ κρεμαστήν τὴν γυναῖκα ἐξείδομεν — πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Soph. Oed. tyr. 1263. — κρεμαστός ὢν πρὸς ἀλήθειαν ἐκ τούτων (ἐπιθυμιῶν) Athenae. 12, 72. —

κοικωτός anulatus. — ψιλοτάτιδα κοικωτῆν Cephisodor. ap. Athenae. 12, 71. vile tapetum anulis instructum. —

κροτητός concussus. — κτύπη ἐπιρῶθεῖ κροτητόν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κάρα Aesch. Choeph. 426. —

κρυπτός occultus. — ἐρημαίῃ κρυπτόν ὑπὸ σπιλάδι Anal. 2, 127. amicium sub scopulo deserto sepultum. — κρυπτόν ἀνηύτησεν ἔπος ζηλήμονι φωνῇ Nonn. Dionys. 10, 288. invidiosa dixit voce occultum verbum. — κρυπτόν δόλον κεύθων Tryphiod. 221. absconditum celans dolum. — ζητεῖν ὅπου λέληθεν κρυπτός ἀνὴρ Aristoph. Thesm. 607. κρυπταὶ δὲ ἑσφαί εἰσὶν Apollon. Rhod. 3, 139. — δαινυμένοισι δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλώνας κρυπτοῦ μεγάλου Herodot. 2, 100. — ἐπεποίητο γὰρ οἱ κρυπτῆ διώρυξ, ἐκ τῆς ἀκροπόλιος φέρονσα ἐπὶ Θαλάσσαν Herodot. 3, 146. ἐπὶ τῆς κρυπτῆς τάφρου τάμνοντες ὄρκα 4, 201. — εἰ δὲ τῷ μὲν κρυπτὰς ἔχοντι γυλακὰς ἐξέσται Xenoph. de magist. eq. 4, 12. cf. praeterea Eurip. Bacch. 98. 549. Jon. 73. 430. 1524. Elect. 525. 922. Hipp. 139. 154. Andr. 1065. Rhes. 560. 970. etc. —

κτητός *acquisitus*. — γυναῖκα κτητήν οὐ γαμέειν *Hesiod. op. 376*. — μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ — κτῆσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἔς ἀρπαγὰς. *Eurip. Hel. 903*. —

κυλιστός *volutus*. — στεφάνῳ κυλιστῆ (haud dubie *κυλιστῶ corrigendum*) κοκκυμῆλων πεπόνων, *corona ex prunis maturis voluta*. *Alexis ap. Athenae. 2, 33*. — σύκων κυλιστὸν στέφανον *idem apud eund. 15, 23*. —

λεπιδωτός *squamatus*. — ἔχει καὶ δέρμα λεπιδωτὸν *Herodot. 2, 68*. —

λιστροτός *laevigatus*. — λιστροτὸν ἄλω δρόμον *Nicand. Ther. 29*. *aream complanatam*. —

λογχωτός *cuspidatus*. — δίθυρον τοῦτο τὸ λογχωτὸν *Anal. 3, 44*. — λογχωτὸν βέλος *Eurip. Bacch. 760*. —

μεστός *impletus*. — τὸ στόμα ἔνδοθεν φορέει μεστὸν βδελλέων *Herodot. 2, 68*. — ζυμμάχων πάντα μεστὰ εἶναι *Xenoph. Hell. 2, 3, 18*. θηρίων μεστοῦς *4, 1, 14*. etc. —

μικτός *mixtus*. — μικτὸν γὰρ ἔην βρέτας Ἐρμαφροδίτου *Anal. 2, 460*. λοιβῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας *ibid. 3, 54*. —

μισθωτός *conductus*. — Ἀργεῖοι μισθωτοὶ *Herodot. 1, 61*. etc. —

μοιχευτός *adulterio maculatus*. — μοιχευτὰ λέχη μελάθροισιν ἔχοντας *Maneth. apotelesm. 4, 350*. *toros geniales maculatos habentes*. —

ναστός *fartus*. — ναστός *ap. Athenae. 3, 27*. *libum nominatur compactum*. — *Aristoph. Plut. 1143*. ναστός εὐ πεπεμμένος. —

νητός *coacervatus*. — ὄθι νητός χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο *Hom. Od. 2, 338*. *ubi auri et aeris acervi jacebant*. —

ξεστός *rasus*. — λίθον ξεστοῦ *Xenoph. Anab. 3, 4, 6*. et *sexcenties*. —

ξυστός *ead. signif.* — τέμνονσ' ἔργα κέλευθα παρὰ ξυστοῖς προκάλοισι *Orph. Argon. 1099*. — δούρασί τε ξυστοῖσι *Apollon. Rhod. 2, 1063*. — τῶρος ξυστός *Antiphan. ap. Athenae. 9, 66*. etc. —

ὄγκωτός *erectus*. — ὄγκωτοῦ τάφον *tumuli erecti Anal. 2, 264*. —

ὀνομαστός *nominatus*. — ὀνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε *Anal. 2, 46*. *clari eritis*. — ὁ γὰρ ἀνήρ — ὀνομαστός ἔστιν *Xenoph. Hell. 6, 1, 14*. *celebratus vir*. etc. —

ὀπτός *tostus*. — Δήμητρος παῖδ' ὀπτὸν ἐπεισελθόντα πλακοῦντα *Anal. 2, 264*. *libum, Cereris filium sive donum, tostum*. — τοῦψον ὀπτὸν *Aristoph. Eq. 1103*.

promulsis tosta. — σίδηρον ὀπίον ἐκ πυρός περισκελῆ, θραυσθέντα καὶ ἡγέριτα πλείστ' ἂν εἰσίδοις Soph. Antig. 480. ferrum induratum ignique rigidum saepissime etc. — ἐφθὰ καὶ ὀπία Eurip. Cycl. 357. — ἐν τῇ (ἡμέρῃ τῇ ἑκαστος ἐγένετο) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῶν καὶ ἵππων καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέαται, ὄλους ὀπιούς ἐν καμίνουσι Herodot. 1, 133. — αἵμασι πλίνθων ὀπιέων 1, 180. τοὺς λοιποὺς ὀπιούς καὶ ἐφθοὺς σιτέονται 2, 77. ποιεῖνται ἐξ αὐτοῦ (λοιτοῦ) ἄρτους ὀπιούς πυρὶ 2, 92. — κρέας ὀπίον βοός Athenae. 1, 15. κρέα ὀπία 1, 20. etc. —

ὄρεκτιός porrectus. — αἰχμητὰ, μεμαῶτες ὄρεκτιῶσι μελίησι — θώρηκας ἐήξεν Hom. Il. 2, 543. —

ὄρεκτιός fossus. — ὄρεκτιῆς γαίης Anal. 2, 162. — τάφρον ὄρεκτιῆν Hom. Il. 9, 67. — τὸ δὲ Βολβίτινον στόμα καὶ τὸ Βονκολικὸν οὐκ ἰθαγενέα στόματά ἐστιν, ἀλλ' ὄρεκτιά Herodot. 2, 17. non nativa sunt ostia, sed effossa. οὗ δὲ χειροποίητος ἐστὶ καὶ ὄρεκτιῆ, αὐτῇ (λίμνῃ) δηλοῦ 2, 149. — τάφρος ἦν ὄρεκτιῆ Xenoph. Anab. 1, 7, 11. — αἱ δ' εἰσοδοὶ τοῖς μὲν ὑποζυγίοις ὄρεκτιαί ibid. 4, 5, 19. etc. —

πασσαλευτὸς affixus. — ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν. Aesch. Prom. v. 114. —

παλιός vibratus. — παλιῶ πυρὶ Soph. Antig. 133. projecto igne i. e. fulgure. —

πεμπτός missus. — ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαιμόνα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτόδες πρέσβεις. Thucyd. 8, 86. —

πηκτός coagmentatus. — πηκτόν μοι τις ἄροτρον ἐπ' ἀλχένι καὶ ζῖγα θέσθω Anal. 2, 21. λάϊνα πηκτὰ βέλεμνα Nonn. Dionys. 2, 543. πηκτιῆν θύραν Anal. 2, 87. ἄλλα πηκτόν Nicand. Alex. 518. aquam salsam spissatam. ἄροτρον πηκτόν Hesiod. op. 403. oppos. ἄροτρον αὐτόγρον. πηκτόν ἄροτρον Hom. Il. 13, 703. Od. 13, 32. — ἐν γρόνι πηκτόν ἐγγος Soph. Aj. 918. gladius in terram infixus. — πηκτῶν κλιμάκων προσεμβάσεις Eurip. Phoen. 492. compactarum scalarum gradus. — πυρός πηκτός Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. caseus coagulatus. —

πλαγκτός agitatus. — νήσοιο πλαγκτιῆς Apollon. Rhod. 3, 42. et apud eundem πλαγκτιὰς πέτρας 4, 786. meergepeitscht. — Hic significatus vocabuli passivus in lexicis desideratur. —

πλαστός fictus. — πλαστὰ πέδιλα Anal. 2, 356. οὐ κρέπτεϊ πλαστόν ἔρωτα χρόνος ibid. 1, 119. — ἐκ λόγον πλαστοῦ ἐπινεικάντες οἱ αἰτήν ἐδίωξαν Herodot. 1, 68. notione tralata. — κινὸς πλαστόν ἐκ γαίης Antiphan. ap. Athenae. 10, 70.

vasculum factum ex terra. — καὶ τέλος ἐδήλωσαν, ὅτι οὐ πλαστὴν τὴν γιλίαν παροίχοντο Xenoph. Ages. 1, 38. tandem declarabant, non ei se fictitiū benevolentiam exhibere. —

πλεκτὸς plexus. — πλεκτὰ λίνα Anal. 2, 11. — πλεκτᾶς δεραιοπέδας ibid. 2, 23. πλεκτῶν λίνων 2, 98. πλεκτῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνιο Oppian. Hal. 3, 98. οὐ πλεκτοὺς καλάμους Nonn. Dionys. 1, 436. — ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαιοι Theocr. Id. 21, 7. οἱ πλεκτᾶς στέγας ναίουσι. de Scythis sermo est. Aesch. Prom. v. 708. — ἄνθη πλεκτά apud eund. Pers. 620. cf. s. v. κρεμασιός. — Eurip. Jon. 37. Hipp. 73. 807. Androm. 449. Iphig. Taur. 1408. Troad. 128. — Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτὰ εἶχον Herodot. 7, 79. κἀνεα ξύλινα καὶ πλεκτὰ Posidon. ap. Athenae. 4, 36. πλεκτὸν ὄφρασμα tela texta Archestrat. ap. Athenae. 7, 72. etc. —

πνικτὸς in olla clausa coctus. — τὰριχη πνικτὰ Pherecrat. ap. Athenae. 2, 48. salsamenta sub testu cocta. — πνικτᾶς ἐρίφου Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. νάρκη πνικτῆ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. torpedo sub testu mollita. —

ποιητὸς (artificiose) factus. — χάσμασι ποιητοῖσι Nonn. Dionys. 3, 173. ὄμμασι ποιητοῖσι διοπτρεύων κρηφαλείης ibid. 22, 59. — οἱ δ' ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῶ τρόπῳ Eurip. Hel. 1563. lacrimas fundere simulabant. —

πρακτὸς factus. — εἰ δὴ τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Aristot. Eth. 1, 2. —

πρατὸς venditus. — Ζεὺς πατήρ Ὀλύμπιος — πρατὸν νιν ἐξέπεμψεν Soph. Trach. 279. —

πριστὸς serra caesus. — καὶ prisτὸν ψήκτορες κνήμα σιδηροδέτου Anal. 2, 238. strigilem dentatam radentem. — λευκότερον δ' ἄρα μιν θῆκε prisτοῦ ἐλέφαντος Hom. Od. 17, 296. albiorem eam fecit, quam ebur perpolitum. —

πτερωτὸς alatus. — ὄφεις μ' ἔτιψε μικρὸς, πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι μέλιτταν οἱ γεωργοί Anal. 1, 102 cf. praeterea Eurip. Hel. 753. Herc. fur. 571. 628. 1098. 1158. Orest. 274. Alcest. 262. Aesch. Prom. v. 135. Herodot. 2, 75. —

πνικτὸς plicatus. — πίνακος πνικτοῦ μέσον κενεῶνα χαράξας τοῖον ἔπος ἐπέγραψε Nonn. Dionys. 21, 273. — ἐν πίνακι πνικτῶ Hom. Il. 6, 169. —

ῥαπτὸς consutus. — ῥαπτᾶς γαιοφόρους σκαρίδας Anal. 2, 53. — χιτῶνα ῥαπτὸν Hom. Od. 24, 288. — κνημῖδας ῥαπτᾶς ibid. 24, 229. — ἐν συνιαρίοις ῥαπτοῖσι Anaxil. ap. Athenae. 12, 70. in consutis coriolis. — ὑποτιθέντων δὲ αὐτῶν τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ (intell. ταπήματα Xenoph. Hell. 4, 1, 13. consuta tapetia. —

ῥητὸς dictus. — ἐν ἡμέρᾳ ῥητῆ Thucyd. 4, 76. conducta die. — saepe. —

ἑπιπτός jactus. — οὐδ' ὁ ἑπιπτός Ἰφίτου μόρος Soph. Trach. 361. Iphiti mors dejecti. —

ῥομβητός conversus. — ῥομβητός πλοκάμους Anal. 2, 13. crines passos. — καλαίροπα τὰν πόκα τῆρος, πολλάκι ῥομβητὰν ἐκ χειρὸς ἠκροβόλει Anal. 2, 81. pedum contortum, quod ille saepe ex manu jaculatus est. — ῥομβητὴν ἐστροφάλιγξε κόμην ibid. 1, 488. —

σακτός farctus. — τευθὶς σακτὴ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. loligo farcta. —

σβεστός extinctus. — In lexicis omissum. — σβεστόν ἔχων ἀμάρνγμα, τόπερ τέκεν Ἐσπερίη φλόξ Nonn. Dionys. 28, 198. —

σειστός concussus. — ἀλλὰ κατάθρον τὸ βέλος, — ὡς ὕδε γε σειστός ἄμα — τῇ στροφῇ γίγνεται. Aristoph. Acharn. 345. —

σιευτός saginatus. — χῆνες σιευτοὶ Athenae. 9, 32. anseres altiles. — ἐπήνεγκαν σιευτὰς ὄρνιθας Anal. 2, 250. aves opimatas apposuerunt. —

σιμιλευτός scalptus. — Αἴσχυλος ἐξέψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας, γράμματα Anal. 1, 497. Altius assurrexit Aeschylus, qui ruit ore profundo. —

σπαρτός satus. — ἦιον τόδε σῶμα βροτοῦ παντλήμονος ἄθρει, σπαρτόν Anal. 2, 230. — ὁ γηγενὴς σπαρτῶν σιάχης γ' ἔβλασεν Eurip. Herc. f. 5. terrigena satorum seges pullulavit. —

σταθευτός ustus. — σταθευτός δ' ἥλιον φοίβη φλογὶ — χοιτῆς ἀμείψεις ἄνθος Aesch. Prom. v. 22. —

στειπτός stipatus. — φυλλὰς στειπτὴ Soph. Phil. 32. cubile stipatum. —

στειπτός coronatus. — στειπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις Anal. 1, 223. in aula posuit Veneris sertis redimita. — ὄφρα ποτὶ στειπτὰν πασιτάδα κεκλιμένα ibid. 1, 254. ut portici sertis redimitae acclinatum; intell. telum etc. —

σικτός punctus. — σικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχίονας Anal. 3, 253. lacerata brachia sanguine consperserunt. — ναὶ μὴν ἀλλὸ γένεθλον ἐπήρατον ὠνήσαιο σικτόν Orpian. Cyneg. 1, 317. — ἐλάφων σικτῶν ibid. 2, 13. — μώνυχες Λόνιοι, σικτὸν γένος ibid. 2, 96. — καὶ σικτοῖς μελέεσσι νόθη ποικίλλετο μόρση Nonn. Dionys. 5, 321. — σικτὸν ἔχων θώρηκα, τύπον κεχαραγμένον ἄστρον ibid. 14, 239. — σικτὸν κεράστιν ἔλαφον Soph. Elect. 570. — παρδάλιος σικτῆς ἢ βλοσυροῖο λέοντος Maneth. apotelesm. 5, 196. — νεβροῦ σικτὸν δέρας Eurip. Bacch. 833. cf. praeterea Bacch. 111. —

σταλιδαυτός plicatus. — χιτῶνα σταλιδαυτὸν Xenoph. Cyr. 6, 4, 1. —

στρεπτός volutus. — ἐκ δὲ σάλου στρεπτός γαστρός ἔχει ἑντίδας Anal. 1, 22. intell. ἡ ναῦς. navis ventis agitata in ventre rugis notata est i. e. rimis fatiscit. — Hoc loco Brunck. praepropere nominativum γαστρός pro γάστρα ponit. — στρεπτός ἀρπεδόνας Anal. 2, 12. funis torquendo nexi. — πρέσβην θαέο διωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθον ibid. 1, 231. senem vide supra lapidem rotundum volutum. — ῥεῖά τις ἡμερίδος στελέχη δύο σύμπλοκα λύσει, στρεπτά ibid. 3, 73. — στρεπτήσι πεδήσαντες βροχίδεσσιν tortis laqueis vincientes Oppian. Cyneg. 2, 308. στρεπτοῖσι κεφαλήσι κορυσσόμενοι κεράεσσι ibid. 2, 329. contortis in capite armatae cornibus. — αἶμα δ' ἀνηκόντις διὰ στρεπτοῦ χιῶνος Hom. Il. 5, 113. et apud eund. ibid. 21, 31. τὸς (intell. ἡμάντας) αὐτοὶ φορέσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιῶσι. lorica anulata. — στρεπταῖς λύγοισι ἄρνας συμπεπλεγμένους agnos tortis viminibus colligatos. Eurip. Cycl. 224. σιδήρω στρεπτῶ Herc. fur. 946. cf. Barn. ad h. l. — δὴ τότε τόξον ἔλῶν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ Theocr. Id. 25, 212. —

στρουθωτός avium imaginibus pictus. — στρουθωτὰ ἐλίγματα Sophr. ap. Athenae. 2, 30. —

στρωτός stratus. — βία πατήρ μὲν ἐπιπεσὼν στρωτοῦ λέχους Eurip. Herc. fur. 555. μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους Orest. 313. ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίους — τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Soph. Trach. 933. —

σφαιρωτός rotundatus. — σφαιρωτός δ' ἐφ' ὑπερθε μετήρορ ὕψι κόρυμβος Oppian. Cyneg. 2, 92. —

σφακτός mactatus. — σφακτὰν, κσί τε φονίαν δαῖτ' ἀνήμερον Eurip. Hec. 1077. mactatam (intell. filiam), cruentas immanes canibus dapes. —

σφιγκτός constrictus. — ἔστενον, οἶά τε χαλκείῃ σφιγκτός ἀλκιοπέδη Anal. 3, 78. — σφιγκτός στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος ibid. 1, 18. crines sertis redimiti. — πικρὸν ἀνέτησαν σφιγκτὸν μόρον intell. οἱ σκόμβροι Oppian. Hal. 3, 590. —

σχιστός fissus. — σχιστὴ δ' ὄδος Soph. Oed. tyr. 752. cf. Musgr. ad h. l. — πόρος σχιστός Eurip. Iphig. Aul. 144. bivium. — πέριχῃ σχιστῇ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. perca dissecta. — cf. praeterea s. v. θηκτός. —

σωρευτός coacervatus. — γόγγρον δ' ὁμοῦ μέλη — σωρευτὰ Alex. ap. Athenae. 7, 42. congre artus coacervati. —

ταγηνιστός frixus. — ἡπατα ταγηνιστὰ Athenae. 3, 68. —

τακτός positus. — τακτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι Xenoph. Anab. 6, 2, 24. —

τηκτός conflatus. — καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει — τηκτός μόλυβδος, ἐξαναστήσασ' ἐγώ Eurip. Andr. 266. —

τηγτός sectus. — σὺν δ' ἐλίσσεται τηγτοῖς ἱμάσι Soph. Elect. 749. — τηγτός τηγτός Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. —

τοξεντός telo occisus. — τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ἔπο — τοξεντός. Soph. Phil. 338. —

τορευτός scalptus. — Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε Anal. 2, 144. Callimachi carmen hoc est scalptum i. e. nitidum. —

τορευντός tornatus. — ποιήριον τορευντὸν Menand. ap. Athenae. 11, 17. —

τηγτός perforatus. — καὶ λίθρακα τηγτὴν σπόγγω ἐξειδομένην Anal. 3, 88. — τηγτός καλιάς Oppian. Cyneg. 3, 452. cubilia vocat poeta vulpina. — αὐλὸς ὅτε τηγτοῖσι πόροις ἰάχησε κεράστης Nonn. Dionys. 45, 43. — ἐν τηγτοῖσι λεχέσσι Hom. II. 3, 448. —

τυκτός factus. — τυκτὴν λάκτιν Nicand. Ther. 108. — τυκτὰ μέλαθρα Oppian. Cyneg. 4, 107. — τυκτὴ δαιδαλέη κνημὶς Nonn. Dionys. 14, 235. ἐνδόμυχον τυκτοῦ δι' ὄμματος ὄμμα τυκτὴν ibid. 22, 62. —

τυλωτός induratus. — εἶχον δὲ καὶ ῥόπαλα τυλωτὰ Herodot. 7, 69. —

ύφαντός contextus. — ύφαντοῖς θώρηκας Anal. 1, 226. — ύφαντοῖς ἐν πέπλοις Aesch. Ag. 1589. — ύφαντὰ opera textilia Thucyd. 2, 97. —

φαρμακτός veneno imbutus. — ἢ διὰ φαρμακτοῦ δόλου νοσερῶς τέλος ἔξει Maneth. apotelesm. 4, 52. —

φθιτός perditus. — ἀξονίους φθιτὸν εἰρσας Ἐκτορα δεσμοῖς Anal. 2, 264. Hectorem interfectum rapiens etc. — cf. praeterea Aesch. Pers. 523. Eumenid. 97. Eurip. Alcest. 100. Supp. 78. etc. —

φρακτός septus. — ἢ λεπτοῖσι πικνωῖσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι φρακτὰ Oppian. Hal. 1, 640. squamis obducta. —

φρυκτός subassatus, frixus. — ἐφθὰ καὶ φρυκτὰ Phaenias ap. Athenae. 2, 44. bellaria. — Aesch. Ag. 30. et Aristoph. Vesp. 1331. substantivi naturam induit. —

φυτός progenitus. — σοὶ καὶ πολλοῖσι γῆ τε τῆδε καὶ φυτοῖς Eurip. Hcl. 282. —

χηλεντός plexus. — οὔτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κράνεα χηλεντὰ Herodot. 7, 89. —

χρυσωτός inauratus. — χρυσωτὸν χρυσοῦντα περιζώσασα χιτῶνα Anal. 2, 525. induens vestem croceam auro intextam. —

χρτός fusus. — ἀρθρήματά τε λίθινα χρτά καὶ χρύσεια ἐς τὰ ὄτια ἐνθέντες Herodot. 2, 69. — cf. praeterea: Nonn. Dionys. 4, 209. Tryphiod. 349. Quint. Smyrn. 1, 109. Oppian. Cyneg. 4, 111. Hom. Il. 6, 464. Nicand. Ther. 391. 503. 546. 530. Alex. 116. 615. etc. variis potestatis immutationibus. —

ὠνητός emtus. — ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Hom. Od. 14, 202. — λέχη δὲ τὰμὰ ὠνητός δοῦλος ποθὲν χρανεῖ Eurip. Hec. 365. —

B. Sequuntur, quae a verbis progerminarunt, quibus animi functiones exprimuntur. —

ἀγαπητός amabilis. — ἀγαπητὴ (intell. εἰμι) μὲν συνέργοις τεχνίταις Xenoph. Memor. 2, 1, 32. artificibus amabilis sum socia, virtus dicit. — ἀγαπητοὶ (εἰσὶ) φίλοις ibid. 2, 1, 33. amabiles sunt cultores virtutis amicis. — πότερον οὖν, ἔρη, νομίζεις ἥδιον ὄρεῖν τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν τὰ καλὰ τε κάγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἦθη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχροὰ τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητὰ ibid. 3, 10, 5. num jucundius esse putas illos conspiciere, ex quibus honesti, boni, amabiles mores elucet, an illos, ex quibus turpes, mali, odiosi? — ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιτο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι Xenoph. Cyr. 3, 3, 18. amabile esset, si aliorum quoque instinctu viri fortes esse possent. — τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπητὸν — ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; Theocr. Id. 16, 108. quid est hominibus amabile sine gratiis? etc. —

ἀγαστός, ἀγητός, ἀγατός admirabilis. — Exemplis supra allatis adjicias haec: θέσφατόν ἐστι, τευξέμεν ἰερὸν ἄστυ καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητόν Quint. Smyrn. 13, 338. fatum est, ab Aerea condī urbem sacram et aetatibus futuris admirabilem. — ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρός ἀγαστόν Xenoph. Hell. 2, 3, 24. illud tamen in viro admirabile esse judico. — ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι Xenoph. Oecon. 11, 19. haec omnia admirabilia mihi esse videntur. —

αἰακός miserabilis. — ἤλθε δ' αἰακὰ πῆματα οὐ λόγῳ Aesch. Sept. 852. mala venerunt, quae verbis deplorari non possunt. — cf. s. v. οἰμωκτός. —

αἰνετός laudabilis. — αἰνετὸ ἦλασεν ἵππῳ Antimach. ap. Pausan. 8, 25. —

ἀρεστός probabilis. — Quum Harpagus filii partem comedisset, Astyagi interroganti, num sciret, quod edisset, respondit: se novisse καὶ ἀρεστόν εἶναι πᾶν τὸ ἄν βασιλεὺς ἐρῶη Herodot. 1, 119. et omnia a rege facta esse laudabilia. — οἷτοι μὲν γιν τιαῦτα ἐπιλέγοντες, ποιεῦσαι ἐμοί γε οὐκ ἀρεστά 2, 64. mihi quidem minime probabilia. — ἦν δὲ ταῦτα ἀρεστά καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν

μόνον ἐμελεν Xenoph. Hell. 2, 4, 6. erat illis quoque civibus acceptum, quibus com-
moda privata sola cordi erant. — εὐδηλον, ὅτι τῶν συμμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστὰ
πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ἡμῖν ἀρεστὰ Xenoph. Hell. 6, 3, 6. Liquidò patet, facturos esse
nonnullos socios, quae nobis placere non possunt etc. — ἔχαρσεν ἐπαινούμενος ὑπὸ
τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεστὰ etc. Xenoph. Ages. 11, 5. si ab iis lauda-
retur, qui vituperare solent, quae probari non possunt. —

ἀσπαστός amabilis. — ἦκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ, ἀσπαστός; Eurip. Rhes. 348.
venisne fili dulcis fluvii? — οἴσι ἢ τυραννίς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον He-
rodot. 1, 62. quibus tyrannis optabilior erat, quam libertas. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες
οἱ Πάιοιες, κάρτα τε ἀσπαστὸν ἐποίησαντο Herodot. 8, 18. rem maxime proba-
bilem. —

εἰκαστός comparabilis. — μορῶν ἢ μάλιστα' εἰκαστόν Soph. Trach. 712. —

ἐρατός amabilis. — ἐρατῆς μνήσκειται εὐφροσύνης Anacr. ap. Athenae. 11, 8.
amabilis meminit hilaritatis. οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐφίμερος — οὐδ' ἐρατός,
οἶος ἀμφὶ Σίριος ἑοῆς Archiloch. ap. Athenae. 12, 23. — cf. praeterea Eurip.
Held. 915 etc. —

εὐκτός optabilis. — ὁ καιρὸς εὐκτός Euphron. ap. Athenae. 9, 21. — εἶπέ
τις τῶν Χαλδαίων, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις σφῶν πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα εἶη Xenoph. Cyr.
3, 2, 12. Chaldaeorum quidam dixit, ceteris quidem suae gentis omnibus haec opta-
bilia esse. —

ζηλωτός cui invideri potest. — τᾶς δᾶτερ (ἀδονᾶς) οὐδὲ θεῶν ζαλωτός αἰών
Anal. 1, 123. sine gaudio neque deorum vita fortunata. — ζηλωτός ὢν ὡς θεός
Aesch. Pers. 712. — ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα Aristoph.
Vesp. 451. — Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοὶ, ποτέ Soph. Antig. 1175. ut equi-
dem puto Creonti aliquando fortuna ita favit, ut ei invidere potuisses. — ἐγὼ ὑμῶν
τὸν μὲν οἴκαδε βουλόμενον ἀπιέναι, τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν Xenoph.
Anab. 1, 7, 4. — ζηλωτός, ὅστις ἐντύχησεν εἰς τέκνα etc. Eurip. Orest. 541. ὁ τ'
ἐπὶ μακαρίοις — ζηλωτός ὢν ποτ' οἶκος ibid. 970. — ζηλωτός αἰών Med. 243. —

θηητός admirabilis. — θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλας ἀθανάτοισι κέρως Orph.
Lith. 1, 1. — αὐτὸς δ' ὡς θηητός ἐπ' ἀργυρέῳ κατάνειται — κλισμῶ Theocr. Id.
15, 84. — αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρωπεῖη — θηητὸν, μέγα θαῦμα
Mosch. 2, 38. cf. Pind. Pyth. 4, 142. Nem. 1, 54. —

θανμασιτός ead. signif. — ὃν φῦσε δόλον καλυκώπιδι κούρη (ἄνθεα) θαν-
μασιτὸν γανώατα h. Hom. Cer. 10. flores admirabiliter splendentes. ἔστιν ἐμοὶ τοῦτ'
—

αὐτὸ Φαρμασίον Aristoph. Plut. 340. — οὐδὲν τούτων Φαρμασίον ἔμοι Soph. Phil. 192. — οὕτω μὲν νῦν ὁ νηὸς τῶν φανερῶν μοι τῶν περὶ τοῦτο τό ἱόν ἐστι Φω-
μασίον Herodot. 2, 155. — καρπὸν τε Φωμασίον φύνει, etc. Herodot. 9, 122.
cf. praeterea Eurip. Med. 510. Hipp. 278. Andr. 576. Iphig. Aul. 1538. Iphig.
Taur. 340. 797. 900. Aesch. Eumenid. 46. Aristoph. Ran. 1292. Equit. 1319. Pac.
695. Vesp. 13. Thesm. 527. etc. —

ἡμερτὸς desiderabilis. — Μηδείης κόλποισιν ἐν ἡμερτοῖσιν συθῆναι Orph. Ar-
gon. 778. — τὸν δὲ καὶ ἡθεοι τερενόχροες ἡμερτῆσιν — ἀλὲν ἐφορμήσουσι περι-
πύσσειν παλάμησιν apud eund. Lith prooem. 33. ἡμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται
ἀνέρα θείναι Lith. 16, 16. — ἡμερτοῦ τέρενα χροά παιδὸς ἔχοντα intell. opalum.
Lith. 8, 2. — δαμημέναι ἄφρονα φῦλα — ἀμασίν ἡμερτοῖς Oppian. Cyneg. 2,
399. bruta copulare vinculis amoris i. e. vinculis, quae amorem excitare possunt. —
δέμας ἡμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν Apollon. Rhod. 939. corpus in fluctibus jucun-
dis refrigerat. — οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν τὴν γέ τις ἡμερτῆσιν ἐν ἀγκοῖνῃσι δάμασσαν apud
eund. 2, 954. — ἡμερτοῦς ἀρετῆς κλῶνας ἀπεδρέπετο Anal. 1, 3. amabiles virtutis
flores decerpit. — κισσὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθάπτόμενος Theocr. epigr. 3. —
ἀσίων ἐν ἡμερταῖς αἰδαῖς; Pind. Ol. 6, 11. —

μαθητὸν quod disci potest. — εἴτερό τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητὸν Xenoph.
Sympos. 2, 7. si quid aliud esset, quod disci posset, et hoc posse. — ὅσα δὲ ἀν-
θρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προσορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19.
Quaecunque vero sub disciplinam humanam non cadunt, neque providentia humana
perspici possunt etc. —

μακαριστὸς qui fortunatus praedicari potest. — οὐνομα μακαριστὸν Anal. 2, 51.
et ibid. 2, 230. poeta in litore ossa hominum dispersa invenit, et dolore oppressus
exclamat: φεῦ μακαριστοὶ, ὅσσοι ἐπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἥλιον. — ἀτρεμίζοντά σε
μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων Herodot. 8, 18. Sunt Artabani Xerxem ab
expeditione dehortantis. — καὶ τὸν πρῶτον μέντοι βοηθήσαντα πολλοῖς μακα-
ριστὸν εἶναι ἐποίησε Xenoph. Anab. 1, 9, 4. illum, qui primus ei opem tulit, talem
reddidit, ut a multis beatus praedicari posset. — εὐ μὲν ἐπίστασθε, ὅτι παρε-
σκευαζόμεν ἐγὼ ὑμᾶς πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστοῦς ποιῆσαι Xenoph. Cyr. 7, 2, 2.
scitote, jam in hoc me fuisse, ut vos tales efficerem, qui ab universis Chaldaeis beati
praedicari possent. —

μεμπτὸς contemptus (pot.). — κότερά τοι ὁ πέζος μεμπτὸς κατὰ τὸ πλήθος
ἐστι; Herodot. 7, 48. — ψηφίζεσθαι, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷσπερ νῦν ὄροις χρω-
μένους πρὸς ὑμᾶς, οὐ μεμπτοῖς Thucyd. 6, 13. et discernite, ut Siculi fines, quibus

nunc utuntur, retineant, qui contemni non possunt i. e. quibus contenti esse possumus. — καὶ νῦν, ὡς, ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρωτόν, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῶν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Thucyd. 7, 15. milites et duces ita se gessisse, ut a vobis reprehendi nequeant. — οὐ μεμπτός ἡμῶν ὁ γάμος εἰς τὸδ' ἡμέρας Eurip. Phoen. 436. nuptiae usque ad hunc diem non vituperabiles. — Ag. τοιούδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσται πόσις. Kl. οὐ μεμπτός. — Eurip. Iphig. Aul. 636. — οὐ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται Med. 954. — cf. Eurip. Hel. 1429. —

μιμητός imitabilis. — ἢ οὐδὲ μιμητὸν ἔστι τοῦτο; πῶς γὰρ ἂν εἴη μιμητὸν εἶη etc. Xenoph. Memor. 3, 10, 3. (intell. τῆς ψυχῆς ἡθους) an vero ista indoles imitabilis est? quo pacto haec esse possit imitabilis? —

μισητός perosus (pot.). — μισητός δὲ ὁ φθόνος Xenoph. Memor. 2, 6, 21. — cf. s. v. ἀγαπητός. —

νεμεσητός vituperabilis. — ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι Callimach. h. Del. 16. cf. Ann. Fabri ad h. l. — οὗτοι νεμεσητὸν, ἀλύοντα χειμερίῳ λύπῃ, καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν Soph. Phil. 1222. non vituperabile est procelloso dolore vexatum instar mente capti clamare. —

νοητός qui cognosci potest. — οἱ δ' ἄλλοι μήτε μερόπων πραπίσιν τε νοητοὶ — ἐπι' αἰδεῖς μὲν ἔασιν, ἰδ' ἐν θροεῖ μοῦνον ὄρητοί Maneth. apotelesm. 2, 32. —

οἰμωκτός lamentabilis. — ἐκείνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι Aristoph. Acharn. 1210. —

ὀμιλητός facilis umgänglich. — κρατοῦσα μὲν γὰρ, οὐχ ὀμιλητὸν θράσος Aesch. Sept. 189. mulieris, quae imperium tenet, ferocia ferri non potest. —

πιστός credibilis. — λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔτε λεπτὸν, οὔτε πιστόν Aristoph. Av. 422. de fortuna loquitur ineffabili et incredibili. — γασὶ δὲ οἱ ἀντοὶ οὔτοι, ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, τὸν θεὸν αὐτὸν φοιτῶν ἐξ τὸν νῆδον etc. Herodot. 1, 82. — ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες 2, 73. et sexcenties. —

πρεπτός admirabilis. — τῶν ἀρειράτων πρεπτῶν ἀγῶνων οὐκ ἀνέξομαι. Aesch. Eumenid. 914. — Μῶα — μόλε Λάκωνα πρεπτὸν ἀμῖν — κλεῖα τὸν Ἀμύλαις Ἀπόλλω σῶν. Aristoph. Lys. 1298. —

σεπτός venerabilis. — Idem, quod solitum σεμνός, quod ex σέβουμαι profluit, ut ex λείβω λίμνη. — ἐνθα Βυβλίνων ὄρων ἄπο — ἦσαι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ἥεος. Aesch. Prom. v. 837. —

στενακτός lamentabilis. — τεθνάσι παῖδες· αἶ! αἶ! — στενάζεθ', ὡς στενακτά. Eurip. Herc. fur. 894. — πῶς πτωσί στενακτῶν ἄταν, ἄταν — πατέρος ἀμφαίνεις; ibid. 897. —

στερκτός amabilis. — τί δὴ ποῦ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν Soph. Oed. tyr. 1366. Oedipus dicit, quid mihi, quaeso, reliquum est, quod libenter adspiciam et diligam! —

τλητός tolerabilis. — δεινὸν γε λέγεις κ' οὐ τλητὸν ἐμοίγε Aristoph. Lys. 529. — οἷκ' ἔστι τοῦργον τλητὸν Soph. Aj. 466. — δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς οὐ φρετᾶς Eurip. Hecub. 158. — οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἔχθρων, φίλοι Med. 797. — οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτὸν, ὦ τάλας ἔγω Hipp. 875. — οὐ τλητὸν ὄργην Alceest. 830. —

τολμητὸν quod auderi potest. — ἀλλ' ἐστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Soph. Phil. 634. sed tali est natura, ut omnia dicere et audere possit. —

φοβητός terribilis. — In lexicis omissum. — οὐκ ἔτι φοβητός ὑμῖν Soph. Phil. 1183. telis privatus Philoctetes aves inclamat. —

φρικτός ead. signif. — ἐνθα (in Samothrace) καὶ ὄργια φρικτά θεῶν, ἀρδήτα βροτοῖσι Orph. Argon. 465. — αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ apud eund. 64, 4. — οὔρεσιν ἢ χαίρεις, θνητῶν ὀλολύγμασι φρικτοῖς h. 13, 6. quae libenter in montibus vagaris, et ululatibus hominum horribilibus delectaris. — φρικτά δρακοντοκόμων ἐδάξετο γῦλα Γιγάντων Nonn. Dionys. 1, 18. — πῆ μοι φρικτά γένεια σεσηρότα λυσσάδος ἄρκτου ibid. 2, 619. —

§. 2. PARASYNTHETA.

Eodem ordine adjectiva hujusce ordinis enumerabuntur, quo simplicia.

A. — ἀμφιβόητος circumclamatus. — γένος ἀμφιβόητον Anal. 1, 260. i. q. genus clarum. — πύργος δ' ἀμφιβόητος Musae. 187. turris circumstrepta, intell. mari. —

ἀμφιγόητος circum quem gemunt. — Κοκίτον ἀμφιγόητον ἔδωρ Anal. 2 187. —

ἀμφίδρυντος dilaniatus. — σκῦλα ἀμφίδρυντα spolia lacerata Anal. 2, 14. — ἀμφίδρυντον σάκος Anal. 3, 87. —

ἀμφιέλικτος circumvolutus. — καὶ ταχὺς ἀμφιέλικτος ἐπὶ κνήμησιν ἀνέρπων intell. δράκων Nonn. Dionys. 4, 377. —

ἀμφίξενκτος circumdatus. — τὸν ἀμφίξενκτον ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας Aesch. Pers. 730. — cf. Schneidr. lex. s. v. πρῶν. —

ἀμφίζωστος circumplicatus. — ἀστράϊαις γολιδέσσι δέμας μιτρούμενος, ἄρκτων
τείρεσιν ἀμφίζωστος Nonn. Dionys. 25, 410. —

ἀμφίθετος circumpositus. — φιάλην ἀπίρωτον ἄειρας — ἀμφίθετον κτέρας
εἶλε Nonn. Dionys. 25, 701. —

ἀμφίδηκτος utrimque acutus. — ἀμφίδηκτῶ ξίφει Soph. Antig. 970. —

ἀμφίθρεπτος concretus. — αἷμα ἀμφίθρεπτον Soph. Trach. 581. —

ἀμφίκλαστος circumfractus. — λείψανον ἀμφίκλαστον ἀλιπλάνεος σκολοπένδρας
Anal. 2, 9. —

ἀμφίκλυστος i. q. ἀμφίρτος. — ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Soph. Trach. 754. —

ἀμφίλεκτος de quo dictum, pugnatum est. — πῆματα ἀμφίλεκτα Aesch. Ag.
890. —

ἀμφιμάχητος circum quem pugnatur sive pugnatum est. — ποταμοῦ δ' ἀμφι-
μάχητον ὕδωρ intell. Strymonem. Anal. 2, 117. —

ἀμφίπλεκτος circumplexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίπληκτος circumpulsatus. — πῶς ποτ' ἀμφίπληκτων — ῥοδίων κλύων Soph.
Phil. 698. —

ἀμφίρτος circumlutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίροητος circumforatus. — ἀμφίροητον κημὸν fiscellam perforatam Anal.
2, 237. —

ἀνάβραστος recoctus. — κίχλαι ἀνάβραστοι Pherecrat. ap. Athenae. 6, 96. —
κρέα ἀνάβραστα Aristoph. Ran. 560. —

ἀνάδοτος redditus. — μὴ ἀνάδοτος εἶη ἡ Πλάταια Thucyd. 3, 53. — μὴ
ἀποδοθῆ ἠδὲ δεικνύει ὀπίσω Schol. —

ἀνάρπαστος abreptus. — ἄλλους δὲ τόσους οἶσι διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς
βασιλέα γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; Xenoph. Memor. 4, 2, 33. —

ἀνασπαστὸς retractus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀντίσπαστος distractus in contrariam partem. — ἤλθε δ' ὀστέων — ἄδαγμος
ἀντίσπαστος Soph. Trach. 783. —

ἀνάστατος remotus. — Συρίους τε, οὐδὲν ζόντας αἰτίους, ἀναστάτους ἐποίησε
Herodot. 1, 76. Syrios expulsos fecit. — ἀνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις Xenoph.
Memor. 4, 2, 29. deletae sunt urbes. — καὶ τὰ πάντα σφί ἐπὶ τε ὕβριος καὶ ὀλι-
χωρίας ἀνάστατα ἦν Herodot. 1, 6. —

ἀπόθετος sepositus. — ἐπιστολάς προκομίζων ἀποθήκην, ἃς ἐν τοῖς ἐκείνου ἀποθέτοις εἶρε γράμματα. Herodian. 3, 8, 12. — ὡς ὁ μὲν ἀληθῆς λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀποθήκης εἶη Plutarch. Sympos. 8, 8. —

ἀπόλεκτος delectus. — πρὸς ἄνδρας οὐκ ἀπολέκτους ὡσπερ καὶ ἡμᾶς etc. adversus homines raptim collectos etc. Thucyd. 6, 68. —

ἀπόρρητος abruptus. — τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπορρητικοῦ διωγμοῦ μάστιγα Anal. 2, 237. flagrum castigans cursum interruptum i. e. remissum. —

ἀπότακτος sepositus, admensus. — καὶ σῖτία ἀπότακτα διδόντες καὶ ἰρῆια Herodot. 2, 69. intell. crocodilo. —

ἀπωστός detrusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἄφερκτος exclusus. — μυχῷ ἄφερκτος Aesch. Choeph. 445. —

ἄφετος dimissus. — σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσι ἐπέπλεες Callimach. h. Del. 36. — οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὔσαι Clearch. ap. Athenae. 12, 11. non solum Lydorum mulieres traditae etc. —

διαβόητος percelebratus. — ἐν διαβόητῳ ποιήματι Athenae. 3 64. —

διάδετος vincustus. — διάδετοι χαλινοὶ Aesch. Sept. 121. cf. Schneid. s. v. —

διαίρετος divisus. — ὥστε τί ἄλλο ἢ διαίρετος ἵπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι Xenoph. Cyr. 4, 3, 4. quare quid aliud sum, nisi hippocentaurus divisus (si equo descendi) et denuo compositus (si equum conscendi). —

διάμεστος completus. — καὶ τῶν πολλάκις θρυλλομένων διάμεστον ὄντα Antiphan. ap. Athenae. 2, 22. et partibus vulgaribus plenum. —

διαμέτρητος dimensus. — καὶ ὁ' ἐγγὺς σήτην διαμετρήτω ἐνὶ χώρῳ Hom. Il. 3, 344. —

διασπάρρακτος dilaniatus. — σῶμα διασπάρρακτον Eurip. Bacch. 1217. —

ἐγκατάκλειστος inclusus. — cf. 1, 2, 1. —

ἐκδοτος traditus. — ἐκδοτος δὲ γίνομαι Eurip. Ion. 1251. dedita sum. intell. in supplicium. —

ἐκθετος expositus. — πέτυσται τὸν ξυδὸν ἐκθετον γόνον; Eurip. Andr. 70. noveruntne, filium meum esse absconditum? —

ἐκκρίτος electus. — ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους Aesch. Sept. 57. — πλῆθος ἐκκρίτων στρατοῦ Pers. 803. — ἐκκρίτων δὲ νιν δώρημα κείνω δῶκεν Soph. Aj. 1319. — εἰ δ' αἰχμάλωτον χρῆ τιν' ἐκκρίτων θανεῖν — κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν

Eurip. Hec. 267. si vero captiva moriatur opus est, venustate excellens selecta i. e. praeclara etc. —

ἐκλεκτός delectus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐκλυτος dissolutus. — ἐκλυτοὶ ἀμφώβολοι Eurip. Andr. 1137. cf. Both. ad Andr. 1089. — χεῖρες ἐκλυτοὶ Troad. 1179. extincti nominantur Astyanactis manus. — λατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας Timocles ap. Athenae. 10, 83. medicus famis vesanae sedatae. (prolepsis). —

ἐγχεῖστος inunctus. — cf. s. v. ἐπίπαστος. —

ἐκχυτος effusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐμβρόντητος sopitus fulgure. — ἐμβροντήτους ποιεῖ Xenoph. Anab. 3, 4, 7. —

ἐμπληκτος ictus. — τοιοῦδε μέντοι γῶντες ἐμπληκτοὶ Soph. Aj. 1375. — cf. praeterea Eurip. Troad. 1204. Nicand. Alex. 213. 284. et Schneid. s. v. —

ἐμφυτος innatus. — αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὄρας ἐμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα Xenoph. Memor. 3, 7, 5. —

ἐνδυτός indutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐξαιρετος exemptus. — πολλαὶ δὲ γυναῖκες — εἶδιν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρείται Hom. Il. 2, 27. exemptae i. e. electae, eximiae. — γάμοι ἐξαιρείται Eurip. Iphig. Aul. 485. — Νεοπιτόλεμῳ δορὸς γέρας δοθείσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαιρείων Androm. 15. munus belli ex praeda Trojana electum. —

ἐπαῖστος evulgatus. — μετὰ δὲ, ὡς ἐπαῖστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος, μισηθεὶς τε καὶ διοκόμενος Herodot. 2, 119. — ὡς ἐπαῖστοι ἐγένοντο, βασανισθέντες ὑπὸ σῶν στρατηγῶν 7, 146. — ὁ μὲν δὴ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἐπαῖστος ἐγεγόνει 8, 128. —

ἐπακτος, ἐπακτός adductus. — τῇ Ἑλλάδι πενήνῃ μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμον ἰσχυροῦ Herodot. 7, 102. — καὶ σίμῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρώνται Thucyd. 6, 20. —

ἐπίκαντος adustus. — Αἰβνες — ἀκοντίοισι δὲ ἐπικαῖτοισι χρώμενοι Herodot. 7, 71. —

ἐπίκλητος advocatus. — πρὸς τούτοις ἐπικλητοὶ ἐγένοντο Λοκροὶ τε οἱ Ὀπουνῆοι παρστρατιῆ καὶ Φωκέων χίλιοι Herodot. 7, 203. — σιγῶντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9, 42. — τὰ παῖδια τῶν δεῦρο ἐπικλήτων Aristoph. Pac. 1265. — οὐ μιν ἐπικλητοὶ Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες μέμφομαι Callimach. h. Dian. 108. eam (intell. Dianam) venatores, quibus nomen inditum est ab apro Calydonio, non contemnunt. —

ἐπίκτητος *emptus*. — τὴν δ' ἀπ' Αἰγύπτου ἐπίκτητον ἐν τιμῇ τίθεται Herodot. 3, 3. —

ἐπίλαμπτος *deprehensus*. — ἦν γὰρ δὴ μὴ τυγχάνη τὰ ὦτα ἔχων, ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται etc. Herodot. 3, 69. —

ἐπίλεκτος *delectus*. — ἐπεὶ μέντοι οἱ ἐπίλεκτοι οὗτοι — οὐχ εὐρεσκον σίτον Xenoph. Hell. 5, 3, 23. — οὐς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων Xenoph. Anab. 3, 4, 26. —

ἐπίληπτος *deprehensus*. — καὶ πῶς ὁράται, καὶ πῶς ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς Soph. Antig. 412. —

ἐπίμαστος *cf. Passov. s. v.* — ἐπίμασιον ἀλήτην Hom. Od. 22, 377. —

ἐπίμικτος *admixtus*. — νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκήτρια λέξω Nicand. Alex. 528. —

ἐπίοπτος *adspectus*. — ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα *intell. ἀλός. Oppian. Hal. 1, 10. nondum visas videbant voragines.* —

ἐπίπαστος *inspersus*. — οὐδὲν ποτιὸν ἔρωτα περὶ φάρμακον ἄλλο, — Νικία, οὐτ' ἐγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον etc. Theocr. Id. 11, 1 et 2. *cf. Schol. ad h. l.* —

ἐπίσπαστος *adductus*. — ἐπίσπαστον κακὸν Hom. Od. 18, 73. 24, 462. *i. e. malum, quod sua culpa sibi contraxerunt.* — ὡς ἐπισπασίους εἰσαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον Pausan. 8, 12, 3. —

ἐπίπαστος *appositus*. — καὶ τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιπαστῶν ἐποιήσαντο Thucyd. 6, 67. *atque intra aciem subsidiariam lixas posuerunt.* —

ἐπίτριπτος *attritus*. — Διόδωρος οὐλίτριπτος Alex. ap. Athenae. 4, 59. *nequam.* — ὡς σεμνὸς οὐλίτριπτος Aristoph. Plut. 275. —

κατάκλειστος *inclusus*. — ἅ παῖς ἅ κατάκλειστος Callimach. frgm. 16. *cf. Ann. Fabri ad h. l.* —

κατάλειπτος *inunctus*. — σμύρνη κατάλειπτος Aristoph. Equit. 1329. — μύρω κατάλειπτος Pac. 862. —

κατάπαστος *conspersus*. — ἡ δυσμαίσις κατάπαστα Teleclid. ap. Athenae. 6, 95. —

κατάρδντος *adlutus*. — τόγε λέλα, ὡς αὐτοὶ λέγουσι Αἰγύπτιοι, ἔστι κατάρδντον Herodot. 2, 15. —

κατάστικτος *compunctus*. — *cf. 1, 3, 2, 1.* —

κατάφρακτος circumseptus. — πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Soph. Antig. 970. — πλοῖα κατάφρακτα Thucyd. 1, 10. naves tectae. —

μεταδίωντος quem in cursu nacti sunt. — αὐτίκα μεταδίωντος γενόμενος ὁ κήρυξ ἦκε Herodot. 3, 63. —

μετάπεμπος convocatus. — παρῆσαν μετάπεμπτοι οἱ τῶν ἐθνέων τῶν σφετέρων τύραννοι Herodot. 8, 67. — βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἣν ἐμελλον ἔξον αὐτοῦ ἀπόντος ποιεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι Thucyd. 6, 29. voluerunt enim majori cura invidia, quam ipsi absentia facilius conflaturi erant, revocatum et reversum etc. — Ἀλιβιάδης γὰρ, ὅτε ἀπῆει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπος Thucyd. 6, 74. — Δύσανδρος πρὸς τὸν πατέρα ἀρῆστωσύντα μειάπεμπος Xenoph. Hell. 2, 1, 10. —

ξόμπηκτος compactus. — καὶ πλαίσια ξόμπηκτα πλινθεύσουσί γε Aristoph. Ran. 812. —

παράβυστος intrusus. — ἂν μὴ παράβυστός που γένηται Χαιρειῶν Timoth. ap. Athenae. 6, 42. homo molestus, qui se intrusit (Cic. Caec. 5). —

παράπληκτος commotus intell. mente. — παραπλήκτω χειρὶ Soph. Aj. 229. manu phrenetica. —

περιγραπτός circumscriptus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περικλήσιτος ubique nominatus. — οἶδα περικλήσιτον ὄλον γένος Αἰακιδάων Coluth. 266. —

περίκλυτος sublatus. — περίκλυτον ἄστυ Eurip. Herc. fur. 1080. — νᾶσοι θ' αἶ κατὰ πρῶν' — ἄλιον περίκλυτοι Aesch. Pers. 880. —

περιεσχήμενος celebratus. — Ἀρχιδίκη — ἦσαν δὲ τῆς ἐτέρης (Ροδώπιος) περιεσχήμενος Herodot. 2, 135. —

περιμάχητος ead. signif., qua ἀμφιμάχητος. — ὅς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ' αἶ Aristoph. Av. 1404. —

περιξέστος circumrasus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περίπεμπος circummissus. — τί δ' ἐπαισδομένη — τίνος ἀγγελίας — πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς; Aesch. Ag. 87. —

περίπλεκτος implicatus. — ἐγκροτέοισαι ποσὶ περιπλέκτοις Theocr. Id. 18, 7. —

περίστικτος undique compunctus. — περίστικτον φολίδεσσι Nicand. Ther. 464. λωβητοῖσι περίστικτος μελέεσσι Sinou nominatur Tryphiod. 227. —

περίφαντος undique conspectus. — περίφαντος ἀνὴρ Soph. Aj. 228. — cf. Musgr. ad h. l. —

πρόβλητος projectus. — κισὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Soph. Aj. 841. —

πρόρρητος praedictus. — καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα Soph. Trach. 697. —

πρόσδετος alligatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

πρόσθετος appositus. — κόμαις πρόσθετοῖς Xenoph. Cyr. 1, 3, 2. alienis criminibus appositis. —

πρόσφατος recens interfectus. — νεκροῦ πρόσφατου ἀποταμόντα τὴν χεῖρα Herodot. 2, 121. — νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Hom. Il. 24, 757. — cf. Lob. Phryn. pag. 374. —

πρόσφθεγτος appellatus. — οὐδὲ σου φωνῆς ἐτι γενήσομαι πρόσφθεγτος Soph. Phil. 1095. —

συγκαλυπτὸς velatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύγκλητος convocatus. — συγκλήτου μνήμην σώζομαι στρατεύματος Eurip. Iphig. Aul. 301. —

σύγκοπτος consecutus. — cf. s. v. κμιστός. —

συναπτὸς connexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύνδετος colligatus. — καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεσθαι Soph. Aj. 65. et domi colligatos vexat. — ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ — ταίρους etc. Aj. 296. —

σύνθετος compositus. — νόσημα γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους Aesch. Prom. v. 687. i. e. verba ficta. — cf. s. v. διαίρετος. —

σύμμικτος commixtus. — καὶ τὰ μὲν ἄρ' σύμμικτα πιεῖν ἢ ἄνδιχα κόψας — ὄξεος ἢ οἴνης Nicand. Ther. 562. — καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε — λείας ἄδαστα βουκόλων φρονήματα Soph. Aj. 53. — μετὰ δὲ τούτους, ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἐθνέων Herodot. 7, 55. —

σύμπηκτος compactus. — οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίων ἐνεργένων περισχοίνους Herodot. 4, 190. domus eorum ex asphodelorum caulibus compactae. — γάλα σύμπακτον Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. lac concretum. —

συμφερός collatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύμφητος concretus. — σύμφητον αἷμα Oppian. Hal. 5, 92. consanguinitas. —

σύσπαστος contractus. — σύσπασια βελάντια Athenae. 11, 26. —

ὑπόβλητος suppositus. — ἀλλοτριῶν τέκνων ὑπόβλητα γένεθλα Maneth. apotelesm. 4, 587. — τὸ σὸν ὑπόβλητον στόμα Soph. Oed. Col. 828. subjectum os i. e. fallax, subdola oratio. — ὑπόβλητον λόγον Aj. 481. —

ὑποπιτος suspectus; eadem translatione, qua vox latina. — ἐγὼ δ' ὑποπιτος ἐχθρός Aesch. Ag. 1646. καὶ τοῦθ' ὑποπιτον ἦν Eurip. Andr. 1089. — ὑποπιτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμοὶ φρενὶ Eurip. Rhes. 79. — τόδ' ὡς ὑποπιτον ἤνιξω πάλιν Herc. fur. 1120. et sexcenties. —

B. ἐπέραστος amabilis. — καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν Athenae. 13, 70. ob doctrinam amabilis. —

ἐπονείδιστος detestabilis. — ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἐπονείδιστα Xenoph. Symp. 8, 34. — βίος ἐπονείδιστος Xenoph. Lac. r. publ. 9, 6. —

Ad haec multa eorum sunt attexenda, quae 1, 3, 2, 2. inveniuntur. —

CAPUT II.

In antecedentibus praeceptum posuimus, adjectivorum, de quibus modo disceptatum, genera quaedam aut passivam, aut potentialem solam sortiri posse significationem, illiusque opinionis rationem reddidimus. Idcirco monstretur opus est, quibus verbis potestatum, quae iis desunt, vices impleantur. De hac re haec fere habemus, quae dicamus. —

Notio multorum adjectivorum, quae ex lege proposita passivam habent vim, tam arctis terminata est cancellis, ut intellectus eorum potentialis desiderari possit e. g. αἵμακτός, σφρακτός et simil. Illorum autem in locum, quorum significatus ille necessario requirebatur, alia succedebant vocabula vocabulorumque connexus. Primum vicariorum obtinet numerum οἷός τε cum verbo auxiliari et Infinitivo conjunctum. Nihil omnino esse, quod differat inter adjectivum verbale et hanc loquendi rationem hocce indicio erit exemplum. τοῦτο γὰρ δὴ ἐγὼ παντάπασιν οὐ διδακτὸν ᾧμην εἶναι, τὸ ἐπιμελῆ ποιῆσαι. οὐδὲ γὰρ ἐστίν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι ἐπιμελεῖς εἶναι Xenoph. Oecon. 12, 10. Id enim putabam fieri non posse, ut quis doctrina diligens reddatur. Sane fieri non potest, o Socrates, ut quis omnes deinceps diligentes esse doceat. — Praebet alioquin adjectivorum vices δυνατός (ἀδύνατος) eodem modo, quo οἷός τε, conglutinatum. Nihil inter utrumque interest, id quod maxime ex sequentibus cernitur. — καὶ γὰρ ἔξιαιμίναί το ἐτερον δυνατὸν τῷ ἐπισταμένῳ καὶ τῷ λειπομένῳ οἷόν τε χρῆσθαι καὶ εἰς

τὸ ἀντίον, καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τοῦπισθεν Xenoph. de re eq. 12, 12. Harum (intell. tragularum cornearum) altera a perito conjici, altera reservari potest vel in adversos, vel a latere vel a tergo constitutos. — cf. praeterea §. 3. huj. cap. s. v. ἐξαιρέτος. — His, quae in eorum locum substituantur, accedunt δύνασθαι, εἶναι, εὑρετέα εἶναι (Herodot.) et ἔχειν cum Infinitivo conjuncta, et significatione aucta quodammodo et immutata adjectivum verbale ipsum ab εὔ compositum. — Ab hac re denique non sunt sejungenda adjectiva in ἴμος terminata, quae, ut supra vidimus, ejusdem prorsus sunt sententiae, cujus in τος exeuntia, et non solum potestatum quarundam, sed ipsorum in lingua omnino desideratorum vices obeunt. Adjectivorum ἀρνησίμος, φύρσιμος, ἐκπετήσιμος, ἰάσιμος, μαστιγώσιμος, φυλάξιμος et aliorum a latere nulla incedunt in τος cadentia, et horum vice illa in utramque partem funguntur. Sin utrumque adjectivum idem valet, ut φύξιμος φρυκτός, ἐξοικησίμος οἰκητός, βάσιμος βατός, πλώξιμος πλωτός, βιώσιμος βιωτός etc., alterutrius electio haud dubie causis in animo ejus positis, a quo proficiscebantur, atque hanc ob rem ambiguis, tenebatur. — Illorum, quae a verbis mentis agitationes declarantibus scitent, vis passiva saepissime Participiis Passivi compensatur, —

§. 1. Agitur de adjectivis, quorum potentialis mihi non celebrata videtur esse vis, de hujusque potestatis vicariis. —

αἰρετός captus. — αἰρέσιμος pot. — τοῦτον δὲ διὰ μέγεθος τε τοῦ ἔλους οὐκ ἐδύνατο εἰλεῖν Thucyd. 1, 110. —

ἀλωτός captus. — ἀλώσιμος pot. — ἀνθρώπινα γὰρ αὐτὰ ἀγαθὰ ἐκάλει, τὰ δ' ἄλλα ἢ ἀδύνατα ἀνθρώποις ἀλῶναι ἔφασκεν, ἢ μύθων εἶναι συγγενῆ. Xenoph. epist. Aesch. 6. Vocabat autem haec bona humana, cetera vero vel hominibus non esse parabilia, vel fabulis cognata. —

ἀνάδοτος redditus. — ὁ δὲ Ἀδριανὸς (οἶνος) εὐπνοῦς εὐανάδοτος Athenae. 1, 59. —

ἀπόδεικτος declaratus. — οὐ γὰρ οἶόν τε πονηρὰ αὐτὸν ποιοῦντα, ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδείξει Xenoph. Sympos. 7, 27. nec enim fieri potest, ut, si quis nequiter se gerat, secum versantem bonum reddat. —

γενητός factus. — τοῦτο εἶπαν, ἐπιστάμενοι, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον γενέσθαι Herodot. 6, 139. — εἰ δὲ μηδέτερον τουτέων οἶόν τε γίνεσθαι etc. 8, 22. sin horum neutrum fieri potest. —

δεκτός acceptus. — οὐ δυνατοὶ εἶμεν τὴν Περσέων ἵππον δέχεσθαι Herodot. 9, 21. Persarum equitatum sustinere non possumus. — οἷς καὶ δυνατὸν δέχεσθαι αὐτὴν etc. Thucyd. 4, 87. qui eam (intell. libertatem) accipere possent. —

διάλυτος dissolutus. — cf. s. v. πεπτὸς. —

ἐπίθετος appositus. — καὶ εὐεπίθετον ἦν ἐνθαῦτα τοῖς πολεμίοις Xenoph. Anab. 3, 4, 12. Quo fiebat, ut facilius invadi ab hostibus possent. —

ἐπιηθέμενος accurate paratus. — νομίζων τοῦτο οὐ καλὸν εἶναι, γινούς ὅτι οὐ δυνατὰ ταῦτα ἐστὶν ἐπιηθεύειν Xenoph. r. publ. Ath. 1, 13. Plebs haec non pulchra esse censet, quod sentit, illa a se perfici non posse. —

ἔφεκτος retentus. — ἐπεὶ δὲ ἀπεκρίναντο, οὐ ἀδύνατον εἶη ἐπίσχειν Xenoph. Hell. 6, 5, 5. quum autem responderent, fieri non posse, ut retineretur. —

θρεπτός nutritus. — ἀδύνατον δὲ τοσοῦτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι Xenoph. Memor. 2, 7, 2. fieri non potest, ut aliquis, quum res ita sint, tot homines alat. — ἃ (intell. παιδάκια) πολλοὶ ἐπώλουν διὰ τὸ νομίζειν, μὴ δύνασθαι ἄν τρέφειν αὐτὰ καὶ τρέφειν. Xenoph. Ages. 1, 21. quos multi vendiderunt, quod existimant, eos a se vehi et nutrirī non posse. —

κατάληπτος captus. — τὸ δὲ μέγιστον οὕτω σφι ἀνέρχεται, ὥστε ἀποφυγέειν τε μηδένα ἐπελθόντα ἐπὶ σφέας, μὴ βουλομένους ἐξευρεθῆναι, καταλαβεῖν μὴ οἶόν τε εἶναι Herodot. 4, 46. ut ipsi, si nolint reperiri, a nemine possint deprehendi. —

κατέργαστος elaboratus. — εὐκατέργαστοι Diphilus ap. Athenae. 3, 42, λεπτάδας (patellas) nominat; ad concoquendum faciles. Saepe hac vi legitur. ὅς μόνος τῶν νῦν οἷός τε τοῦτο κατεργάσασθαι Thucyd. 8, 53. a quo solo omnium, qui nunc vivunt, hoc perfici potest. —

καυστός ustus. — καύσιμος potent. —

κλεπτός raptus. — καὶ τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν πέμπειν καὶ τοὺς ἐπιηθεῖους κλέψοντας Xenoph. de magist. eq. 4, 17. ac si quidem aliquid iis furtim adimi poterit, ad hoc furtum peragendum, idonei quidam mittendi. —

κρυπτός occultus. — πολλὰ δὲ καὶ ἀπεδείκνυσαν, ὅσα αὐτέων οὐκ οἶά τε ἦν κρύψαι Herodot. 9, 80. multa vero tradiderunt, quae abscondi non potuerant. — ὅπου γὰρ ἐν τοῖσις τις λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν, οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ μὴ οὐχ ἠδέως ἄν καὶ ὁμῶν ἐσθίειν αὐτῶν Xenoph. Hell. 3, 3, 6. Nam ubicunque Spartanorum apud hos (helotas) mentio aliqua fit, neminem celare posse quam cupide vel crudos devoret. Pro οὐδενὶ κρυπτὸν εἶναι τὸ ἠδέως ἐσθίειν etc. —

κτητός acquisitus. — οὕτω καὶ ὀλιγάδας δημοσίας δυνατὸν εἶν γένοιτο κτήσασθαι Xenoph. rehit. 3, 14. Ita et onerariae naves publicae parari possint. —

κολυτός impeditus. — μὴ οἶόν τε εἶναι ταῦτα ἐμοὶ κολῦσαι τῷ στρατηγῷ Thucyd. 7, 14. quod ego imperator haec mala prohibere non possim. — ἔφασαν οὖν χορῆναι οἱ Χίιοι, ἕως ἔτι ἐλπίς καὶ δυνατὸν κολῦσαι — βοηθῆσαι σφίσι Thucyd. 8, 40. Dicebant igitur Chii, oportere Astyocho sibi succurrere, donec spes esset et hostis defendi posset. —

ληπτός captus. — ἀλλὰ, νῆ τὸν ἥλιον — καὶ μοὶ τραχῆλον ἕτερον εἶ ποθεν λαβεῖν — ἦν καὶ πρίασθαι δυνατὸν etc. Archedic. ap. Athenae. 7, 42. At, per solem, mihi quoque si cervicem aliam aliunde accipere emereve liceret. —

λυτός solutus. — ἴσως οὐδέτ' ὁμοίως εὐλυτά ἐστιν Xenoph. Hell. 5, 2, 12, non jam eodem modo dissolvi poterunt coalitiones. —

μαχητός pugnatus. — ἐγὼ δὲ οὔτε δέκα ἀνδράσι ὑπὶσχομαι οἷός τε εἶναι μάχεσθαι Herodot. 7, 102. pro οὐκ ἐμοὶ μαχητόν ἐστιν δέκα ἀνδράσιν. — οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατὸν ἅμα τε χορήματα ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι Xenoph. Anab. 5, 5, 8. nec enim fieri potuit, ut eodem tempore et opes raperemus et ferremus et adversus hostes pugnaremus. —

μετακίνητος transmutatus. — πολὺν δ' οὐχ οἶόν τε μετακίνειν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. multum certe immutari non potest. —

παράδοτος traditus. — λέγων, ὡς οὐ δυνατὸς εἶη βίῃ ἐκείνων παραδίδοναι (πόλιν). Thucyd. 4, 87. dicens, illis invitis a semet ipso tradi eam non posse. —

πεπτός coctus. — πέτεσθαι τε μᾶλλον δύναται (χυδόνια μῆλα) Philotim. ap. Athenae. 3, 20. — τὰ γὰρ ὁμολογουμένως εὔπεπτα, κατὰ τοῦνάντιον, ἀλλότρια τῆς διαθέσεως ταύτης ἐστίν, εὐχερῶς διαφθειρόμενα, διὰ τὸ ἀπαλά καὶ εὐδιάλυτα εἶναι. Icesius ap. Athenae. 3, 34. nam, quae manifesto ad concoquendum facilia sunt, ea e contrario aliena sunt hac constitutione, quod tenera et dissolubilia facile corrumpuntur. —

περίπεμπτος circummissus. — καὶ οὐδ' ἐν θέρει οἷοί τε ὄντες ἱκανὰ περιπέμπειν Thucyd. 4, 27. tum etiam, quia ne aestate quidem commeatumum satis circummitti ab iis poterat. —

ποιητός factus. — ἀδύνατα δὲ σφι ἦν τὸ παρανίκα ποιέειν ταῦτα Herodot. 6, 106. — εἰ δὲ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι 8, 22. — μὴ πύθη ὅσοι ἀνὲς ἔόντες ταῦτα ποιέειν οἷοί τε εἶσι 7, 102. — ἀπεργάζαντο αὐτῶ: „ὅτι ἀδύναται

σφισιν εἶη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται Thucyd. 2, 72. fieri non posse, ut, quae vellet, perficerent. — τοῦτο δὲ ποιῶσι τοῦ ἐθίξασθαι ἕνεκα, ἵνα καὶ εἰάν τι ἐν πολέμῳ δεήσει, δύνωνται τοῦτο ποιεῖν Xenoph. Cyr. 1, 2, 11. Faciunt autem hoc consuescendi causa, ut si quid tale in bello usus postulet, praestari ab ipsis possit. — κατενόησεν ὡς οἶόν τε εἶη καὶ διαάρμον ποιήσασθαι apud eund. ibid. 6, 1, 27. comparari quoque posse, animadvertit, currum octo temonum. —

πορευτός frequentatus, tritus. — In significationis potentialis locum sufficitur saepe πορεύσιμος. — ὁδὸς καὶ ἵπτοζυγίοις πορεύεσθαι δυνατή Xenoph. Anab. 4, 1, 24. via, qua commode procedere possunt jumenta. — ὥστε οὐκέτι ἐδίνατο τὸ στρατεύμα πορεύεσθαι Hell. 4, 6, 8. —

ποριστός comparatus. — οὐ γὰρ ἦν ὄπλα ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ πορίσασθαι Thucyd. 4, 9. non enim in regione deserta arma parari potuerunt. —

πρακτός factus. — οὐ γὰρ ἦν πράξει οὐδὲν μὴ δίδοντα δῶρα Thucyd. 2, 97. nihil enim sine muneribus perfici poterat. — ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν Xenoph. Ages. 5, 6. —

πρατός venditus. — πράσιμος venalis. —

σκεπαστός tectus. — δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπᾶσαι (κενεῶνα) Xenoph. de re eq. 12, 8. sed ephippio tegi potest. —

τακτός positus. — οἱ δὲ (εἰάν παρέχωνται) οὕτως λακτιστός (ἵππος) ὥστε μηδὲ τάξει δυνατὸν εἶναι Xenoph. Memor. 3, 3, 4. sin alii equos tibi praeberent tam calcitrosos, ut ne constitui quidem possent. —

φερτός latus. — Per translationem: „tolerabilis.“ — cf. s. vocibus: μαχητός et θρεπτός. —

χειρωτός superatus. — οὕτω ἐπιπέτες χειρωθῆναι εἰσι Herodot. 5, 49. ita facile capi possunt. —

χωρητός captus. — Per translationem: „intelligibilis.“ — ἐπιπέτως δὲ ὑμῖν ταῦτα οἰά τέ ἐστι χωρέειν Herodot. 5, 49. haec vobis sunt parabilia. —

ἄνητός emtus. — cf. s. v. ληπτός. —

§. 2. Multorum autem verborum, sive corporis effectiones significant, sive animi functiones exprimunt, intellectus potentialis necessario praebentur vices, quum eorum adjectiva verbalia in τος terminata omnino desiderentur. — Formae desideratae tales proferentur, quales confingi ex analogia potuissent. —

ἐκτός. — cf. §. 1. huj. cap. s. v. μαχητός. —

ἀμαρτητός. — ὑπὸ δὲ τῆς πλακίτητος οὐδὲ ἀμαρτεῖν οἶόν τε ἦν αὐτῶν (intell. κάπρων) Xenoph. Cyr. 1, 4, 11. tanta quidem erant latitudine, ut ictus aberrare non posset. —

ἀμυντός. — ἀδύνατα ἦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι Thucyd. 4, 1. —

ἀναίρετος. — cf. s. v. πλευστός. —

ἀνεύρετος. — ζήτησιν μεγάλην ἀπὸ σφῶν γενέσθαι τῶν γυναικῶν τουτέων. καὶ ἀνευρεῖν μὲν σφῆας οὐ δυνατοὶ γενέσθαι. Herodot. 2, 54. sed reperiri eas non potuisse. —

ἀντίετος. — ἐλπίσαντές σφῆας οὐκ οἶους τε ἔσεσθαι ἔτι χεῖρας ἀνταίερασθαι Herodot. 7, 212. —

ἀπάλλακτος. — οὐδὲ γὰρ ἀπαλλαγῆναι δυνατόν αὐτῆς ἔστι (intell. τυραννίδος) Xenoph. Hier. 7, 12. neque enim ea quis liberari potest. —

ἀπεικαστος. — οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ταῦτα δυνατόν ἀπεικάζειν Xenoph. Memor. 3, 10, 4. ergo haec quoque, inquit, repraesentari possunt. De animi loquitur sensu in vultibus exprimendo. —

ἀπέλευστος. — τοῖς δὲ κατὰ γῆν οὐχ οἶόν τε ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ἀπελθεῖν πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἀποπειράτος. — ἐντειλάμενος πανταχῆ μιν χρησόμενον ἐλθεῖν, τῶν οἰά τε ἦν σφι ἀποπειρήσασθαι Herodot. 8, 133. dato mandato, ut, quaque versus iret, et quorumcunque oraculorum effata explorare posset, ea consuleret. —

ἀπόσπαστος. — οἱ δὲ ἐπεὶ τέ μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἰοί τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο Herodot. 6, 91. hi vero, quum abstrahere hominem non possent. —

ἀποτειχιστος. — ὅπως μὴ οἶόν τε ἢ τοῖς Ἀθηναίοις μέχρι τῆς θαλάσσης ἀποτειχίσαι Thucyd. 6, 101. ne Athenienses murum usque ad mare producere possent. — ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι — μηκέτι οἰοί τε ὡσὶν ἀποτειχίσαι apud eund. 7, 4. —

ἀπόφρευτος sive ἀπόφρυκτος. — τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἔστι ἀποφρεῖν καὶ θεῶν Herodot. 1, 91. Pythia Croeso respondit imperio privato. —

ἀποχώρητος. — οὐ γὰρ ἔτι ἀποχωρεῖν οἶόν τ' ἦν, ἀπὸ τῶν ἵππεων Thucyd. 7, 78. nam propter hostium equitatum non jam poterant illinc recedere. —

ἀπηγήητος. — εἶδον ὅσπερ ὀφίων καὶ ἀκίανθας πλήθει μὲν ἀδύνατα ἀπηγήησασθαι Herodot. 2, 75. —

βοηθητός. — βοηθήσιμος Theophr. h. pl. 9, 16. pot. — εἰ δ' ἄρα αὐτοὺς ἑμέας καταλελάβηκε, ἀδύνατόν τι βοηθεῖν Herodot. 9, 60. sin vos ipsi occupati sitis, ut succurrere nobis non possitis. —

δεσμευτός. — cf. s. v. κατιάκτατος. —

δηλωτός. — πολλά ἔστι τὰ λόγῳ μὲν οὐκ οἶά τε δηλώσαι Herodot. 3, 72. —

διαβίβαστος. — cf. s. v. φυλακίος. —

διάπνευστος. — ὁ Τιβουριῖνος (οἶνος) λεπτός, εὐδιάπνευστος Athenae. 1, 48. — οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι Xenoph. Sympos. 2, 25. neque suo tempore expandi neque auris perflari possunt. (intell. plantas imbre nimio irrigatas.) —

διέξιμος. — περὶ δὲ τῶν πτερωῶν, τῶν Σκύθαι λέγουσι ἀνάπλεων εἶναι τὸν ἥερα, καὶ τοντέων εἶνεκα οὐκ οἶά τε εἶναι οὔτε ἰδεῖν τὸ πρόσωπὸν τῆς ἡλείρου οὔτε διεξιέναι, τήνδε ἔχω γνώμην Herodot. 4, 31. —

δικαστός. — ἐν αἷς (ἐορταῖς) οὐκ οἶόν τε δικάζειν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 8. quibus exerceri judicia non possunt. —

διώστος. — Οἱ δὲ Σκύθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ οἶοί τε εἶσι τὸν Λαρεῖον στρατὸν ἰθυμαχίῃ διώσασθαι μοῦνοι Herodot. 4, 102. —

ἐκπλωτός. — οὐ γὰρ, οὐδ' ἦν θέλωσι, Κορίνθιοι, οἶοί τε εἶσιν ἐκπλωσάμενοι Herodot. 8, 79. ne, si velint, quidem facultatem esse Corinthiis enavigandi. —

ἐκπολιόρμητος. — Λύσανδρος λογισάμενος, ὅτι οἶόν τε εἶη ἐκπολιόρμησαι τοὺς ἐν τῷ Πειραιεῖ Xenoph. Hell. 2, 4, 19. Lysander cogitans, fieri posse ut celeriter expugnarentur. —

ἐπίτος sive σχετός. — καὶ ὡς οὐ δυνατόν αὐτῶν (intell. νεότητα) ἔσθαι ἐπὶ Ἀργεῖοι μὴ οὐκ ἐξιέναι Herodot. 9, 12. nec Argivos cohibere illos, ne exirent, potuisse. — καὶ σίτον οὐκ οἶόν τε ἔχειν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἐλευστός. — διὰ ταχέων οἶόν τε ἐφ' ἕκαστα ἐλθεῖν Thucyd. 1, 80. —

ἐξαστός. — καλέσας δὲ τοὺς καταγεμόνας τῆς ὁδοῦ, εἶρετο, εἰ τὸν ποταμὸν ἔστι παρατρέψαντα ἐτέρῃ ἐς θάλασσαν ἐξαγαγεῖν. Herodot. 7, 128. interrogavit, fieri posset, ut fluvius alia parte in mare derivaretur. —

ἐξάσμετος. — cf. init. huj. cap. —

ἐξέλευστός. — ὁθεν οὐκ οἶόν τε εἶσιν ἐξελεθεῖν Xenoph. Anab. 1, 3, 17. unde non est facultas exeundi. —

ἔξευρετος. — ὥστε μὲν γὰρ βέλτιον ἔχειν τὴν πολιτείαν, οἷόν τε πολλὰ ἔξευ-
ρεῖν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. nam ut respublica melius affecta sit, multa exco-
gitari possunt. —

ἐπιστρατεύτος. — Θέρους γὰρ δι' ἀνδρείαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν Thucyd.
3, 88. —

ἐπιτέλεστος. — ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο Thu-
cyd. 1, 138. quod fieri non posse putavit, ut omnia, quae regi promississet, rata
faceret. —

ἐπιχειρήτος. — εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν Thucyd. 1, 125. fieri non
potuit, ut statim aggredierentur. —

ἐργαστός. — ἐργάσιμον factum et quod fieri potest. —

ἑρπητός. — ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ μὲν εὐῤορητα Mnesith. ap. Athenae. 8, 54.
Haec vero omnia carne sunt friabili. —

θύτος. — θύσιμος. — οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἐκάστῳ τῶν πενήτων θύειν Xenoph.
r. publ. Ath. 2, 9. —

ἱππαστός. — ἱππασίμος. —

καθόρατος. — τοὺς γὰρ ἔσω τεταγμένους τοῦ τείχεος — οὐκ οἶά τε ἦν κατι-
δέσθαι Herodot. 7, 208. —

κατάκατος. — τούτους δὲ μῆτε κατακτείνειν, μῆτε δεσμεύειν οἷόν τε Xenoph.
Hier. 6, 14. At illi omnes neque occidi neque vinculis constringi possunt. —

κατάλυτος. — ἐγκλήματα γὰρ καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν οἷόν τε καταλύσαι Thu-
cyd. 1, 82. nam publicae quidem et privatae criminationes tolli non possunt. —

κρατητός. — cf. s. v. περαιωτός. —

ναυπηγητός. — ναυπηγήσιμος. —

νοσημιστός. — ὧν (χρημάτων) οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι δυνατὸν ἡμῖν νοσημισθῆναι ὅποσα
ἂν βουλώμεθα Xenoph. Cyr. 4, 2, 19. quorum non ignoro fieri posse, ut, quantum
velimus, avertamus. —

οικονόμητος. — τὰς δὲ Σαρδιανὰς βαλάνους γρογγείσας εὐοικονομήτους Athenae.
2, 43. Sardianas glandes tostas faciles esse ad digerendum. —

ὀρθωτός. — cf. s. v. διάπνευστος. —

παρασκευάσιμος. — οὐχ ἅμα μὲν οὖν πάντα παρασκευάζεσθαι δυνατὸν, λέ-
γεσθαι δὲ ἑάδιον Athenae. 1, 8. Omnia quidem simul parari nequeunt, sed facilius
exponi possunt verbis. —

πάρκετος sive παράσχετος. — τά τε γὰρ ἄλλα, ὅσα εἶχομεν, καὶ πρὸς τὰ οὐκ ἴδμεν ἔξυμνήσια παρέχειν, πάντα ἡμῖν παρέσθαι Herodot. 5, 20. nam et quaecumque in promptu habuimus, et quae insuper vobis praebenda potuimus reperire, ea vobis adposita sunt. —

παρόλετος. — ἐρωτώμενος δ' εἰ εἴη τι ἐν αὐτῇ δύσβατον χωρίον, ἔφη, εἶναι ἄκρον, ὅ, εἰ μὴ τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσσεσθαι παρελθεῖν. Xenoph. Anab. 4, 1, 18. —

παρόρητος. — οὐ γὰρ ἔμετο οἶόν τε εἶναι, μὴ αὐτίον τινα ὄντα, οἶον δεῖ, ἄλλους παρορητῶν ἐπὶ τὰ καλὰ etc. Xenoph. Cyr. 8, 1, 4. nec enim fieri posse putavit, ut, qui talis ipse non esset, qualem esse oporteret, is alios ad res praeclaras incitaret. —

πανστός. — οὐκ ὄντων δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον (intell. βασιλέα) παύσαι τῆς ἡγεμονίας Herodot. 7, 149. fieri non posse, ut alterutri Spartanorum regi abrogaretur imperium. —

περαιωτός. — διεξιέναι ἐψηγίζετο, καὶ μὴ διατρίβειν, ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἶόν τε περαιωθῆναι, καὶ τοῦ στρατεύματος ταῖς γούν ἐπελθούσαις ναυσι κρατεῖν Thucyd. 7, 47. constituit, ut transirent neque morarentur, dum mare trajici posset etc. —

περαντός. — ἐδίδασκον ὡς καλὰ μὲν εἴη τὰ ψηγίσματα, οὐ μόντοι δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι Xenoph. Hell. 5, 2, 15. praeclara quidem haec esse decreta, dixerunt, fieri tamen non posse, ut brevi perficerentur. —

περιτείχιστος. — οἱ δὲ παρφοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἀπλοῦν, ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτούς etc. Thucyd. 7, 11. illi vero murum simplicem juxta nostrum excitaverunt, ita ut eos circumvallare non jam possemus. —

πλευστός. — ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἶά τε ἔστι πλείν οὐδενὶ τρόπῳ Herodot. 1, 194. — καὶ χοιράδες πολλαὶ εἰσι, δι' ὧν οὐκ οἶά τε ἔστι πλείν Herodot. 2, 29. — ἐγὼ δὲ ἀπολογούμενος, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα οὐδὲ πλείν μὴ ὅτι ἀναρτῆσθαι τοὺς ἄνδρας δυνατὸν ἦν Xenoph. 2, 3, 18. Tum equidem me defendens ostendi, vi tempestatis ne navigari quidem, nedum naufragos tolli potuisse. —

πολεμητός. — ἐπορέω γὰρ ἡμῖν οὐκ οἶοισί τε ἐσομένοισι τὸν πάντα χρόνον πολεμεῖν Ξέρξῃ Herodot. 8, 140. Perspectum enim habeo, fieri non posse, ut perpetuo bellum geratis cum Xerxe. —

πρόσοιστος sive πρόσφρετος. — βοηθεῖν οὐ βουλόμενοι, ἀναγκαίην ἡμῖν οὐδεμίην οἰοί τε ἔστε πρόσφρειν Herodot. 7, 172. —

προχώρητος. — ὡς ἄγοντι μὲν οἱ ἡσυχίην οὔτε τι προχωρέειν οἶόν τε εἶσται τῶν προηγμάτων Herodot. 8, 108. quoniam, si quietem ageret, nihil suarum rerum promovere posset. —

σημαντός. — κραυγῇ οὐκ ὀλίγη χρώμενοι, ἀδύνατον ὄν ἐν νυκτὶ ἄλλω τῷ ση- μῆναι Thucyd. 7, 44. nec parvum ediderunt clamorem, quod alia ratione indicari non potuit etc. —

στρατενιός. — στρατεύσιμος. — οὐκ ἐδόκει δυνατόν εἶναι στρατεύειν Thucyd. 2, 102. —

σύναρτος. — οὐχ οἶόν τε συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ τὰς πόλεις Xenoph. r. publ. Ath. 2, 2. fieri non potest, ut urbes ad idem consilium conjungantur. —

σύντακτος. — οὐδὲ γὰρ συνιᾶται τὸς τοιοῦτους (intell. ἵππους λακίζοντας) δυνατόν Xenoph. de magist. eq. 1, 15. non enim calcitriones in acie collocari possunt. —

σωιός. — γράσκοντες γὰρ, οἶόν τε εἶναι σῶσαι τοὺς ἄνδρας. Xenoph. Hell. 2, 3, 18. dicentes, servari potuisse viros. —

ὑπέροβλητος. — ἅμα δὲ κατεφάινετό σφι εἶναι ἀδύνατα τὰ βασιλῆος πράγματα ὑπερβαλέσθαι Herodot. 6, 13. simulque intelligentes, superari non posse regis exercitum. — ὑπὸ δὲ ἐπισηίων ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ οἶοί τε γενέσθαι 7, 168. sed etesiis prohibitos esse Maleam circumvchi. —

φραστός. — οὐκ ἔχω φράσαι Herodot. 8, 133. et saepe. —

φυλακτός. — νομίσαντες ὅτι οὐ δυνατόν εἶσοιτο τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἅμα μὲν τὴν ἐαυτῶν χώραν φυλάττειν — ἅμα δὲ στρατεύματα διαβιβάζειν Xenoph. Hell. 5, 4, 62. —

§. 3. Subeunt ceteroquin vices adjectiva quoque, quae aut potentiali aut utroque et potentiali et passivo insignita sunt intellectu, ornatus ut videtur et varietatis causa. —

ἀμφισβήτητον quod in controversiam vocari potest. — ἀμφισβητήσιμον. —

γνωστός, γνωτός notus et qui noscī potest. — τοῦτον τὸν χρησμόν οὐκ οἶοί τε ἦσαν γινῶναι Herodot. 3, 58. pro: οὗτος ὁ χρησμός οὐκ ἦν αὐτοῖς γνωστός. — ἄλλους μὲν γὰρ γινώσκειν τοὺς μὲν οἶόν τ' εἶναι, τοὺς δ' οὐ. Xenoph. Cyr. 7, 2, 7. alios enim partim cognosci posse, partim non posse. —

διαβατὸς permeabilis, — οὗτος (ὁ ποταμὸς) μέγας οὕτω ἐρῶν, ὥστε τοὺς ἑπείας μὴ οἷους τε γενέσθαι διαβῆναι Herodot. 8, 138. ita auctus est, ut transire eum non possent. —

διδακτὸν quod discitur et disci potest. — cf. init. huj. cap. —

διωκτὸς quem persequuntur et quem persequi possunt aut debent. — πολὺ γὰρ οὐχ οἷόν τε ἦν ἀπὸ τοῦ ἄλλου στρατεύματος διώκειν Xenoph. Anab. 3, 3, 7. non enim procul a copiis ceteris persequi licebat. — Paucis verbis interpositis legitur διωκτέον. — πολὺ μὲν οὐχ οἷόν τε χωρίον ἀπὸ τοῦ στρατεύματος διώκειν apud eund. ibid. 3, 3, 10. —

ἔξαιρετος exemptus, ἔξαιρετὸς exemptilis. — ἐνθαῦτα οἱ Περσέων στρατηγοὶ, πνυθόμενοι τῷ πλήθει τῶν Ἰάδων νεῶν, καταδόρῳδῆσαν, μὴ οὐ δυνατοὶ γένωνται ὑπερβαλέσθαι, καὶ οὕτω οὔτε τὴν Μίλητον οἷόν τε ἔωσι ἐξελεῖν Herodot. 6, 9. ibi tum duces Persarum, cognita Ioniarum navium multitudine, veriti sunt, ut has superare et Miletum capere possent. — οἱ δὲ Ἕλληνες, ἐπεὶ τε οὐκ οἰοί τε ἐγένοντο ἐξελεῖν τὴν Ἄνδρον 8, 121. quum Andrus iis esset inexpugnabilis. —

ἐπιστητὸν quod sciri potest. — ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀνθρώπῳ δυνατόν εἶναι τὰ ὄντα πάντα ἐπίσασθαι; Xenoph. Memor. 4, 6, 7. ergone tibi videtur omnia scire posse hominem? —

εἴρητὸν quod inveniri, explicari potest. — εἰθαίμαξε δ' εἰ μὴ γάνερον αὐτοῖς ἐστίν, οὐ ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστίν ἀνθρώποις εἶρεσθαι Xenoph. Memor. 1, 1, 13. — Apud eundem vero ibid. 4, 7, 6. οὔτε γὰρ εἴρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι neque enim haec ab hominibus explicari posse (rationem intellige, qua usus, deus universum effecerit.) —

κερδαντὸν quod lucro parari potest. — ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζονται, τοῦτοις σὺ χρήσῃ, οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν δυνατόν ἦ τι κερδάναι Xenoph. Memor. 2, 1, 25. sed aliorum laboribus tu frueris, nec ab ulla re abstinebis, de qua capi aliquid lucri possit. —

λεπτὸν dictum et quod dici potest. — οὐκ ἔχω εἶπαι Herodot. sexcenties. —

μαθητὸς scientia comprehensibilis. — ὁπόθεν οἷόν τε ἦν μαθεῖν τι ὠφέλιμον εἰς στρατηγίαν. Xenoph. Memor. 3, 5, 23. unde disci poterat aliquid, quod ad artem imperatoriam conferret. — πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει Xenoph. Oecon. 6, 5. —

ὄρατὸς visus et aspectabilis. — ὑψηλὸν δὲ οὕτω δὴ τι λέγεται, ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι Herodot. 4, 184. — cf. §. 2. huj. cap. s. v. διέξυτος. —

συμβλητός comparabilis. — τούτω γὰρ οὐκ οἶά τε ἐστὶ συμβαλέειν ἄλλον ποταμὸν Herodot. 4, 53. cum hoc enim conferri potest etc. — Significatione mutata: ἀνοῦων δὲ Ξέρξης οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν 7, 209. —

χρηστός utilis, bonus. — χρήσιμος. — τῶ δὲ πλήθει τῶν σχαλίδων οἷόν τε ἐστὶ χρῆσθαι πρὸς etc. Xenoph. Cyneg. 2, 9. furculis ad retia uti licet. — cf. init. huj. cap. —

In hisce ad tempus acquiescamus, exemplorum rationibus non satis ad hanc rem spectantibus collectorum defectu accuratiorem de re instituere disquisitionem impediti. Quod enim unicuique accidit, ut de re aliqua quaerens, statim ab initio non constituere, quin imo ne divinare quidem possit, quo quaestionis cursu deferatur, id et mihi evenit. —

CAPUT III.

Sunt vero, quae quodammodo regulam supra propositam subvertunt. At non est, quod miremur, nam discrimina in rebus, quae sejunctae sunt a sensibus, posita arctis includi nequeunt finibus, neque desunt transitus et gradus, etsi non cujusvis oculis primo adpectu occurrant, quibus sensim ac pedetentim notiones distinctae coalescant. — Inveniuntur utique exempla quoque, quae legibus prorsus sunt contraria, sed haec traducenda sunt ad licentiam libertatemque linguae, unde emanavit notum illud ac tritum: „*nulla regula sine exceptione.*“ Huc vero minime sunt referenda illa, quae leguntur apud scriptores posterioris aetatis, et optimi soli rem inclinare possunt. — Quam ob rem non incommodum mihi esse videtur huic rei rationem comparare, quae in usu adjectivorum verbalium latinorum in *ilis* et *bilis* exeuntium obtinebatur. Praeter aliquot Participia Perf. Pass. ut: *inaccessus* unzu-
gänglich, *infectus* nicht thunlich, *invictus* unbefieghar etc. haec adjectiva sola significatus potentialis vices tuentur. Ipsa vero perrara sunt, et saepissime eorum notiones apud scriptores optimos pluribus verbis exponuntur. Aetatis aeneae demum et luteae scriptores temere atque audacter haec adjectiva toties effingebant, quoties illa ipsis opus erant. Gliscere coepit eorum usus et vocabula, ut: *visibilis*, *vincibilis*, *noscibilis*, *tangibilis*, *inductibilis*, *remissibilis* et similia trita fuerunt atque usitata. Hisdem casibus adjectiva graeca sunt jactata, et significationis discrimina, quae principio intercedebant, ita ab iis, qui postera aetate exstiterunt, sunt deleta et oblitterata, ut quodcunque adjectivum promiscue modo hoc modo illo insigniretur significatu. —

Transitus, de quibus diximus, in nostro argumento efficiuntur adjectivis: *κλυτός* quod saepe; cujus nomen auditum est: i. e. „clarus“ significat, nunquam vero, „qui

audiri potest“ declarat. — *δακρυτός*, quod Aesch. Choeph. 234. passivam habet vim, aliis vero locis potentialiter est accipiendum e. g. *ἡθέων δακρυτός ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ — πλείστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλῆς* Anal. 1, 491. Quam arcte autem inter se colligatae sunt lacrimandi et lugendi notiones? — His adjungamus forma discrepantia *γνωστόν* quod nosci potest, *γνωτός* notus. Videndo noscimus. — *διδασκόν* quod discitur, et quod disci et doceri potest, valet. *ἔσοις διδασκόν μηδὲν, ἀλλ’ ἐν τῇ φύσει — τὸ σωφρονεῖν εἴληγον* Eurip. Hipp. 79. quibus nihil studio partum, sed qui ab ipsa natura castitatem sortiti sunt. *Barn.* — *δίδαξον εἰ διδασκόν* Soph. Trach. 684. si doceri potest, doceas. — *πάλιν δὲ ἐρωτώμενος, ἢ ἀνδρεία πότερον εἶη διδασκόν ἢ φυσικόν* Xenoph. Memor. 3, 9, 1. iterum interrogavit, utrum fortitudo acquiri posset doctrina, an esset natura. — *τοῦτο γὰρ παντάπασιν οὐ διδασκόν ἤμην εἶναι* Xenoph. Oecon. 12, 10. ὁ δὲ τις, ὡς οὐδὲ διδασκόν τοῦτο εἶη (*νικηφόρον παγκρατίου γενέσθαι*) *ἕτερος δὲ τις* Xenoph. Sympos. 2, 7. ne doceri quidem id posse dixit. — *καὶ ἡ ἀνδρεία διδασκόν* Xenoph. Sympos. 2, 12. — En tibi explicatio! Dicendo nos et discere et docere memento. Similia sunt: *φαιτός, ῥητός, λεκτός*, quae semper fere cum negationibus conjuncta inveniuntur, et ut nostra: „*unmöglich, unaussprechlich*“ transferuntur. — Intellectum translatum haec etiam prae se ferunt: *στρεπτός*. — *στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ ἀντοί* Hom. II. 9, 493. dii ipsi moveri possunt, i. e. misericordiae non sunt expertes. — *στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν* ibid. 15, 203. Iris Neptuno contra Jovem ferociter exsurgenti: „*homo prudens rationibus adduci potest.*“ — *δωρητός*. — *ἦρωες δωρητοὶ τε πέλοντο παράρρητοι τ’ ἐπέεσσι* Hom. II. 9, 526. heroes donis et verbis placabiles. — *ἀκεστός*. — *ἀλλ’ ἀκεώμεθα θάσσον. ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν* Hom. II. 15, 203. sed mederi studeamus, prudentes sunt placabiles. De Agamemnone et Achille sermo est. Significatio, quam *Passov.* h. I. vocabulo attribuit, vix probari potest. — *φνκτός*. — *μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι φνκτὰ πέλονται* Hom. II. 16, 128. Achilles Patroclo dicit: ne paves capiant et inevitabilia incidant i. e. ut fugere nequeamus et hic manere cogamur. — *νῦν δ’ οὐκέτι φνκτὰ πέλονται* Od. 1, 426. non jam est evitabile i. e. moriendum est. — *οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθοπος ἀγγελίαν, ἄτλατον οὐδὲ φευκτίαν* Soph. Aj. 223. nuntium intolerabilem et inevitabilem. — *ὄνομαστός*. — *Γάλλοι δ’ οὐδ’ ὄνομαστὸν ἄχος* intell. *λέων* Anal. 1, 495. infinita calamitas. — *σχέτιον οὐκ ὄνομαστὸν* h. Hom. Ven. 254. miserum et incredibile. — *ὄρατέ μ’ ὅσπερ ἦν περιβλεπτός βρότοις*, — *ὄνομαστὰ πράσσων* Eurip. Herc. fur. 508. inspice me, quem homines admirabantur, qui clara feci. — *μετρητός*. — *ὦ πένθος οὐ μετρητόν* Eurip. Bacch. 1242. o moerorem infinitum. In *τῆς ἡτοῦ μήκος μὲν, ὁ κύναιον ἔτρεφεν αἶα* — *δογμῆ μετρητόν* Nicand. Ther. 169. sane id valet, quod

metiende assequi licet. — αἰρετός. — Κροῖσος μὲν δὴ ταῦτα οἱ ὑπερέθετο, αἰρε-
 τώτερα ταῦτα εἰρήσκων Λυδοῖσι, ἢ ἀνδραποδισθέντας πηρῆσθαι σφραγῆς Herodot. 1,
 156. optabiliora Lydis ratus etc. — οὕτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθήρης εὐούσης τῆς
 ζῆς καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε Herodot. 7, 46. — οἰστός. — ἐν-
 θυμώμεθα δὲ καὶ ὅτι εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὄρων
 διαφοραὶ, οἰστόν ἂν ἦν Thucyd. 1, 122. cogitemus autem, si singulis quidem nostrum
 cum paribus adversariis de agri finibus esset controversia, hoc ferri posse. — δμως
 δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ κρεμαμένου εἰ κινδύνου, πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰσὰ ἐφαίνετο
 Thucyd. 7, 75. Haec tamen omnia propter periculi impendentis magnitudinem ipsis
 tolerabilia videbantur. — μαντευτός oraculo significatus Xenoph. Anab. 6, 1, 14.
 Interdum tam finitima est significatio potentialis passivae, ut dubius haereas, utram
 repudies. Haec ratio est vocabulo ἀγαπητός. — μῦθος ἐὼν ἀγαπητός intell. υἱός
 Hom. Od. 2, 365. νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάσσι ibid. 5, 18. παῖδ'
 ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα νήπιον οὕτως — Ἐκπορίδην ἀγαπητὸν II. 6, 402.
 Adjectivὶ στενακτός Schneider s. v. significationem passivam affert, sed locus quo
 eam fulsit, nihil probat. Soph. Oed. Col. 1734. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν
 νόσοις — ἄλγεινος ἐξεπέμπετο, quibus verbis nuntius narrationem de mirabili Oedipi
 morte concludit. Si in hac enuntiatione στενακτός passive accipitur, non modo in
 totum sermonem repugnantia inducitur, sed etiam sub loco ipso nulla prorsus sub-
 jecta est vis. Eratne nondum satis viri infortunium a filiabus deploratum? Tota
 fere fabula ex lamentationibus est contexta. — Est igitur interpretandum: „plorans“
 i. e. „doloribus vexatus,“ quae significatio sequentibus quoque: ἀλγεινός σὺν νόσοις
 atque amussi sententiae convenit. Passivus quidem ipse vim passivam ponit, sed
 locos non affert. — θνητός „mortalis“ bis legitur intellectu: „mortuus,“ quem
 Schneider omnino non novit, Passivus incertum vocavit, novissimaeque demum
 editioni sine locis adjecit. Eurip. Supp. 273. ubi hoc significatu instructum inveni-
 mus, vis illa vocabuli tam manifesta et expressa est, ut si aliter vertas, sensum
 nullum accipias. τέκνων δὲ θνατῶν κόμισσαι δέμας, ὧ μελέα ἴω — οὗς ὑπὸ τείχεσι
 Καδμείοισι ἀπώλεσα κόρυς. — Codicum et editionum scriptura est servanda, et
 nulla conjectura admittenda, praesertim quum eadem significatione vox Herc. fur.
 485. legatur. ὧ φίλιπαι, εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται — θνητῶν παρ' Αἴδη, σοὶ
 τάδ', Ἡράκλεις, λέγω, etc. —

Regulam non sequuntur haec: περίακτοι δίφροι Artemon. ap. Athenae. 14, 41.
 sellae versatiles. — καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τὸν περιαιρειτὸν ἀπόδυσας
 κόσμον Pausan. 1, 25. et Minervae ipsius, quae removeri poterant, ornamenta omnia

exportaverat. — καὶ περιαιρετὸν εἶναι ἅπαν (intell. χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς) Thucyd. 2, 13. — εἰδότες ὅτι ταύτη (κατὰ πόλεις) μόνον ἄλωτοί εἰσμεν Thucyd. 6, 77. — πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλά καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι Xenoph. Memor. 1, 2, 23. — σιγῇ ὡς ἀνυστόν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυστόν μετριωτάτω Xenoph. Lac. r. publ. 1, 3. modico quam maxime fieri potest pane. — τραυτός vulnerabilis. Hom. Il. 21, 568. καὶ γὰρ θῆν τοῦτω τραυτός χρώς ὀξεί χαλκῷ. — Eurip. Hel. 810. οὕτω σιδήρῳ τραυτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Adicias his ea, quae in prioribus allata sunt. —

CAPUT IV.

De reliquis simplicium et parasynthetorum significationibus.

Significatio Participii Praesentis Activi, quae non solum in simplicibus et parasynthetis, sed etiam in synthetis inest, nisi tam saepe legeretur, formis latinis Participii Perf. Pass. speciem exhibentibus, vim autem ejusdem modi activi sortientibus, sicuti: pransus, osus, pertaesus et similibus, quae *Zumpt.* §. 663. assert, comparari posset. Horum similia autem pauca modo inveniuntur exempla, de quibus in extremo capite sequ. agetur. Utrum numerus adjectivorum in τος terminatorum, quibus Part. Praes. Act. subjectus est intellectus, intra firmos ac stabiles coercitus sit terminos, sicuti formarum latinarum, quas modo commemoravimus, an certis potestas adnexa sit verborum generibus, an denique ea uti ex lubricitate pependerit hodie non jam constitui posse videtur. Discrimina enim in exemplis, quae sunt in promptu, inveniri nequeunt, quare, si iudicium ferendum est, in sententiam ultimo loco positam pedibus est eundem. Magnopere quidem rationibus quibusdam investigandis sum discruciat, sed frustra, nam omnes, quae animum subibant, opiniones, usus pertinacia infringebantur. Exemplis passim jam allatis aspergas haec: στενακατὰν λαχάν θρηνησῶ Eurip. Phoen. 1311. — αἰσχρὰ καὶ λωβήν' ἔπη Soph. Phil. 616. — λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Trach. 547. — ἐντὴν παγὰν προοίεσσα κορημῶν Eurip. Hipp. 123. — πλωτός navigans Nonn. Dionys. 1, 54. — στατός stans ibid. 1, 17. — χολωτός irascens Hom. Od. 22, 225. Il. 15, 210. — ἐρπειτός οὐδὲ ποτητός Apoll. Rhod. 4, 1240. — θρηνητός Maneth. apotelesm. 6, 498. — μιμητός apud eund. 6, 525. — νηγτός Anal. 1, 226. 2, 282. — πλαγκτός ibid. 2, 187. — ἐπέροπος ibid. 2, 365. — δειπνητός Nicand. Ther. 761. — ἐπινηγτός Orph. Argon. 39. — συνετός intelligens, sexcenties et permulta alia. —

Reliquum est, ut de paucis inquiram exemplis, quibus Participii Fut. Pass. vis est subjecta: *εὐκτὸς ὁ τῷ βασιλεύῳ, παῖδες, βίος* Theocr. Id. 10, 52. optanda est, filii, ranae vita i. e. digna est, quae expetatur. — *ἀλλ' ἀπόλοιτο εἰ δύο μισητοὺς ἀνδ' ἐνὸς θυρόμεθα* Anal. 3, 170. sed pereat, si duos odio dignos pro uno videamus. — Eodem modo vertendum: *μισητὴ κεφαλή* intell. ἀλιτροῦ φωτὸς Anal. 2, 150. *αἰακτὸς θάνατος* ibid. 3, 288. mors deploranda. — *ὄδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, αἰακτὸς* Aesch. Pers. 935. o me deplorandum! — *οὐδὲν σὺ μεμπτόν ἐνθάδ' ὦν, ἐρεῖς ἐμοί* Soph. Oed. Col. 1091. nihil contemnendum dixisti. — *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἔλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτόν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιοῦτου* Xenoph. Memor. 1, 5, 5. Mihi quidem videtur libero homini optandum esse etc. — Probationem potentissimam autem, qua nititur potestas „dignus,“ hic praebet locus: *ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί* Theocr. Id. 14, 48. — Significationis propriae Participii Fut. Pass. satis clarum nobis suppeditant argumentum haec: Soph. Oed. Col. 1425. *οὐ γλανά δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα* hoc mihi non est deplorandum, sed ferendum; nostrum: „das hab ich nicht zu beklagen, sondern zu tragen.“ — *οὕτω πάντα ᾄετο χορῆναι βατὰ τε αὐτῶ καὶ ἔξαιρετέα εἶναι* Arrian. 4, 21, 5. — Itidem Eurip. Hel. 669. Hel. ̄̄! *πικρὰς ἐς ἀρχὰς βαίνεις* — ̄̄! *πικρὰν δ' ἐρευνᾶς φάτιν.* Men. λέγ', *ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων:* dic modo, nam omnia mala, quae divinitus immittuntur, audire i. e. ferre debemus, officium est ferre. — *τῶν τελετῶν παλαιῶ, μὴ μοι ξένον τορεύσης, μὴ φρενικὸν ἰσχύρημα* Anal. 1, 89. ne insolitum, ne, quod fugiendum est, dic mihi. — *κράτος δ' ὄτω κράτος μέλει* — *παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει* Soph. Antig. 886. imperium illi, penes quemcunque est, non transeundum. — *αὐτόνομοί τε εἰλείφθημεν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ ὅσον αὐτοῖς ἐς τὴν ἀρχὴν εὐπρεπεία τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο ἐπιληπτά.* Thucyd. 3, 11. ubi Goeller recte ita vertit: „aus keinem andern Grunde, als weil sie glaubten, sie müssten, um die Herrschaft zu gewinnen, die Sache mehr mit List als mit Gewalt angreifen.“ — *κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ δικτὸς* Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. compotatio sine symbola non accipienda sed ambienda est. — Hanc utique in provinciam adjectivis verbalibus in *τέος* desinentibus propriam veluti precario haec admissa videntur. —

Participii Praes. Pass. potestatem haec sunt sortita: *ζητείται, πότρεα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστίν ὀργάνων ἢ υδραυλῆς, ἢ τῶν ἐνταῖων; ἐνταῖων οὔν καὶ καθαρτῶν οὐκ ἂν νομισθεῖη· ἐμπνευστῶν δ' ἂν ἴσως ὀηθεῖη* etc. Aristocl. ap. Athenae. 4, 75. quaeritur, hydraulus utrum instrumentis sit adnumerandus, quae inflantur, an iis,

quae intenduntur? non igitur in eorum numero habendus erit, quae tenduntur, pulsanturque; instrumentum, quod inspiratur, nominari possit etc. — ὁ μὲν Ἀριστοφάνης προκρίνει τὰ ἔντατα καὶ κάθαρτα τῶν ὀργάνων τῶν ἐμπνευστῶν, ἡ δὲ εἶναι φάσκων τὰ ἐμπνευστά Athenae, 4, 75. —

CAPUT V.

De synthetorum potestatibus.

§. 1. *A nominibus composita.* —

Duabus modo insignita sunt significationibus, passiva atque activa, quarum illa est frequentior. Plurima utramque nancisci possunt virtutem; sunt vero quoque, quae usu increbrescente alteram utram vim sortita sunt, ut v. g. δακρυοσίστακος lacrimas stillans, nunquam vero lacrimis stillatus. — Nostrum jam est singula vocare ad cognitionem, atque quae utroqueversum dicantur, quae sint hoc illove significato praedita, monstrare. — Ne vero quis de crambe recocta nobiscum expostulet, aut sincerum vas incrustare me dicat, ea, quae jam in lexicis sunt tradita, et a sententia ex summa lectionis orta non abhorrent, mittamus, iudicium autem de illis, ad quae ob locorum defectum momentum nondum afferre possumus, rejiciamus. — De iis hoc loco erit sermo, quae a viris doctis non satis accurate tractata esse videntur. — ἀνδροδάκτος Aristoph. Ran. 1295. Aesch. Choeph. 860. „viros interficiens.“ — Schneider praeterea significationem „a viris interfectus“ novit, sed locos eosdem affert, quos ego, in quibus solam vox obtinet vim activam. Passovius sine causa, ut videtur, ei adstipulatur. λαιμόκτητος „jugulatus“ Eurip. Hec. 207; intellectus autem activus: „guttur secans“ Aristoph. Thesm. 1063. utrumque fugit. Vocabuli κρουσαλλόπηκτος significatio passiva utriusque sola nota, ejusque auctorem Schneider Euripidem affert. Vox, quantum equidem scio, semel apud Euripidem legitur, ibique, si passive eam accipias, aliena efficiuntur. Rhes. 441. Mentio ibi fit ventorum, qui Pontum, Thraciam et Paeoniam perflant, glaciem facientes. Ventos autem congelatos non novimus, et si essent, non jam terras et mare perflare possent. — νιφόβλητος neque in Schneidri neque in Passovii libro vim inveni activam, quae expressa est Nonn. Dionys. 2, 529. νιφοβλήτων Βορέας. — Vocis πολύκητος sententia activa utrumque praeterit: πολυκήτων μερόπων Nonn. Dionys. 7, 55. — Omnino omissa sunt in lexicis: νεόπληκτος cf. s. v. κλαστός 2, 3, 1, 1. — νεοπλήκτου μέθης ebrietas, qua nuper eramus percussi. — νεόπνευστος, quod legimus Nonn. Dionys. 25, 549.

νεοπνεύστου νέκρου hominis rursus spirantis. *Falkenb.* scripsit νεοπλεύστοιο ignotum quoque lexicis. Sed quo tandem modo, ita legens, locum vertas? —

Seorsum ab his dicendum de significatione potentiali, quae a vocabulis in hoc genus incidentibus prorsus abhorret. Nunquam enim inveniuntur loci, ubi v. g. vocabulis ἡλιόκαυστος „qui sole uri potest“ aut θεόδομος „qui a deo domari potest“ declaratur. Herodot. 1, 193. καὶ ἡ μέγιστη τῶν διωρῶν ἐστὶ νησιπέρητος navibus trajici potest. codd. F. Pa. Pc. — Sine dubio huic scripturae praefenda est vulgata νησὶ περητὸς. Signo ὅφ' ἐν est παράδειον non σύνδειον. Utraque ceterum pars est integra. Cf. 1, 3, 1, 4. et Herodot. 5, 52. οὗρος δὲ Κιλικίης καὶ τῆς Ἀρμενίης ἐστὶ ποταμὸς νησὶ περητὸς, τῷ ὄνομα Εὐφρότης et in eodem capite ποταμοὶ δὲ νησὶ περητοὶ τέσσαρες διὰ ταύτης ῥέουσι. Utroque loco codices minime vacillant. — At sunt quaedam adjectiva, quorum vis occulte suggeritur, quaeque a potentialibus tenui modo significationis limite dividuntur. Atqui rei indicium non penitus delitescit. — Aristoph. enim Nub. 327. Strepsiades nubes invocat: ὦ πολυτίμητοι, quod „o saepissime veneratae“ nullo vertere possumus pacto, quis enim tam crebro jam nubes adoraverat? Idem valet de loco Pac. 978, ubi Trygaeus pacem: „ὦ πολυτιμήτη“ implorat. Formula ceterum erat deos obtestandi: „ὦ πολυτίμητοι“ cf. Ran. 326. 340. 401. Equit. 1387. Vesp. 995. Av. 668. etc., unde fiebat, ut vis primaria ita limaretur et obscuraretur, ut in significationem „venerandus“ abiret. Ita et similibus usus gliscebatur: πάγκλιαντος, πανδάκροντος, πολύκλιαντος, πανόδοντος etc. — In ἀξιοθέτης, ἀξιαπήγητος, ἀξιάγαστος, ἀξιέραστος, ἀξιάκουστος vis potentialis ex adjectivo ἀξιος emanat. —

A pronomine compositum est αὐτεπάγγελτος. — αὐτεπάγγελτος οὐδαὶς ἐς τὸν πόλεμον ἐμοὶ ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα, ἔξω σευ Herodot. 7, 29. — A praepositione et substantivo orditur ἐγχειρίθειος. τὸν ταῦτα μηχανησάμενον ἐγχειρίθειον παραδῶ 5, 106. —

§. 2. A particulis conjugata. —

I. Ab α inducta. — Adjectiva ab hac particula loquelari ordientia prolixè fluunt, fusam autem et abundantem eorum copiam perscrutati animum suspicio primo statim subiit intuitu, omnibus ea insigniri potestatibus. Significationes utique primariae sunt potentialis et passiva, quarum usus par est, ita quidem, ut discrimina inveniri prorsus nequeant, quibus eveniat, ut aliquot alterutro, multa autem utroque praedita sint significatu, ut ἀδικτος intactus et intactilis, ἀελπιος insperatus et in-

sperabilis, ἀτρωτος inviolatus et inviolabilis, ἀθαρτος autem ἀκλιτος passivam, et ἀνήκεστος ἀκλητος similia potentialem solam nacta sint vim. Quum potestates, quae in lexicis singulis adscriptae sunt vocabulis, exemplis examinatis comprobare simus coacti, nihilque igitur novi restiterit, quod admoveamus, reduviam curare nobis videamur jam dicta repetentes. Rei autem illius causa in sola ponenda est sermonis consuetudine, atque eodem modo, quo nos ungerufen quidem, sed nunquam unrufbar dicimus, et hac notione usuri eam circumimus, ita et Graeci unrufbar, unbegrabbar non uno exprimere potuerunt vocabulo. cf. II, 3, 2. —

Significatio activa hujus generis non minus fere frequens est, sed idem de ea, quod de simplicibus eandem vim prae se ferentibus, confitemur. φωνὰν ἀκούειν ψευδέων ἀγνωστον Pind. Ol. 6, 113. — ἀδύνατος, δυνατός inn. II. ἀδάκρυτος Eurip. Hec. 690. — ἀπανστος Aesch. Supp. 82. — ἀσφαδάστος Soph. Aj. 884. — ἀνάκλητος ibid. 959. — ἀρόβητος Oed. tyr. 904. — ἀψανστος ibid. 988. — ἀνόητος Herodot. I, 87. et simil. —

Neque desunt denique hujus ordinis vocabula, quae Participii Fut. Pass. significata sunt instructa. Eurip. Bacch. 911. Bacchus Pentheo mysteria intueri cupido: σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἂ μὴ χρεῶν ὄρᾳν — σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα tu conspiciere cupis, quae intueri non fas est, et assequi studes, quae appetere non debes (non appetenda). — Hel. 456. Menelaus, qui naufragus Aegyptum appulerat: ναυαγὸς ἦρω, ξένος, ἀσύλητον γένος „homo, quem violare nefas.“ Eodem modo interpretamur Eurip. Iphig. Taur. 1157. verba Thoantis, qui Iphigeniae, statuam deae momenti: τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάρθρων.

II. A particula inseparabili δυσ conjugata solam prae se ferunt potestatem potentialem, ut: δυσθέατος, δύσκλητος, δυσίατος et sexcenta ejusdem generis. Duo modo invenimus exempla, quae activo praedita sunt significato: δυσάκλητος Soph. Oed. tyr. 12. qui non facile dolores sentit i. e. durus, torpens; et δυσβάκτος Aesch. Pers. 575. valde lamentans. — Significatio horum adjectivorum passiva a linguae indole ac natura prorsus abhorret. —

III. Adjectiva, quorum pars prior particula est ἐν, activam, passivam, potentialem nanciscuntur intellectum. Soph. Aj. εἰγνωστος qui facile cognosci potest. Eurip. Bacch. 868. bene plicatus et εὔρητος Iphig. Aul. 420. bene ruens etc. —

His assumas ab ἄρι et ἔρι composita, quorum usum, praesertim quum antecedentium numerum consideraveris, pertenuem esse scias. ἀρίγνωτος cf. I, 2, 1. ἄρι-

ζήλωτος Aristoph. Equit. 1326. invidendus, ἀριδάκροντος Aesch. Pers. 944. lacrimis obrutus, et epicum ἀριδείκτος. Praeter haec quatuor nullum exstat in literis graecis exemplum. — ἐρίκλαντος sive ἐρίκλανστος cf. I, 2, 1. vehementer flens, ἐρίδματος Aesch. Agam. 1472. magnopere domans, ἐρίκλυτος Orph. Argon. 1028. clarissimus, ἐρίσκηπτος Plut. Q. S. 4, 2. valde percussus. ἐρίτυκτος Oppian. Cyneg. 4, 106. dissectus. Vocabulum ultimo loco nominatum in lexicis omissum. —

§. 3. *Ab aliis orationis partibus inducta.* —

Ea, quae a numeralibus ordiuntur, passiva praedita sunt potestate. ἡμίγλεκτος Theocr. Id. 2, 133. ἡμιδάκτος Oppian. Hal. 2, 287. ἡμιτέλεστος Cyneg. 3, 521. ἡμίθρανστος Anal. 1, 498. ἡμισπαστος ibid. 2, 89. τρίπαλτος Aesch. Sept. 993. τριέλικτος Anal. 1, 228. Nonn. Dionys. 38, 175. τριζέλικτος Maneth. apotelesm. 1, 197. τρικλωστος Anal. 2, 10. τριπόθητος ibid. 2, 119. 3, 120. τετραέλικτος ibid. 2, 23. δωδεκάγναμπος Pind. Ol. 3, 59. μυριόλεκτος Xenoph. Hell. 5, 2, 12. —

Agmen claudant duo a verbis composita activo percussa intellectu: ἀερισπόθητος Nonn. Dionys. 37, 294. ἀεξίφνητος ibid. 47, 68. —

§. 4. Ad calcem libelli quum jam sit decursum, sermo suboriatur de paucis illis, quae a significationibus initio particulae partis alterius tertiae in medio positae dissident. — ἀγενστος αἶων κακῶν Soph. Antig. 589. vita, quae mala nondum percepit. — Participii Perf. Act. significatione et haec sunt percussa: ἀπαστος non pransus. Ἀχιλλῆα ἀπαστον apud Bionem II. vacill. — διὸ καὶ ὁ τὸ σύνολον οὐ γενεσάμενος τροφῆς, κείται „ἄσιτος, ἀπαστος Athenae. 1, 43. Eadem potestate vox legitur h. Hom. Mercur. 168. οὐδὲ θεοῖσιν — νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἀπαστοι — αὐτοῦ τῆδε μένοντες etc. — His adjicias, quae Passov. s. v. affert. — πολυπλάνητος qui multum vagatus est. Herodotus de Atheniensibus et Lacedaemoniis loquitur et pergit: τὸ μὲν Πελασγικόν, τὸ δὲ Ἑλληνικόν ἔθνος καὶ τὸ μὲν οὐδαμῆ καὶ ἐξεχώρησε· τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα I, 56. Alter Pelasgicus populus, alter Hellenicus, et alter quidem nunquam excesserat sedibus, alter vero valde multumque vagatus erat. — ἀπρακτος qui nihil perfecit. — οἱ τ' ἐπικλητοὶ εὐπρεπῶς ἀδικοὶ ἐλθόντες, ἐδλόγως ἀπρακτοὶ ἀπίασι Thucyd. 4, 61. et evocati, qui infesto animo specioso tamen praetextu huc venerunt, re infecta abibunt. — ὁ δὲ κήρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπῆλθεν ἀπρακτος Thucyd. 4, 99. Atheniensium caduceator his auditis re infecta discessit. — οἱ μὲν Κορίνθιοι καὶ οἱ ἀπὸ Θοράκης πρέσβεις ἀπρακτοὶ ἀπῆλθον ead. signif. Thucyd. 5, 38. καὶ ἀπρακτοὶ ἀπῆλθον 5, 56.

ἀγανακτῶν δὲ ὁ μὲν Τισσαφέρνης, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἀπρακτοῦ 8, 44. — φοβούμενοι μὴ ἀπρακτοὶ ᾗσιν Xenoph. Hell. 2, 2, 13. metuentes, ne re infecta revertentur. — ἄθνητος „qui sacra non fecit.“ — ὥστε ἄθνητος ἀπῆλθεν Xenoph. Hell. 3, 2, 16. ut, re sacra non peracta, discederet. — πολὺλητος qui multum passus est. — καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυλήτσιο Λεάνδρον intell. ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης Musae. 330. Procella, quae lucernam exstinxit et vitam et amorem rapuit Leandri, qui multum erat passus. Idem vocabulum valet: Tryphiod. 462. et Nonn. Dionys. 7, 40. — ἀπόσσυτος profectus Tryphiod. 668. — Participii Fut. Act. vis huic inesse videtur: ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι Aesch. Agam. 803. vultus non risuros i. e. gaudium aspernantes cogentes. — Participii Praes. Pass. potestatem hoc videtur prae se ferre exemplum: οὐδέεις μ' ἀρέσκει νυκτὶ θανμαστὸς θεῶν Eurip. Hipp. 106. nemo deorum, qui nocte adoratur, mihi placet. —

Errata.

Pg. 7. v. 25. punctum post *Schneider* delend. 9, 3. lege afferre pro afferri. 11, 22. γνωτὰ pro γνωτα. 11, 31. afferend. pro affer. 12, 1. punctum post *Rigler* delend. 13, 4. esset pro erat. 14, 5. paralipomenis pro paralipomensis. 14, 12. violetur pro violatur. 15, 5. χρυσόδ. pro χρυσόδ. 16, 25. grammaticae pro grammicae. 21, 8. Ό pro Ο. 23, 10. καπάτωρ pro κ' απάτωρ. 25, 16. atque pro eorumque. 28, 30. ἐργαστέον pro ἐργαστέον. 30, 17. πολυνοπέι pro ποκνωπέι. 30, 22. δὲ pro δ'. 31, 10. ἀνθρώποισι pro ἀνθρώποισι. 33, 27. ἀστράγαλον pro ἀστάγαλον. 37, 13. ξυμμάχ. pro ζυμμάχ. 46, 30. σὶν pro σῶν. 46, 32. ὄρῶν pro ὄρῶν. 48, 3. αἰίρας pro αἰρας. 51, 16. οὐτ' pro οὐτ'. 61, 6. non deleatur. 66, 21. homo deleatur. 68, 21. faciendum pro ferendum. 69, 14. ἐστὶν pro ἐστιν. — Sunt praeterea fortasse alia quaedam, quae qua ratione placebit benevolus lector corriget.

Lexicon a *Papeo* compositum sero mihi venit in manus, quam cujus rationem habere potuissem.

Schulnachrichten.

Erster Abschnitt.

Allgemeine Lehrverfassung.

Prima.

Ordinarius: Herr Professor Dziadek;
nach dessen Abgang: Herr Professor Lindemann.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Die fünfte und sechste Periode der Litteraturgeschichte nach Koberstein. Verbesserung der Aufsätze und Leitung der freien Vorträge und der Privatlectüre. 2 St. Hr. Professor Lindemann.
- II. Lateinische Sprache. Cic. de off. lib. I. II. Die Erklärung lateinisch. Einiges wurde memorirt. Correctur der freien lateinischen Aufsätze und der zuweilen angefertigten Uebersetzungen aus dem Deutschen in das Lateinische. Extemporalien; Grammatik und zwar die syntaxis ornata nach Zumpt, erweiterte nach den Vorlesungen von Reisig und dem Lehrbuche von Hand. 6 St. Hr. Prof. Dziadek; später Hr. Oberlehrer Dr. Schulz. Leben und Gedichte des Horaz; die Oden des zweiten und dritten Buches mit Auswahl, von welchen mehrere memorirt wurden. 2 St. In zwei wöchentlichen außerordentlichen Stunden wurden die Schüler in die Satiren eingeführt. Brüggemann.

- III. Griechische Sprache.** Plat. Apol. und Euthyphro. Correctur deutsch = griechischer und griechisch = deutscher Uebersetzungen. Extemporalien; Grammatik nach Buttmann. 4 St. Brüggemann.
Hom. II. lib. XI. XII. XIII. mit besonderer Berücksichtigung des ionischen Dialects. Die Uebersetzung deutsch, die Erklärung lateinisch. 2 St. Hr. Prof. Dziadek; später Hr. Prof. Lindemann.
- IV. Französische Sprache.** Souvenirs, impressions, pensées et paysages pendant un voyage en Orient par Lamartine; von pag. 35 bis pag. 60. Grammatik nach Leloup. Correctur der schriftlichen Uebersetzungen; Versuche im Französischsprechen. 2 St. Hr. G. = L. Kattner; später Hr. D. = L. Dr. Schulz.
- V. Hebräische Sprache.** Leichtere und später schwerere Stücke aus dem Lesebuche von Gesenius wurden übersezt und namentlich in syntactischer Beziehung erklärt. Schriftliche Uebungen im Uebersetzen aus dem Hebräischen in das Lateinische. 2 St. Hr. Religions = Lehrer Thamm.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre.** 1.) Für die katholischen Schüler. Religionslehre des alten und neuen Bundes. 2 St. Hr. R. = L. Thamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Religionslehre nach Schmieder. Der Römerbrief und der Anfang der katholischen Briefe. 2 St. Hr. Superintendent Annecke.
- II. Philosophische Propädeutik.** Empirische Psychologie nach Biunde. 2 St. Hr. Prof. Lindemann.
- III. Mathematik.** Arithmetische Progressionen höherer Ordnung und figurirte Zahlen; die Zinseszins- und Renten-Rechnung; Entwicklung der Functionen in Reihen mit besonderer Berücksichtigung der Berechnung der Logarithmen und der goniometrischen Functionen. — Fortsetzung der in Secunda begonnenen Trigonometrie und die Kegelschnitte. 4 St. Hr. G. = L. Wichert. Als Lehrbücher waren in den Händen der Schüler: Leitfaden für den heuristischen Schulunterricht von Matthias und das Handbuch der allgemeinen Arithmetik von Brunert. In den drei oberen Classen wurde den Schülern außer manchen in der Schule bei Gelegenheit der vorgetragenen Lehrsätze gelösten Aufgaben alle drei Wochen eine größere häusliche Arbeit gegeben, welche von dem Lehrer corrigirt wurde.

- IV. Geschichte und Geographie. Geschichte des Mittelalters von dem Auftreten der germanischen Völkerschaften bis zur Entdeckung von Amerika. Wiederholung der neuern Geographie. 2 St. Hr. Prof. Junker.
- V. Physik. Die mathematische Geographie und die Anfangsgründe der populären Astronomie. Die Statik und Mechanik fester Körper mit der nöthigen mathematischen Begründung. Handbuch für Prima und Secunda: August's Auszug aus Fischer's mechanischer Naturlehre. 1 St. Hr. G. & L. Wichert.
- VI. Naturgeschichte. Wiederholung der wichtigsten Abschnitte. 1 St. Hr. G. & L. Haub.

S e c u n d a.

Ordinarius: Herr Professor Lindemann;
später: Herr Oberlehrer Dr. Schulz.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Poetik nach Dieckhoff. Correctur der Aufsätze und Leitung der freien Vorträge und der Privatlectüre. 3 St. Hr. Prof. Lindemann.
- II. Lateinische Sprache. Liv. hist. lib. III. — Cic. orat. in Catil. I. und pro Ligario. Die Catilinische Rede wurde vollständig memorirt und in Rücksicht auf Grammatik, Stilistik und Geschichte wiederholentlich nach allen Seiten durchgenommen. Correctur der schriftlichen Uebersetzungen in das Lateinische. Extemporalien; Grammatik nach Zumpt: die Lehre vom Gebrauche der Modi und Tempora; Wortstellung; Satzverbindung und Periodenbau. 6 St. Hr. Prof. Dziadek; später Hr. D. & L. Dr. Schulz. Virg. Aen. lib. V. und VI. 2 St. Brüggemann.
- III. Griechische Sprache. Xenoph. Cyrop. lib. V. und VI. Grammatik nach Buttman: nach der Wiederholung der unregelmäßigen Zeitwörter die Lehre von der Wortbildung und den Partikeln. Aus der Syntax die Abschnitte von S. 122. bis S. 139. Correctur der schriftlichen Uebersetzungen in das Griechische. — Homeri Odys. lib. I. II. und III. 6 St. Hr. Prof. Lindemann. Seit Pfingsten in Ober=Secunda: Iliad. lib. I. 2 St. Hr. Prof. Lindemann; in Unter=Secunda: Odys. lib. III. und IV. 2 St. Hr. D. & L. Dr. Schulz.

- IV. Französische Sprache. *Histoire de Charles douze par Voltaire*: liv. VII. und VIII. Grammatik nach *Leloup*: Formenlehre bis einschließlich die unregelmäßigen Zeitwörter und Einiges aus der Syntax. Correctur der schriftlichen Arbeiten. 2 St. Hr. Prof. Lindemann; später Hr. D. & L. Dr. Schulz.
- V. Hebräische Sprache. Die Formenlehre; Uebungen im Lesen und Uebersetzen nach *Gesenius*. 2 St. Hr. N. & L. Thamm.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre. 1.) Für die katholischen Schüler. Die Pflichtenlehre. 2 St. Hr. N. & L. Thamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Religionslehre nach *Rniewel*. Das Evangelium Matthäi. 2 St. Hr. Superint. Anneck.
- II. Mathematik. Gleichungen des ersten Grades mit mehreren Unbekannten; quadratische Gleichungen; die Kettenbrüche und unbestimmte Gleichungen des ersten Grades. Wiederholung der Lehre von der Aehnlichkeit und den Proportionen bei geradlinigen Figuren und beim Kreise; die Berechnung solcher Figuren und die Stereometrie. 4 St. Hr. G. & L. Wichert.
- III. Geschichte und Geographie. Geschichte der Römer bis zur Zerstörung des weströmischen Reiches. Wiederholung der Geographie Europa's. 3 St. Hr. Prof. Junker.
- IV. Physik. Electricität; Galvanismus; Magnetismus; Elektromagnetismus; Inductionsercheinungen; Erklärung der meteorologischen Phänomene und einzelne Abschnitte aus der physischen Geographie. 2 St. Hr. G. & L. Wichert.

T e r t i a .

Ordinarius: Herr Gymnasial-Lehrer Dr. Bender.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Die Lehre von den allgemeinen Eigenschaften des deutschen Stils nach *Siemer's* Abhandlung und zwar der erste und zweite Abschnitt. Uebungen im richtigen Lesen und Declamiren mit Benutzung des *Hülstet'schen* Lesebuches. Correctur der schriftlichen Arbeiten. 3 St. Hr. Prof. Junker.

- II. Lateinische Sprache.** Caes. commentt. de B. G. lib. I. II. — B. C. lib. II. zum Theil. 2 St. Aus Caes. B. G. wurden vier Capitel des ersten und zehn Capitel des zweiten Buches auswendig gelernt und an den memorirten Stoff die Regeln der Grammatik geknüpft. Grammatik nach Zumpt: die Lehre von dem Gebrauche der Casus, der Tempora und Modi; die Wortbildung der Nomina und Verba. Correctur der wöchentlichen schriftlichen Arbeiten. 4 St. Hr. G. = L. Dr. Bender.
- Ovid. Metamorph. nach Nadermann's Ausgabe lib. I. — IV. Einiges von dem Gelesenen wurde memorirt. Schriftliche metrische Arbeiten, 2 St. Hr. Dr. Moissizistzig.
- III. Griechische Sprache.** Aus dem Lesebuche von Jacobs die Aesopischen Fabeln, die Naturgeschichte und Länder- und Völkerkunde. Xenoph. Anab. lib. III. und IV. zum Theil. — Wiederholung des Pensums der vorhergehenden Classe; darauf: die Zeitwörter auf *μι* und die unregelmäßigen Verba nach der Buttman'schen Grammatik. Correctur der wöchentlichen schriftlichen Arbeiten. 6 St. Hr. G. = L. Dr. Bender.
- IV. Französische Sprache.** Die Formenlehre bis zu den unregelmäßigen Zeitwörtern nach *Leloup*. Aus Numa Pompilius par *Florian* Theile des zweiten und dritten Buches. Correctur der schriftlichen Uebersetzungsversuche. 2 St. Hr. G. = L. Dr. Bender.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre.** 1.) Für die katholischen Schüler. Die Pflichten in den besondern Verhältnissen der Menschen zu einander; die Lehre von der Tugend und von der Sünde. Der Inhalt der Bücher des A. und N. T. 2 St. Hr. N. = L. Thamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Glaubenslehre nach Weiß. Biblische Geschichte des A. T. nach Preuß. 2 St. Hr. Superint. Annecke.
- II. Mathematik.** Die Rechnung der Potenzen mit ganzen positiven und negativen Exponenten; Ausziehen von Quadrat- und Kubikwurzeln; Gleichungen des ersten Grades mit einer unbekanntem Größe; Wiederholung der Congruenz der Dreiecke; Gleichheit geradliniger Figuren aus Grundlinie und Höhe; Verwandlung der Figuren; die Lehre vom Kreise. 4 St. Hr. G. = L. Wichert.
- III. Geschichte und Geographie.** Deutsche und vaterländische Geschichte mit Berücksichtigung des Wichtigsten aus der Geschichte der übrigen Länder von

- Europa bis zur französischen Revolution. Geographie von Deutschland und Preußen und den übrigen Staaten Europa's. 3 St. Hr. Prof. Junker.
- IV. Naturgeschichte. Die Rückgraththiere. 2 St. Hr. G. & L. Haub.

Q u a r t a.

Ordinarius: Herr Gymnasial-Lehrer Kattner.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Nach der Hoffmann'schen Grammatik die Lehre von dem einfachen Satze. Uebungen im richtigen Lesen und Declamiren nach Hülstett's Sammlung. Correctur der schriftlichen Arbeiten. 3 St. Hr. Prof. Junker.
- II. Lateinische Sprache. Grammatik nach Zumpt: Syntax der Casus; die Frageätze und die Lehre von dem Accusativ mit dem Infinitiv. Aus Dronke's Uebersetzungsbuche wurden dem Unterrichtsgange in der Grammatik entsprechende Beispiele zum Uebersetzen gestellt, später auch aus Döring's Anleitung etwa zwanzig Stücke durchgenommen. Aus Corn. Nepos: Pausanias, Cimon, Lysander, Alcibiades, Thrasylbulus, Conon, Dion, Iphicrates und Chabrias. Statt der loci memoriales ist der Miltiades ganz und der Anfang des Themistocles auswendig gelernt und nach allen Seiten erklärt worden. Phaedri fabulae 1—8. 9 St. Hr. G. & L. Kattner.
- III. Griechische Sprache. Aus der Buttman'schen Grammatik die Formenlehre bis zu den Zeitwörtern auf μ . Die auf den ersten 36 Seiten enthaltenen Stücke in dem griechischen Lesebuche von Jacobs sind übersetzt und großen Theils auswendig gelernt, auch leichte Sätze aus dem Deutschen griechisch nachgebildet worden. 6 St. Hr. G. & L. Kattner.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre. 1.) Für die katholischen Schüler. Wiederholung der Lehre von den heiligen Sacramenten; die vier letzten Dinge; die Pflichten gegen Gott, gegen sich selbst und gegen den Nächsten. Lehrbuch: Dntrup. Die sonn- und festtäglichen Episteln wurden erklärt und auswendig gelernt. 2 St. Hr. R. & L. Schamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Glaubenslehre: fortgesetzte Erklärung des 2. Hauptstücks aus dem luth.

- III. dem Katechismus. Biblische Geschichte des N. T. nach Küster's Lehrbuche. 2 St. Hr. Rector Kroll.
- II. Mathematik. Wiederholung der Rechnungsarten des bürgerlichen Lebens; Dezimalbrüche; Rechnung mit entgegengesetzten und algebraischen Größen; Formenlehre; Einleitung in die Geometrie und einzelne leichtere Sätze. 3 St. Hr. G. & L. Wichert.
- III. Geschichte und Geographie. Geschichte der Orientalen und Griechen bis zur Theilung der Monarchie Alexander's des Großen. Geographie Europa's mit Ausschluß von Deutschland und Preußen. 3 St. Hr. Prof. Junker.
- IV. Naturgeschichte. Die Schleimthiere und Insecten. 2 St. Hr. G. & L. Haub.

Q u i n t a.

Ordinarius: Herr Gymnasial-Lehrer Haub.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Lesen und Erklären der in dem betreffenden Theile der Hülfert'schen Sammlung enthaltenen Stücke; Einübung der vorzüglichsten Regeln an dem Gelesenen; schriftliches und mündliches Wiedererzählen; Gedächtniß- und Declamirübungen. 4 St. Hr. G. & L. Haub.
- II. Lateinische Sprache. Wiederholung der Formenlehre; Bildung der Perfecta und Supina; die Lehre von der Convenienz und von der Rection der Casus nach Zumpt's Auszug. Correctur der Arbeiten. Aus dem Ellendt'schen Lesebuche wurde der zweite Cursus übersetzt und zum Theil memorirt. 10 St. Hr. G. & L. Haub.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre. 1.) Für die katholischen Schüler. Glaubenslehre: von der Heiligung bis zur Lehre von den vier letzten Dingen. Lehrbuch: Dnstrup. Biblische Geschichte von Salomon bis auf Christus. Erklärung und Auswendiglernen der sonn- und festtäglichen Evangelien. 2 St. Hr. R. & L. Thamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Pflichtenlehre: Erklärung des 1. Hauptstücks des luth. Katechismus. Fortsetzung der Erklärung der biblischen Geschichte des N. T. 2 St. Hr. Rector Kroll.

- II. Rechnen. Die Lehre von den gemeinen und Dezimalbrüchen; einfache und zusammengesetzte Regel von dreien, verbunden mit schriftlichen Uebungen und Kopfrechnen. 4 St. Hr. Dr. Moiszißstzig.
- III. Geschichte und Geographie. Biographische Erzählungen aus der mittlern und neuern Geschichte. Handbuch: Welter. — Beschreibung sämmtlicher Länder Europa's mit besonderer Hervorhebung von Deutschland. Die hydrographischen und orographischen Verhältnisse wurden sorgfältig berücksichtigt und an der Tafel veranschaulicht; auch fertigten die Schüler von jedem durchgenommenen Lande zu Hause eine Charte. 3 St. Hr. G. = L. Dr. Bender.
- IV. Naturgeschichte. Eintheilung der Naturgeschichte und Einleitung in die Zoologie. 2 St. Hr. G. = L. Haub.

S e r t a.

Ordinarius: Herr Dr. Moiszißstzig.

A. Sprachen.

- I. Deutsche Sprache. Aus der Hülstett'schen Sammlung wurden Stücke gelesen, erklärt, wiedererzählt und an die Tafel geschrieben. Hieran schlossen sich orthographische und Denkübungen und das Nothwendigste aus der Grammatik. Anfertigung schriftlicher Arbeiten und wöchentliches Auswendiglernen eines geeigneten Stückes. 4 St. Hr. Dr. Moiszißstzig.
- II. Lateinische Sprache. Grammatik nach Zumpt's Auszüge und zwar die Etymologie mit Auswahl. Aus Ellendt's Lesebuche wurden die Stücke des ersten Cursus übersetzt und wöchentlich zwei schriftliche Arbeiten angefertigt. Nadermann'sche Wurzelwörter und ausgewählte Sätze zur Einübung der Formenlehre wurden auswendig gelernt. 10 St. Hr. Dr. Moiszißstzig.

B. Wissenschaften.

- I. Religionslehre. 1.) Für die katholischen Schüler. Glaubenslehre: von dem Daseyn Gottes bis zur Lehre von der Heiligung. Biblische Geschichte des A. T.: von der Schöpfung bis zur Babylonischen Gefangenschaft. Lehrbücher: Dntrup und Rabath. 2 St. Hr. G. = L. Thamm. — 2.) Für die evangelischen Schüler. Auswendiglernen der 5 Hauptstücke des

- luth. Katechismus mit besonderer Erklärung des 3. Hauptstücks. Lehre vom Gebete. Biblische Geschichte des N. T. 2 St. Hr. Rector Kroll.
- II. Rechnen. Die vier Species in unbenannten und benannten, in ganzen und gebrochenen Zahlen. Das Kopfrechnen wurde bei allen Rechnungsarten vorzugsweise berücksichtigt. 4 St. Hr. G. v. H. v. L. Dssowski.
- III. Geschichte und Geographie. Biographische Erzählungen aus der alten Geschichte. Handbuch: Welter. Die nothwendigsten geographischen Vorbegriffe; Oceanbeschreibung; hydrographische und orographische Beschreibung von Europa; Veranschaulichung durch Umrisse an der Tafel. Versuche im Charzeichnen. 3 St. Hr. G. v. L. Dr. Bender.
- IV. Naturgeschichte. Allgemeine Uebersicht der drei Reiche; ausführlicher die Säugethiere und Vögel. 2 St. Hr. Dr. Mojszisztyg.

Fertigkeiten.

1. Schönschreiben in Sexta und Quinta in je drei wöchentlichen Stunden nach Heinrig's Vorschriften.
2. Zeichnen in Sexta, Quinta und Quarta in je zwei wöchentlichen Stunden und zwar in den beiden untern Classen nach Schmid's Methode, in der Quarta nach Vorlegeblättern.
3. Singen in den vier untern Classen in je zwei wöchentlichen Stunden. — Einübung von Kirchengesängen und Gesellschaftsliedern mit den besten Sängern aus allen Classen in einer wöchentlichen Stunde.
4. Gymnastische Uebungen der Schüler aller Classen Mittwochs und Sonnabends von 5 bis 7 Uhr.
Herr Gymnasial-Hülf's-Lehrer Dssowski.

V e r o r d n u n g e n .

1. Aufforderung, den wegen eines an seinem Director verübten Frevels relegirten und dem betreffenden Königl. Oberlandesgerichte zur Bestrafung überwiesenen Gymnasiasten N. N. in keines der Gymnasien oder Progymnasien aufzunehmen. Königsberg, den 22. August 1843.
2. Mit der Königl. Dänischen Regierung ist ein gegenseitiger Schul-Programmen-

- Austausch eingeleitet und daher sind vom Jahre 1844 ab 40 Exemplare des Programms mehr einzusenden. Königsberg, den 1. November 1843.
3. Die Directoren der Gymnasien sollen für den Fall ihrer Abwesenheit während der Ferien über die Art ihrer Stellvertretung Anzeige machen. Königsberg, den 9. November 1843.
 4. Bei der Wahl neuer Lehrbücher soll mit Sorgfalt verfahren und die Genehmigung für dieselben eingeholt werden. Königsberg, den 14. Dezember 1843.
 5. Das Königl. Ministerium hat unter dem 12. Dezember 1843 die Anordnung vom 29. Januar 1835 wiederholt, daß das den Abiturienten nach der Prüfung zuerkannte Zeugniß rücksichtlich des Urtheils über Fleiß und Betragen abgeändert werden soll, wenn der Abiturient zwischen der Prüfung und förmlichen Entlassung sich über die Schulordnung in strafbarer Weise hinwegsetzt. Königsberg, den 9. Februar 1844.
 6. Wegen Ueberfüllung der untern Classen ist an eine Theilung derselben zu denken. Der Director wird zu Vorschlägen über eine in dieser Beziehung zu treffende Anordnung veranlaßt. Königsberg, den 13. April 1844.
 7. Des Herrn Ministers Excellenz haben behufs der weitem Ausführung der Allerhöchsten Cabinetsordre vom 6. Juni 1842 unter dem 7. Februar c. die Gesichtspunkte näher bezeichnet, nach welchen den bereits vorhandenen Turn-Anstalten eine allgemeine Verbreitung und bestimmte Richtung zu geben und überhaupt diese wichtige Angelegenheit ferner zu behandeln ist. Dem Director werden in Folge des bezeichneten Erlasses mehrere Eröffnungen gemacht. Königsberg, den 13. April 1844.
 8. Da zufolge der Allerhöchsten Ordre vom 6. Juni 1842 die Leibesübungen als ein nothwendiger und unentbehrlicher Bestandtheil der männlichen Erziehung in den Königlich Staaten förmlich anerkannt werden sollen, so folgt hieraus, daß auch die Theilnahme an diesen Uebungen von allen Schülern als Regel vorzusetzen und nur auf die motivirte Erklärung der Eltern oder ihrer Stellvertreter, daß sie die Theilnahme ihrer Angehörigen nicht wollen, eine desfallige Dispensation und zwar in ähnlicher Art, wie dies bei den einzelnen andern Unterrichtsgegenständen, namentlich unter gewissen Bedingungen auch bei einem integrierenden Theile des Gymnasial-Unterrichts, dem Griechischen, geschieht, zu ertheilen ist. Königsberg, den 11. Mai 1844.
 9. Des Königs Majestät haben mittelst Allerhöchster Cabinetsordre vom 19. April c. zu bestimmen geruht, daß auf den Universitäten, mit Ausnahme der Universität

Königsberg, für welche die bisherige Einrichtung beizubehalten ist, ingleichen auf der Academie zu Münster die Herbstferien zwei Monate, vom 15. August bis zum 14. October, die Osterferien dagegen nur drei Wochen und zwar, wenn Ostern in den Monat März fällt, vom Sonntage Palmarum bis zum Sonntage Misericordias domini, und wenn Ostern in den Monat April fällt, vom Sonntage Judica bis zum Sonntage Quasi modo geniti dauern sollen. Dieser Allerhöchste Befehl wird dem Gymnasium mit dem Auftrage bekannt gemacht, den Schluß des Winter- und Sommer-Semesters so einzurichten, daß die zur Universität abgehenden Schüler einige Zeit vor dem gesetzlichen Anfange der Vorlesungen an dem betreffenden Universitäts-Orte sich einfinden können. Königsberg, den 21. Mai 1844. Die in dem vorigen Programm pag. 35. Nro. 7. mitgetheilte Ferien-Ordnung der hiesigen Lehranstalt entspricht bereits der obigen Anforderung.

10. Das Königliche Ministerium hat angeordnet, daß die Schüler, deren Reise von den Directoren und Lehrern der Gymnasien in Zweifel gezogen wird, bewogen werden, sich der Prüfung nicht eher zu unterwerfen, als bis sie dieselbe mit Ehren bestehen können. Der Director wird wiederholt verpflichtet, bei den Beförderungen in die Secunda und Prima die gebührende Strenge zu beobachten und namentlich auch auf die Leistungen im Französischen das nöthige Gewicht zu legen. Königsberg, den 11. Juli 1844.
11. Die Bestimmungen der Königlichen Ministerien des Krieges und des Innern resp. vom 15. April und 19. Nov. v. J., — nach welchen diejenigen jungen Leute, welche zum einjährigen freiwilligen Militairdienste berechtigt zu seyn glauben, sich spätestens bis zum 1. Mai desjenigen Jahres, in welchem sie ihr 20. Lebensjahr zurücklegen, bei den Departements-Prüfungs-Commissionen zu melden haben, diejenigen Militairpflichtigen aber, welche zu dem gedachten Dienste berechtigt gewesen wären und es auf ihre Aushebung haben ankommen lassen, bevor sie jenen Dienst in Anspruch genommen, und erst um nachträgliche Zulassung zu demselben bitten, in keinem Falle weiter berücksichtigt werden, dieselben vielmehr der allgemeinen Ersakaushebung anheimfallen sollen, — sind durch die Amtsblätter der Königlichen Regierungen zur allgemeinen Kenntniß gebracht worden. Dessenungeachtet sind in neuerer Zeit namentlich von Studirenden und von Schülern der höhern Lehranstalten so auffallend viele Anträge in beiden Beziehungen gemacht worden, daß das Oberpräsidium im Einverständniß mit dem Königl. Generalcommando des 1. Armeecorps sich veranlaßt sieht, hiermit

ausdrücklich zu erklären, daß jedem derartigen fernern Antrage die Genehmigung versagt werden wird, wenn diesem nicht solche Gründe zur Seite stehen, für welche das Ministerial-Rescript vom 15. Januar 1839 Ausnahmen von der allgemeinen Regel gestattet, zu denen aber bloße Versäumniß und die Entschuldigung, mit den gesetzlichen Bestimmungen nicht bekannt gewesen zu seyn, in keinem Falle zu zählen ist. — Das Gymnasium wird von diesem Erlaß des Königlichen Oberpräsidiums mit der Aufforderung in Kenntniß gesetzt, den Inhalt desselben den in das militairpflichtige Alter tretenden Schülern bekannt zu machen. Königsberg, den 20. Juli 1844.

Zweiter Abschnitt.

Chronik des Gymnasiums.

Das verstoffene Schuljahr nahm am 2. October v. J. mit einem Hochamte in der Gymnasial-Kirche seinen Anfang.

Der hohe Geburtstag Sr. Majestät des Königs wurde am 14. October v. J. durch Declamationen und Gesänge der Schüler und durch eine Festrede des Herrn Gymnasial-Lehrers Dr. Bender feierlich begangen. Vorher nahmen Lehrer und Schüler an einem kirchlichen Acte Theil.

Am 20. October v. J. ließ der auf einer Durchreise hier übernachtende Herr Oberpräsident Böttcher, Ritter etc., den Director der Anstalt noch am Abende zu sich berufen und hatte die Gewogenheit, in der gewohnten freundlichen Weise und in lebhaftester Theilnahme mit demselben über die Interessen des Gymnasiums Rücksprache zu nehmen.

Unter dem 15. Januar d. J. ging dem Director von dem hiesigen Wohlthätlichen Magistrate folgendes Schreiben zu: „Da bei der am 12. d. M. hier Statt gefundenen Feuersbrunst viele Schüler des hiesigen Gymnasiums und namentlich der obern Classen bei dem Retten von Sachen wie bei dem Löschen sehr tüchtige Hülfe geleistet haben, so versehen wir nicht, das Anerkenntniß und den Dank der Commune auszusprechen und Ew. etc. zu bitten, beide zur Kenntniß der Schüler gefälligst zu bringen. Conitz, den 15. Januar 1844. Der Magistrat.“ Auch das Königliche Hochlöbliche Provinzial-Schul-Collegium, welchem der notwendige Ausfall

der Unterrichtsstunden am 12. und 13. Januar berichtet worden war, hat von dem bei dem Brande gezeigten löblichen Eifer der Schüler Kenntniß genommen.

Für den am 17. Februar c. in Glas gestorbenen Herrn Gymnasial-Director Dr. Joseph Müller, welcher als Vorsteher das innere und äußere Wohl der hiesigen Lehranstalt von Ostern 1819 bis zum Herbst 1829 mit unermüdetem Streben und in glühendem Eifer für das Werk der Erziehung und Bildung gefördert hat, wurde in der Gymnasial-Kirche, also an derjenigen heiligen Stätte, welche der Hingeshiedene so oft zur eigenen Erbauung und zur Hebung und Förderung des Kirchengesangs und Orgelspiels betreten hatte, am 28. e. m. ein feierliches Seelenamt gehalten. Ave pia anima! — Diese wenigen Zeilen zur Vervollständigung der Chronik im Jahresberichte der Anstalt vom Jahre 1830.

In den Tagen vom 31. März bis zum 2. April c. nahm der Geheime Regierungs- und vortragende Rath in dem Ministerium der Geislichen, Unterrichts- und Medizinal-Angelegenheiten, Herr Dr. Brüggemann, Ritter u., von den innern und äußern Verhältnissen unserer Anstalt Kenntniß und machte in einer außerordentlichen Lehrer-Conferenz die einzelnen Lehrgegenstände und die Art ihrer Behandlung zum Gegenstande der Erörterung.

Am 23. Mai c. wurden die gymnastischen Uebungen aller Schüler des Gymnasiums unter der unmittelbaren Leitung des Gymnasial-Hülfs-Lehrers Ossowski und in Gegenwart des Directors sowie des inspicirenden Mitgliedes des Lehrer-Collegiums auf dem für diesen Zweck eingerichteten Convictplaz eröffnet.

Dem Wohlloblichen Magistrate hiesiger Stadt, welcher am 9. Juli c. dem Vorsteher der Anstalt zu seiner fünfjährigen amtlichen Thätigkeit in Coniz in unerwarteter und überraschender Weise durch eine Deputation seinen Glückwunsch darzubringen die Gewogenheit hatte, spricht der Director den verbindlichsten Dank aus.

Das heilige Abendmahl wurde am 30. November v. J., am 21. April und 1. August d. J. gefeiert. Den Herren Geislichen, welche bei Spendung des h. Fußsacramentes ihre gewohnte erfreuliche Theilnahme auch in diesem Schuljahre bethätigt haben, sieht sich die Anstalt zur Abstattung des wohl verdienten Dankes verpflichtet. Der Herr Religionslehrer Thamm bereitete in außerordentlichen Stunden während des ganzen Schuljahres mehrere Schüler zur Theilnahme an der ersten h. Communion vor, welche am 11. August c. gefeiert wurde.

Der Morgen des 28. Juli d. J. brachte die Schreckensnachricht von dem veruchten Attentate auf das theuere Leben unseres vielgeliebten Königs, von dessen ge-

heiligtem Haupte der Herr der Heerscharen in seiner Gnadenfülle die drohendste Gefahr abgewendet hatte. Der Religionslehrer gedachte der gräßlichen That am Schlusse seiner Predigt und die kirchliche Versammlung dankte Gott unter Aussetzung des Sanctissimum in inbrünstigem Gebete und durch Absingung des Te Deum für die wunderbare Errettung des allverehrten Landesvaters. Am andern Morgen versammelte der Director die sämmtlichen Schüler der Anstalt, theilte in Anwesenheit der Lehrer die betreffenden hochwichtigen Zeitungsdocumente mit und ließ nach einer kurzen Reflexion mit Herz und Mund ein Danklied zum Preise der erbarmenden Huld und Liebe des Allerhöchsten anstimmen. Gott segne, Gott erhalte lange, lange den seinem beglückten Volke neu geschenkten König und Herrn!

Die durch den Austritt des Oberlehrers Nieberding entstandene Lücke ist laut Verfügung des Vorgesetzten Provinzial-Schul-Collegiums vom 30. October und mit Genehmigung des Hohen Ministeriums vom 30. September pr. durch Aufrücken der Lehrer Wichert und Haub resp. in die siebente und achte und des bisherigen Hilfslehrers Dr. Joseph Bender in die neunte ordentliche Lehrersstelle ausgefüllt worden. Letzterer wurde in seiner neuen Eigenschaft am 6. November v. J. unter Hinweisung auf den am 25. April 1843 abgelegten Amtseid in das Lehrer-Collegium eingeführt und nach Behändigung der Bestallung den versammelten Schülern vorgestellt. — Herr Dr. Joseph Bender, am 30. Juli 1815 in Meschede im Rgbz. Arnberg geboren, auf dem Progymnasium zu Brilon und auf dem Gymnasium zu Arnberg zu den academischen Studien vorbereitet, bezog im Herbst 1836 mit dem Zeugniß der Reife die Universität Bonn, widmete sich daselbst dem Studium der Philologie, war längere Zeit ordentliches Mitglied des Seminars und erwarb nach bestandnem Examen und nach öffentlicher Vertheidigung seiner Dissertation: *morum doctrinae apud Hesiodum initia* — am 15. August 1840 die philosophische Doctorwürde sowie auch in demselben Monat durch Ablegung der vorschriftsmäßigen Prüfung die Lehrfähigkeit. Das Probejahr hielt derselbe bei dem schon gedachten Gymnasium in Arnberg und blieb dort auch während des folgenden Schuljahres thätig, bis ihm im October 1842 eine sogenannte Præceptor bei dem Gymnasium in Paderborn übertragen wurde, welche er im April 1843 mit der Hilfslehrersstelle des hiesigen Gymnasiums vertauschte. Die von ihm ausgearbeitete Geschichte der Stadt Warstein in Westphalen befindet sich unter der Presse und eine Untersuchung über die deutschen Ortsnamen in geographischer, historischer und sprachlicher Hinsicht ist zum Drucke vorbereitet.

Die erledigte Hilfslehrerstelle wurde dem Herrn Dr. Heinrich Moisißstzig vom 1. October pr. ab übertragen.

Mit dem Schlusse des Winter-Halbjahres schied nach ein und zwanzigjähriger segensreicher und treuer Amtsführung aus dem Verbande der Anstalt der Herr Oberlehrer Professor Dziadek, um zu einem umfangreichern Berufe, zur Uebernahme des Directorates des Königlichen Gymnasiums in Trzemeszno, überzugehen. Am 30. März c. wurde derselbe in der Versammlung der Lehrer und Schüler seiner bisherigen Pflichten durch den Director entbunden, welchem es zur Freude aber auch zum Schmerze gereichte, an die nachstehende ehrenvolle Entlassung den aufrichtigsten Abschiedsgruß mit den besten Wünschen für des lieben Amtsgenossen neue Zukunft zu knüpfen. „Nachdem Euer Wohlgeboren von des Königs Majestät zum Director des Gymnasiums in Trzemeszno ernannt worden sind, entlassen wir Sie mit dem Ablauf des gegenwärtigen Semesters aus Ihren bisherigen Verhältnissen beim Gymnasium zu Conitz und geben Ihnen ein beifälliges Anerkenntniß über Ihre mehrjährige erfolgreiche Wirksamkeit an der dortigen Anstalt bei Ihrem Abgange hierdurch gern zu erkennen. Königsberg, den 24. März 1844. Königliches Provinzial-Schul-Collegium. Böttcher. An den designirten Gymnasial-Director, Herrn Professor Dziadek, Wohlgeboren in Conitz.“ Die Einwohner der Stadt Conitz ehrten den Scheidenden durch ein Festmahl, bei welchem sich in vielfacher Weise die allgemeine Liebe und Achtung kund gab, dessen sich Herr Professor Dziadek auch in weitem Kreise erfreute.

Das Königliche Hochlöbliche Provinzial-Schul-Collegium benachrichtigte unter dem 24. März c. den Berichterstatter, daß mit Genehmigung des hohen Vorgeordneten Ministeriums vom 14. e. m. der bisherige dritte Oberlehrer, Professor Lindemann, zum zweiten und der bisherige ordentliche Lehrer am Gymnasium in Arnsherg, Dr. Schulz, zum dritten Oberlehrer der hiesigen Anstalt ernannt worden sey. Dieser traf am 7. Mai hier ein, trat am 13. seine amtlichen Functionen an und wurde am 19. Juni, nach einem kirchlichen Acte, vor dem Lehrer-Collegium und den Schülern unter Hinweisung auf die frühere eidliche Verpflichtung und unter Ueberreichung der Ausstellungsurkunde in sein Amt feierlich eingeführt. Der Director entwickelte in seinem den neuen Amtsgenossen einweisenden Vortrage die Lichtseiten des Lehrstandes und der Oberlehrer Dr. Schulz verbreitete sich über den wohlthätigen Einfluß der Humanitätsstudien. — Herr Dr. Ferdinand Schulz, geboren den 25. März 1814 zu Necklinghausen im Rgbz. Münster, von dem dortigen Gymnasium mit dem Zeugniß Nro. I. im Herbst 1832 entlassen, studirte in

Bonn Philologie bis zum Herbst 1834 und war ordentliches Mitglied des dortigen philologischen Seminars. Nachdem ihm am 3. August 1834 für die Lösung der Preisfrage: *de vita Sophoclis poetae* — die Palme zuerkannt worden war, ging er zur Fortsetzung seiner Studien nach Berlin, wurde daselbst am 23. Dezember 1835 von der philosophischen Facultät nach bestandnem Examen und nach öffentlicher Disputation graduiert und erwarb gegen Ende Februars 1836 in der Lehrer-Prüfung vor der Königlich Wissenschaftlichen Prüfungs-Commission die unbedingte *facultas docendi*. Nach Beendigung des bei dem Gymnasium in Necklinghausen von Ostern 1836 bis dahin 1837 abgehaltenen Probejahres machte er in den nächsten Herbstferien eine Reise nach Belgien und Frankreich und hielt sich mehrere Wochen in Paris auf, kehrte dann nach seiner Vaterstadt zurück und setzte seine practische Thätigkeit bei dem dortigen Gymnasium bis Ostern 1839 fort, wo er nach dem Abgange des Berichterstatters als ordentlicher Lehrer des Gymnasiums in Arnsberg angestellt wurde. Hier wirkte er fünf Jahre in allen Classen und ertheilte auch den Schülern der obern Bildungsstufe in außerordentlichen Stunden Unterricht im Englischen, bis er auf Grund höherer Berufung in sein hiesiges Lehramt eintrat. Herr Oberlehrer Dr. Schulz hat folgende Schriften verfaßt:

1. *De vita Sophoclis poetae. Commentatio ab amplissimo ordine philosophorum in academia Borussia Rhenana praemio ornata.* Berolini. 1836.
2. Lateinische Synonymik, zunächst für die oberen Classen der Gymnasien. Arnsberg. 1841. Zweite Ausgabe 1844.
3. *M. T. Ciceronis orationes quatuordecim. Praemissa Ciceronis vita etc.* Arnsbergae. 1843.

An kleinern Abhandlungen und Recensionen sind erschienen:

1. *Προδύξαι Χελιδνος* im Rhein. Museum für Philologie. Bonn. 1837.
2. Recension von Grysar's Handbuch lateinischer Stilübungen für die oberen Classen.
3. Recension von Seebode's Scholien zu *Q. Horatius Flaccus* im Museum des Rheinisch-Westphälischen Schulmänner-Vereins. Münster. 1841.
4. Recension von Kühner's Schulgrammatik der lat. Sprache in den Jahrbüchern für Philologie und Pädagogik von Jahn und Klog. Leipzig. 1843.

Dritter Abschnitt.

Statistische Uebersicht.

Während des verfloffenen Schuljahres haben am Unterrichte Theil genommen in

Prima	27	Schüler
Secunda	43	"
Tertia	56	"
Quarta	59	"
Quinta	59	"
Sexta	71	"

Summa 315 Schüler.

Aufgenommen wurden 76, abgegangen sind aus Prima 1, aus Secunda 2, aus Tertia 2, aus Quarta 4, aus Quinta 2, aus Sexta 2 Schüler. Durch den Tod hat die Anstalt vier hoffnungsvolle und brave Zöglinge, die Tertianer August Gerike aus Lauenburg und Jacob Kowalski aus Löbau, sowie die Sextaner Joseph Dkuniewski aus Sarnowo und Bernhard Haub aus Conitz verloren. Der erstere kehrte von den Seinigen aus der Heimath nicht zurück; die drei letztern starben in Conitz und wurden unter allgemeiner Theilnahme an den Ort ihrer Ruhestätte geleitet. Die Begräbniskosten für Kowalski und Dkuniewski haben die Schüler des Gymnasiums mit gewohnter Bereitwilligkeit und Hingebung bestritten.

Auf Grund der schriftlichen und der unter dem Voritze des Herrn Provinzial-Schulrathes Dr. Lucas als Königl. Commissarius am 9., 10. und 12. August d. J. abgehaltenen mündlichen Prüfung erkaunte die Abiturienten-Prüfungs-Commission folgenden Schülern der Prima das Zeugniß der Reife zu:

Namen.	Alter.	Geburtsort.	Con- fession.	war in Prima.	Studium.	Univer- stät.
1. Johann Cajewicz .	22½ J.	Dt. Crone	kath.	2 J.	Theologie	Pelplin.
2. Joseph Dobbek .	26 J.	Harmsdorf	kath.	2 J.	Theologie	Breslau.
3. Wilhelm Fuhrmann	22½ J.	Bublig	evang.	2 J.	Medizin	Bonn.
4. Johann Gosheniecki	26 J.	Mirotken	kath.	2 J.	Theologie	Pelplin.
5. Ferdinand Kugler	20½ J.	Hammerstein	evang.	2 J.	Medizin	Greiß- walde.

N a m e n.	Alter.	Geburtsort.	Con- fession.	war in Prima.	Studium.	Univer- sität.
6. Johann von Lebinski	25 J.	Vorzeſtow- ska Hutta	kath.	3 J.	Cameralia	Berlin.
7. Joseph Mannia .	24½ J.	Sprauden	kath.	2 J.	Theologie	Münster.
8. Albert Dſſowicki .	25 J.	Bladau	kath.	2 J.	Theologie	Pelplin.
9. Louis Paſt .	21 J.	Trachenberg	evang.	2 J.	Theologie	Königsb.
10. Paul Ratkowiſki .	28 J.	Erzbien	kath.	2 J.	Theologie	Pelplin.
11. August Nidel .	22 J.	Coniſ	evang.	2 J.	Cameralia	Bonn.
12. Julius Senger .	22 J.	Pr. Star- gardt	evang.	2 J.	Cameralia	Königs- berg.
13. Anton von Styp- Kefowiſki .	22 J.	Bütow	kath.	2 J.	Theologie	Pelplin.

Ueber das Reſultat der Prüfung des vierzehnten Abiturienten wird die Entſcheidung des Vorgeordneten Provinzial-Schul-Collegiums erwartet.

Die Unterrichtsmittel ſind aus der feſtgeſetzten Summe vermehrt worden. An Geſchenken erhielt die Bibliothek des Gymnaſiums von Sr. Majestät dem Könige:
1) Ein Exemplar des von dem Prof. Dieſe in zwei Bänden herausgegeben Werkes über die Philoſophie des Ariſtoteles.

Von dem Hohen Miniſterium der Unterrichts-Angelegenheiten:

- 2) Ein Exemplar des in vier Bänden enthaltenen deutſchen Lesebuches von Wa-
ſternagel.
- 3) " " der Archäologiſchen Zeitung von Prof. Dr. Gerhard. Jahr-
gang 1843.
- 4) " " des 11. Bandes der Flora regni Boruſſici von Dr. A. Dietrich.

Von dem Hochlöblichen Provinzial-Schul-Collegium:

- 5) Ein Exemplar der von dem Prof. Dr. Panofka in vier Heften herausgegebenen
Bilder antiken Lebens.
- 6) " " des fascic. 7. tom. I. von Suidae lexicon ed. Bernhardt.
- 7) " " des fascic. 4. der von dem Prof. Wilberg herausgegebenen
Geographie des Ptolemäus.
- 8) " " des 30. und 31. Bandes des encyclopädiſchen Wörterbuches der
mediſiniſchen Wiſſenſchaften.

9) Ein Exemplar des von dem Prof. Pape in 3 Bänden herausgegebenen Handwörterbuchs der griechischen Sprache.

Von der Riegel'schen Buchhandlung in Potsdam:

10) Ein Exemplar des vollständigen Elementarbuches der lat. Sprache von Blume. Der 6. Auflage erster und zweiter Theil.

Von der Levin'schen Buchhandlung in Elbing:

11) Ein Exemplar der christkatholischen Religionslehre von Dr. Eichhorn. 2 Thle.

Für diese Geschenke dankt die Anstalt verbindlichst.

Für die Schüler-Lese-Bibliothek haben die Schüler der Prima und Secunda 22 Thlr. 10 Egg., die Schüler der Tertia und Quarta 36 Thlr. 15 Egg., incl. 3 Thlr. als restirende Beiträge des vorigen Schuljahres, und die Schüler der Quinta und Sexta 16 Thlr. 20 Egg. eingezahlt. Der Primaner Stengert hat Nagel's Schriften in zwei Bänden und der Unter-Secundaner Veerwald Schubar's Gedichte in drei Bänden geschenkt.

An Beiträgen für die Schüler-Lehrbücher-Bibliothek sind von den Schülern der Anstalt 9 Thlr. 14 Egg. eingekommen. Die Abiturienten Dobbet, Fuhrmann, Gosieniecki, Kugler, v. Lebinski, Mannia, Ossowicki, Pabst, Riedel und Senger haben im Ganzen 31 Bücher geschenkt.

Die durch den Abgang der Convictoren Müller, Niklewski und Wroblewski erledigten Convictstellen sind mit Genehmigung des Königl. Hochlöblichen Provinzial-Schul-Collegiums d. d. Königsberg, den 13. October pr. durch die Secundaner Simon Górski, Albrecht Drazkowski und Jacob Waldach wieder besetzt worden.

Im Genuße der von dem Hochwürdigsten Herrn Bischofe von Culm gestifteten Convictstellen waren während des verfloffenen Schuljahres die Secundaner Stanislaus Landecki und Julius Zucht. Zur Unterstützung geeigneter Aspiranten des geistlichen Standes ging dem Director von dem Hochwürdigsten Bischöflichen General-Vicariat-Amte unter dem 1. Februar c. die Summe von 140 Thlr. und unter dem 2. August c. die Summe von 110 Thlr. 27 Egg. 6 Pf. zu.

Die Herren Aerzte, Sanitätsrath Dr. Samel, Bataillonsarzt Dr. Walbrach und Dr. Morwitz haben viele Schüler unserer Anstalt mit freundlicher Bereitwilligkeit unentgeltlich behandelt. Diesen sowie allen Wohlthätern der Anstalt spricht das Lehrer-Collegium den ergebensten Dank aus.

In ganzen und halben Schulgeldsätzen ist die Summe von 1494 Thln. erlassen worden.

Vierter Abschnitt.

Oeffentliche Prüfungen.

Die öffentliche Prüfung wird Freitag, den 23. August c., von 8 und Nachmittags von 2 Uhr ab im Lehrzimmer der Sexta in der nachstehenden Reihenfolge Statt haben:

V o r m i t t a g.

Sexta: Lateinisch und Naturgeschichte.

Quinta: Lateinisch und Geschichte.

Quarta: Deutsch und Lateinisch.

Tertia: Evangelische Religionslehre und Mathematik.

N a c h m i t t a g.

Tertia: Griechisch.

Secunda: Geschichte und Französisch.

Prima: Katholische Religionslehre und Griechisch.

Sonnabend, den 24. August c., Morgens 7 Uhr: Schlußgottesdienst. Darauf im Lehrzimmer der Sexta: Gesang; Abschiedsrede der Abiturienten und deren Erwiderung; Versezung; Entlassung der Abiturienten; Gesang. Die Censur-Vertheilung findet als Privatact in den einzelnen Classen Statt.

Das neue Schuljahr wird Mittwoch, den 2. October c., Morgens 8 Uhr mit einem kirchlichen Acte eröffnet. Die Aufnahme neuer Schüler ist auf den 1. October in den Morgenstunden von 8 bis 12 und Nachmittags von 2 bis 6 Uhr festgesetzt.

Für die Eltern und Vormünder unserer Schüler sehe ich mich zu bemerken veranlaßt, daß das Schulgeld, welches höherer Anordnung gemäß für die beiden obern Classen jährlich 12 Thlr., für die beiden mittlern 10 Thlr. und für die beiden untern 8 Thlr. beträgt, in den drei ersten Tagen des neuen Tertials an die Casse gezahlt werden muß und von jetzt ab demjenigen Schüler, welcher seiner Pflicht in dieser Hinsicht nicht nachgekommen ist, auch die Theilnahme an dem Unterrichte nicht gestattet werden kann.

Dr. F. Brüggemann.